

ஸ்ரீ 27975

பிள் வளலோகாசார்யர்

திருவாய்மலர்ந்தருளின

மு மு கூ ப்ப டி யும்,

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருமந்த்ரார்த்தம்

என்கிற

வ்யாக்யாநமும்,

அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு இவைகளுடன்

Dr. J. PARTHASARATHI'S
LIBRARY

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

திருவல்லிக்கேணி

ஸக்ஸஸ் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சே . கிருஷ்ணமாசாரியர்,
தமிழ்ப்பண்டிதர், ப்ரொப்ரைடர்,
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய புஸ்தகசாலை,
19, தென்னன்டை மாடவீதி,
தீருவல்லிக்கேணி.

தமிழ்நாட்டின்

DOI: 10.1002/for

(அழகியமணவாள் அருளிச்செய்தது.)

யதீநுபு வணவநெ நரஜிஜாஜாதரங்கிழி ||

[ஸ்ரீஸைலேஸாடிபாபரத்தம் தீபகதாபாதிருணர்ணவம் |
யதீந்தரபவணம்வந்தே சம்யஜாபகரம்முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.)

யுக்¹⁰ நாயுஸோர ாம் நாயுயா¹¹ நயுயோ¹² |

சுவாமிநாதர் வயதுநாள் வந்தெழுநூலாழிநாள் ||

[லக்ஷ்மீநாததஸமாரம்பாம் கா தயாபுகழத்தயமாம் |
 ஆஸ்மதாசாரியா ப்ரபந்தாம் ஸ்ரீதருநாரம்பாம்.]

(இதுவும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.)

யொநிக₍₂₎வே₍₂₎தவடிர்வைஜயம்₍₃₎மீரம்

வாரொஹதஸுதி தரராணி துணாய ஸெநெ ।

சுயஸ்ரீ ரொஹிதம் தா Zஸ்ரீயெகவரினொஃ

ராஜாநாஜஸு) உரணா ஸரணம் ப்ரபதெ) ||

[செய்தித் தாமதம், தாமதம், தாமதம்]

வ்யாமோஹதஸ்ததிதரணித்ருணயமேநே |

அஸ்மத்குரோர்பகவதே தாஸ்ய தஸ்யாகவிந்தோ”

ரா.மா.நுஜஸ்யசரணை அஸ்ய நைமீரபத்வே]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

பேர்தாவிதாயுவதய ஸ்ரயாவிகுதி

ஸவ்யஸ்திரிபதேந ஜநயநாடி ।

சூடிவநுகுமவதெவகுகுமாவிராஜம்
ஸ்ரீதீபநிபுமலாபுணரோஜி-குடி ॥

[மாதாபிதா புவதயஸ் தநயாவிபூதிஸ்
ஸர்வம்யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்யநுகுலபதேர் வகுலாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்குரியுகலம் ப்ரணாமாமிமூர்த்தா.]

(பட்டர் அருளிச்செய்தது.)

ஹிதம்*ஸுரஸூரிஹஜாஹயஹநாய
ஸ்ரீஹிஸாரகுகுமஸெவா யொயிவாஹாந |
ஹகாஜ்ஜெரணுவரகுகுமயதீநூரிபுராந
ஸ்ரீதீபநாஜுகுமஸூரிநிம் ப்ரணதொஜலிநித்யம் ॥

[பூதம்ஸரஸ்யமஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுகுலஸேகர யோகிவாஹாந |
பக்தாங்குரிநே னுபரகால யதிந்நாமிஸ்ரீநாம்
ஸ்ரீமத்பராகுஸமுநிம் ப்ரணதோஸ்மிதித்யம்.]

—o—o—o—

அஹஸ்யார்த்த ஸம்பிரதாயபரம்பரைநீள் ஒட்டுத்தனியன்.

ஹொகுகுமாருகுமாருகுமாவிராஜம் ஹொகுகுமாருகுமாருகுமாவிராஜம்
தீபநிபுமலாபுணரோஜி-குடி ॥ ஸ்ரீதீபநிபுமலாபுணரோஜி-குடி ॥
ஹொகுகுமாருகுமாருகுமாவிராஜம் ஹொகுகுமாருகுமாவிராஜம் ॥

[லோககுரும குருபிஸ்ஸஹபூர்வைஹ குகுலோத்தமதாஸமுதாஜம்
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேஸென தீபநிபுமலாபுணரோஜி-குடி]

பூர்வோக்த்தநபரம்பரைக்த ப்ரதீபக தனியன் கள்.

(சுயண்ணி பத்மநாபர் அருளிச்செய்தது.)

ஹொகுகுமாருகுமாருகுமாவிராஜம் ஹொகுகுமாருகுமாவிராஜம்
ஸுலாஸாரஹொயிஸநிஷ்ட ஜீவஜீவாதவெநம் ॥

[லோகாசாரயாயகுரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே |
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவெநம்]

* ஸுரஸூரி என்று பாடாந்தரம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த

கூரகுலோத்தமதாஸர் தனியன்.

கொகாஅரூபவாவாது^{சு} களணிநுகுமஹிஷண^{சு} ||

வஸிஸ்தா^{சு}த^{சு}ம^{சு}ணாவாஸம் வநெ^{சு} கூராகுகொததி^{சு} |

[லோகாசார்யக்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்யகுலபூஷணம் |

ஸமஸ்தாத்மகுணவாஸம் வந்தேகூரகுலோத்தமம் ||]

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்.

நஸீ^{சு}செவநாயாய க^{சு}ணீ^{சு}நமரஜநநெ^{சு} |

பு^{சு}வாடி^{சு}ஸவா^{சு}பு^{சு}வா^{சு}பு^{சு}கெ^{சு}ந^{சு}பு^{சு}ஸாலி^{சு}நெ^{சு} ||

[நமஸ்துஸைலநாதாய குந்திநகரஜந்மநே |

ப்ரஸாதலப்தபரம ப்ரப்ய கைங்கர்யஸாலிநே ||]

மணவாளமாமுநிகளுக்கு மாதாமஹரான

கோட்டோழகியமணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்.

கொகாஅரூபவா^{சு}ஜோ^{சு}ஜ ராஜஹம்ஸாயிதா^{சு}னா^{சு} ||

ஜா^{சு}ந^{சு}வெ^{சு}ரா^{சு}ஜ^{சு}யி^{சு}ம் வ^{சு}நெ^{சு} ஸ^{சு}ஜி^{சு}வர^{சு}ம்^{சு} ||

[லோகாசார்ய பதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாத்ரம் |

ஜ்ஞானவைராக்யஜலதிம் வந்தேஸௌம்யவரம்குரும் ||]

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த

திகழக்கிடந்தான் திருநாவீறுடையபிரான் தாதரண்ணரையர் தனி/

ஸ்ரீஜீ^{சு}ஹாவடி^{சு}ஸவா^{சு}பு^{சு}வா^{சு}பு^{சு}கெ^{சு}ந^{சு}பு^{சு}ஸாலி^{சு}நெ^{சு} ||

ஸ^{சு}ந்த^{சு}ர^{சு}வ^{சு}ர^{சு}ம்^{சு} ||

[ஸ்ரீஜீ^{சு}ஹாவதீ^{சு}ஸதாஸமமல மஸேஷஸாஸ்த்ரவிதா^{சு} ||

ஸ^{சு}ந்த^{சு}ர^{சு}வ^{சு}ர^{சு}ம்^{சு} ||]

ஸ்ரீஸெஸெஸடியாவாது யீஹதூரஹிமுணாணபுவம் ।
யதீநுபுவணவநெ ரஜிஜாஜாதரஹிம் ॥ *

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியின்கள்

(வாநாமலேசியர் அருளிச்செய்தது.)

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
திதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவைமணவாளர்
ஓதரியபுகழ்த்திருநாவீறுடையபிரான் தாதருடன்
போதமணவாளமுனிபொன்னடிகள்போற்றுவனே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
வாழிமுடும்பையென்னுமாநகரம்—வாழி
மனஞ்சூழ்ந்தபேரின்மல்குமிருநல்லா
*ரினஞ்சூழ்ந்திருக்குமிருப்பு.

ஓதுமுடும்பையுலகாசிரியனரு
ளேதுமறவாதவெம்பெருமான்—†நீதி
வழுவாச்சிறுநல்லூர் மாமறையோன்பாதர்
தொழுவார்க்குவாராதாயர்.

இதன்பிறகு “நமஸூசைல” என்று தொடங்கி ஸ்வாசார்ய பரம்பரைத்
தனியின்களை முன்போல் அநுஸந்தித்து முடிக்கவேண்டும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இதன்பிறகு ஸ்வாசார்யபரம்பரைத் தனியின்களை அநுஸந்திக்க
வேண்டும்.

† ‘நீதி’ என்ற பாடம் தலைதட்டும்.

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை.

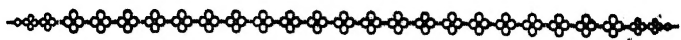
	பக்கம்.
க. தனியன்கள்	1
உ. முழுக்ஷுப்படியின் வ்யாக்யாந அவதாரிகை	5
ங. திருமந்தரப்ரகரணம் ...	7
ச. த்வயப்ரகரணம்	84
ஞ. சரமஸ்லோகப்ரகரணம் ...	129
கா. * ப்ரமாணத்திரட்டு ...	187

---

* இந்த ப்ரமாணத்திரட்டும், அரும்பதவுரையும் - நமது வைத்திய கோபால கிருஷ்ணமாசாரியரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன.

ஸ்ரீமந். மணவாளமாமுனிகள்.

முமுகுப்புடியின் வ்யாக்யாத

அவதாரிகை.

ஸ்ரீயபேதியாய் ஸ்ரீவைகுண்டசிதேதருனாபதித்யமுத்தாதுபாவ்யனாய் நிரதிஸயாநந்தயுக்தனுயிருக்கிற ஸர்வோஸ்வரன், அந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை யதுபவித்து நித்யகைங்கர்யமாஸராய் வாழுகைக்குப் ப்ராப்தி யுண்டா யிருக்கச்செய்தோடும் அத்தையிழந்து (க) “சுவதேவ” [அஸந்தேவ] என்கிறபடியே அஸந்தகல்பராய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிசேதருடைய இழவை அதுஸந்திதது, அத்யந்தவ்யாகுலசித்தனாய், இவர்கள் கரணகளேபரங்களை யிழந்து இறகொடிந்தபக்திபோலே கிடக்கிற தஸையிலே கரணதிகளாக்கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு 1. வ்யபிசரிபாதே தன்னையாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாக், அபெனருஷோமாய் நித்யநிர்தோஷமாய் ஸ்வரூப்ரமாணமான வேதத்தையும் ததுபப்ரும்ஹணங்கவான ஸம்ருதி இதிஹாஸப்ராணதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும் அந்த ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம்பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அநிரதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகல ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸுக்ரஹமாக இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று, ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்த 2. யாதாதம்யப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யதரயத்தையும், ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய்நின்று ப்ரகாஸிப்பித்தருளினான்.

அதில், திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீபதரிகாஸ்ரமத்திலே ஸ்வாம்ஸூதனான நரன்விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். த்வயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். சரமஸ்லோகத்தைத் திருத்தோத்தட்டிலே ஸ்வாஸ்ரிதனான ஆர்ஜுநன்விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். ஆகையாலே, (2) “உக்ஷீநாடியஸிராஹம்” [லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்] என்று குருபரம்பராதியிலே ஈஸ்வரனை யதுஸந்திக்கிறது.

1. வ்யபிசரித்தல்-கண்டபடிதிரித்தல்.

2. யாதாதம்யப்ரதிபாதகம்-உண்மையான தன்மையைப் ப்ரதிபாதிப்பது.

இனி இந்த ஹஸ்யத்ரயத்தான், ஸப்தம் ஸுக்ரஹமாயிருந்ததே யாகிலும் அர்த்தம் உபதேஸகம்ப மாகையாலும், அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அந்த ஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேஸபரம்பராப்ரப்தமான அர்த்தவிஸேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுஹ்யத்தமாகவும் பிள்ளை லோகாசார்யர் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரபந்தமுதேந அருளிச்செய்கிறார். 'முன்பே ஹஸ்யத்ரயவிஷயமாக மூன்றுப்ரபந்தம் இட்டருளி யிருக்கச்செய்தேயும், அதில் யாந்ருச்சிகப்படி அதிஸங்க்ரஹமாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருதமாகையாலும், ஸூயப்பிப்படி உபயதோஷமுமின்றிக்கே இருந்ததேயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப்போகாமையாலும், த்ரிவிததோஷமு மில்லாதபடி இன்னமும் ஒருப்ரபந்தமிடவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி எல்லாவற்றுக்கும் பின் பிறே முமுக்ஷுப்படியாகிற இப்ரபந்தம் இட்டருளிற்று.

ஆகையிறே, அல்லாதப்ரபந்தங்கள் கிடக்க, இத்தை எல்லாரும் அதிகரித்துப்போருகிறது. இன்னமும் பூர்வப்ரபந்தங்களில் அநுக்தமான, அர்த்தவிஸேஷங்களும் இப்ரபந்தத்திலே உண்டாகையாலும், இதிலே எல்லார்க்கும் ஆதரணீயமாயிருக்கும்.

வ்யாக்யாந அவதாரிகை முற்றிற்று.

முழுதூய்மை

திருமந்திரப் பரகரணம்.

முடிவு:—

(க) முழுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

•வ்யாக்யநம்:- (முமுகூஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம்மூன்று.) முமுகூஷுவாகிறான் மோக்ஷத்திலேஇச்சையுடையனாவன்.*ஃஃஃஃ ஹோக்ஷணை” [முசல்மோக்ஷணை] யிறே தாது; இத்தால், ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சைபிறந்தவனுக்கு என்றபடி. ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும் முமுகூஷுத்வமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று. அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேகைக் யில்லை யிறே. ஆகையால், இவர் முமுகூஷுவென்கிறது, 1. பகவத்ப்ராப்தி காமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சைபிறந்தவனை. 2. வவம்பூத னாவனுக்கு ‘அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று’ என்றது—இவனுக்கு அவஸ்யம் ஜ்ஞாத்வயமா யுள்ளது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்க ளாகையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ராப்தி பாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமே அறியவேண்டுமென்கை. (க). ஃஃஃஃ ஹோக்ஷணை” [முசல்மோக்ஷணை] யிறே தாது; இத்தால், ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சைபிறந்தவனுக்கு என்றபடி. ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும் முமுகூஷுத்வமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று. அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேகைக் யில்லை யிறே. ஆகையால், இவர் முமுகூஷுவென்கிறது, 1. பகவத்ப்ராப்தி காமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சைபிறந்தவனை. 2. வவம்பூத னாவனுக்கு ‘அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று’ என்றது—இவனுக்கு அவஸ்யம் ஜ்ஞாத்வயமா யுள்ளது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்க ளாகையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ராப்தி பாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமே அறியவேண்டுமென்கை. (க).

* ஸப்-வி-துதாதி.

1. பகவத்ப்ராப்திகாமதயா-எம்பெருமானைப் போய்ச் சேர்வதில் விருப்ப முடையவனயிருத்தலாலே.

2. ஏவம்பூதன்-இப்படிப்பட்டவன்.

ளென்கிறது. ஸகலவேதார்த்தஸாரார்த்த 1. ப்ரதிபாதகதயா 2. பரமகுஹ்
யங்களாகையாலே. ஆக, இவ்வாக்யத்தால், அதிகாரி நிர்தேஸமும்
தத் 3. ஜ்ஞாதவ்ய நிர்தேஸமும் பண்ணியருளிஞராய்த்து.

இனி, அந்த ரஹஸ்யதர்யத்திலும் ப்ரதமரஹஸ்யமேதென்னும்
ஆகாங்கைக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீ (உ) அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம்-திருமந்தரம்.

(வ்யா) ‘அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்தரம்’ என்று; அதா
வது-அந்த ரஹஸ்யதர்யத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இவ்வதிகாரிக்கு
ப்ரதமம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யம், ஸ்வரூபயாதாதம்யபரமாய்
த்யாஜ்யோபாதேயவிபாகஜ்ஞாதந்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பிறப்பிக்கு
மதான திருமந்தர மென்கை. அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் அநந்யஸாரண
த்வம் அநந்யபோக்யத்வமாகிற ஆகாரதர்யத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கை
யாலே சேதநஸ்வரூப யாதாதம்ய ப்ரதிபாதகபரமாய், தததுகுண
மான த்யாஜ்ய உபாதேயவிபாகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதி
பாதிப்பதின் துள்ள இம்மந்தரத்தாலே ஸுஸிக்ஷிதமான ஸ்வரூபத்
தையுடையவனுக்கிறே, மற்றை ரஹஸ்யங்களிரண்டாலும் ப்ரதிபா
திக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேகை ஜநிப்பது. ஆகை
யால், ஸ்வரூபயாதாதம்யபரமான திருமந்தரம், ப்ரதமரஹஸ்யமென்
னக் குறையிலலை. இன்னமும், ப்ரணவத்துக்கு மந்தரஸேஷம் விவ
ரணமானற்போலே மந்தரஸேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வ
யத்துக்குச் சரமஸ்ஸோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது. அந்த
ந்யாயத்தாலும், இதிலுடைய 4. ப்ராதம்யம் ஸித்தமிதே. ஆக, இவை
யெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து, ‘ப்ரதமரஹஸ்யம் திரு
மந்தரம்’ என்று இவர் அருளிச்செய்தது. இத்தை மந்தர மென்
கிறது-(ச) “வேனோஸுத்ராயதஹிஜேனூ” [மந்தரம் த்ராயத இதி,
மந்தர:] என்கிறபடியே ஸப்தஸக்தியாலும் அர்த்தபோதநத்தாலும்

1. ப்ரதிபாதகதயா-ப்ரதிபாதிப்பதாக இருப்பதால்.

2. பரமகுஹ்யங்கள்-அந்யர்காதிற் படாதபடி மிகவும் மறைக்கக்
கூடியவை.

3. ஜ்ஞாதவ்யம்-அறியத்தகுந்தது.

4. ப்ராதம்யம்-முதன்மை.

தன்னை யதுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. ஸப்தஸக்தியாலே ரக்ஷகமாம், ஜபேஹாமாகிகளாலே கார்யங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு, அர்த்தபோதநத்தாலே ரக்ஷகமாம், ஈஸ்வரனே உபாயோபேய மென்றருகும் ப்ரபந்தர்க்கு. அர்த்தபோதநத்தாலே ரக்ஷகமாகையாவது-(ரு) “ஹோஸகா¹ ஸு²பு³யி⁴ர⁵ய⁶தி⁷வ⁸டி⁹ஸாயு¹⁰வி¹¹டி¹²த¹³ய¹⁴ய¹⁵ஸா¹⁶த¹⁷ஞ்¹⁸ர¹⁹ய²⁰தி²¹ஸ²²ர²³ய²⁴தி²⁵ஸ²⁶ர²⁷ய²⁸தி²⁹ஸ³⁰ர³¹ய³²தி³³ஸ³⁴ர³⁵ய³⁶தி³⁷ஸ³⁸ர³⁹ய⁴⁰தி⁴¹ஸ⁴²ர⁴³ய⁴⁴தி⁴⁵ஸ⁴⁶ர⁴⁷ய⁴⁸தி⁴⁹ஸ⁵⁰ர⁵¹ய⁵²தி⁵³ஸ⁵⁴ர⁵⁵ய⁵⁶தி⁵⁷ஸ⁵⁸ர⁵⁹ய⁶⁰தி⁶¹ஸ⁶²ர⁶³ய⁶⁴தி⁶⁵ஸ⁶⁶ர⁶⁷ய⁶⁸தி⁶⁹ஸ⁷⁰ர⁷¹ய⁷²தி⁷³ஸ⁷⁴ர⁷⁵ய⁷⁶தி⁷⁷ஸ⁷⁸ர⁷⁹ய⁸⁰தி⁸¹ஸ⁸²ர⁸³ய⁸⁴தி⁸⁵ஸ⁸⁶ர⁸⁷ய⁸⁸தி⁸⁹ஸ⁹⁰ர⁹¹ய⁹²தி⁹³ஸ⁹⁴ர⁹⁵ய⁹⁶தி⁹⁷ஸ⁹⁸ர⁹⁹ய¹⁰⁰தி¹⁰¹ஸ¹⁰²ர¹⁰³ய¹⁰⁴தி¹⁰⁵ஸ¹⁰⁶ர¹⁰⁷ய¹⁰⁸தி¹⁰⁹ஸ¹¹⁰ர¹¹¹ய¹¹²தி¹¹³ஸ¹¹⁴ர¹¹⁵ய¹¹⁶தி¹¹⁷ஸ¹¹⁸ர¹¹⁹ய¹²⁰தி¹²¹ஸ¹²²ர¹²³ய¹²⁴தி¹²⁵ஸ¹²⁶ர¹²⁷ய¹²⁸தி¹²⁹ஸ¹³⁰ர¹³¹ய¹³²தி¹³³ஸ¹³⁴ர¹³⁵ய¹³⁶தி¹³⁷ஸ¹³⁸ர¹³⁹ய¹⁴⁰தி¹⁴¹ஸ¹⁴²ர¹⁴³ய¹⁴⁴தி¹⁴⁵ஸ¹⁴⁶ர¹⁴⁷ய¹⁴⁸தி¹⁴⁹ஸ¹⁵⁰ர¹⁵¹ய¹⁵²தி¹⁵³ஸ¹⁵⁴ர¹⁵⁵ய¹⁵⁶தி¹⁵⁷ஸ¹⁵⁸ர¹⁵⁹ய¹⁶⁰தி¹⁶¹ஸ¹⁶²ர¹⁶³ய¹⁶⁴தி¹⁶⁵ஸ¹⁶⁶ர¹⁶⁷ய¹⁶⁸தி¹⁶⁹ஸ¹⁷⁰ர¹⁷¹ய¹⁷²தி¹⁷³ஸ¹⁷⁴ர¹⁷⁵ய¹⁷⁶தி¹⁷⁷ஸ¹⁷⁸ர¹⁷⁹ய¹⁸⁰தி¹⁸¹ஸ¹⁸²ர¹⁸³ய¹⁸⁴தி¹⁸⁵ஸ¹⁸⁶ர¹⁸⁷ய¹⁸⁸தி¹⁸⁹ஸ¹⁹⁰ர¹⁹¹ய¹⁹²தி¹⁹³ஸ¹⁹⁴ர¹⁹⁵ய¹⁹⁶தி¹⁹⁷ஸ¹⁹⁸ர¹⁹⁹ய²⁰⁰தி²⁰¹ஸ²⁰²ர²⁰³ய²⁰⁴தி²⁰⁵ஸ²⁰⁶ர²⁰⁷ய²⁰⁸தி²⁰⁹ஸ²¹⁰ர²¹¹ய²¹²தி²¹³ஸ²¹⁴ர²¹⁵ய²¹⁶தி²¹⁷ஸ²¹⁸ர²¹⁹ய²²⁰தி²²¹ஸ²²²ர²²³ய²²⁴தி²²⁵ஸ²²⁶ர²²⁷ய²²⁸தி²²⁹ஸ²³⁰ர²³¹ய²³²தி²³³ஸ²³⁴ர²³⁵ய²³⁶தி²³⁷ஸ²³⁸ர²³⁹ய²⁴⁰தி²⁴¹ஸ²⁴²ர²⁴³ய²⁴⁴தி²⁴⁵ஸ²⁴⁶ர²⁴⁷ய²⁴⁸தி²⁴⁹ஸ²⁵⁰ர²⁵¹ய²⁵²தி²⁵³ஸ²⁵⁴ர²⁵⁵ய²⁵⁶தி²⁵⁷ஸ²⁵⁸ர²⁵⁹ய²⁶⁰தி²⁶¹ஸ²⁶²ர²⁶³ய²⁶⁴தி²⁶⁵ஸ²⁶⁶ர²⁶⁷ய²⁶⁸தி²⁶⁹ஸ²⁷⁰ர²⁷¹ய²⁷²தி²⁷³ஸ²⁷⁴ர²⁷⁵ய²⁷⁶தி²⁷⁷ஸ²⁷⁸ர²⁷⁹ய²⁸⁰தி²⁸¹ஸ²⁸²ர²⁸³ய²⁸⁴தி²⁸⁵ஸ²⁸⁶ர²⁸⁷ய²⁸⁸தி²⁸⁹ஸ²⁹⁰ர²⁹¹ய²⁹²தி²⁹³ஸ²⁹⁴ர²⁹⁵ய²⁹⁶தி²⁹⁷ஸ²⁹⁸ர²⁹⁹ய³⁰⁰தி³⁰¹ஸ³⁰²ர³⁰³ய³⁰⁴தி³⁰⁵ஸ³⁰⁶ர³⁰⁷ய³⁰⁸தி³⁰⁹ஸ³¹⁰ர³¹¹ய³¹²தி³¹³ஸ³¹⁴ர³¹⁵ய³¹⁶தி³¹⁷ஸ³¹⁸ர³¹⁹ய³²⁰தி³²¹ஸ³²²ர³²³ய³²⁴தி³²⁵ஸ³²⁶ர³²⁷ய³²⁸தி³²⁹ஸ³³⁰ர³³¹ய³³²தி³³³ஸ³³⁴ர³³⁵ய³³⁶தி³³⁷ஸ³³⁸ர³³⁹ய³⁴⁰தி³⁴¹ஸ³⁴²ர³⁴³ய³⁴⁴தி³⁴⁵ஸ³⁴⁶ர³⁴⁷ய³⁴⁸தி³⁴⁹ஸ³⁵⁰ர³⁵¹ய³⁵²தி³⁵³ஸ³⁵⁴ர³⁵⁵ய³⁵⁶தி³⁵⁷ஸ³⁵⁸ர³⁵⁹ய³⁶⁰தி³⁶¹ஸ³⁶²ர³⁶³ய³⁶⁴தி³⁶⁵ஸ³⁶⁶ர³⁶⁷ய³⁶⁸தி³⁶⁹ஸ³⁷⁰ர³⁷¹ய³⁷²தி³⁷³ஸ³⁷⁴ர³⁷⁵ய³⁷⁶தி³⁷⁷ஸ³⁷⁸ர³⁷⁹ய³⁸⁰தி³⁸¹ஸ³⁸²ர³⁸³ய³⁸⁴தி³⁸⁵ஸ³⁸⁶ர³⁸⁷ய³⁸⁸தி³⁸⁹ஸ³⁹⁰ர³⁹¹ய³⁹²தி³⁹³ஸ³⁹⁴ர³⁹⁵ய³⁹⁶தி³⁹⁷ஸ³⁹⁸ர³⁹⁹ய⁴⁰⁰தி⁴⁰¹ஸ⁴⁰²ர⁴⁰³ய⁴⁰⁴தி⁴⁰⁵ஸ⁴⁰⁶ர⁴⁰⁷ய⁴⁰⁸தி⁴⁰⁹ஸ⁴¹⁰ர⁴¹¹ய⁴¹²தி⁴¹³ஸ⁴¹⁴ர⁴¹⁵ய⁴¹⁶தி⁴¹⁷ஸ⁴¹⁸ர⁴¹⁹ய⁴²⁰தி⁴²¹ஸ⁴²²ர⁴²³ய⁴²⁴தி⁴²⁵ஸ⁴²⁶ர⁴²⁷ய⁴²⁸தி⁴²⁹ஸ⁴³⁰ர⁴³¹ய⁴³²தி⁴³³ஸ⁴³⁴ர⁴³⁵ய⁴³⁶தி⁴³⁷ஸ⁴³⁸ர⁴³⁹ய⁴⁴⁰தி⁴⁴¹ஸ⁴⁴²ர⁴⁴³ய⁴⁴⁴தி⁴⁴⁵ஸ⁴⁴⁶ர⁴⁴⁷ய⁴⁴⁸தி⁴⁴⁹ஸ⁴⁵⁰ர⁴⁵¹ய⁴⁵²தி⁴⁵³ஸ⁴⁵⁴ர⁴⁵⁵ய⁴⁵⁶தி⁴⁵⁷ஸ⁴⁵⁸ர⁴⁵⁹ய⁴⁶⁰தி⁴⁶¹ஸ⁴⁶²ர⁴⁶³ய⁴⁶⁴தி⁴⁶⁵ஸ⁴⁶⁶ர⁴⁶⁷ய⁴⁶⁸தி⁴⁶⁹ஸ⁴⁷⁰ர⁴⁷¹ய⁴⁷²தி⁴⁷³ஸ⁴⁷⁴ர⁴⁷⁵ய⁴⁷⁶தி⁴⁷⁷ஸ⁴⁷⁸ர⁴⁷⁹ய⁴⁸⁰தி⁴⁸¹ஸ⁴⁸²ர⁴⁸³ய⁴⁸⁴தி⁴⁸⁵ஸ⁴⁸⁶ர⁴⁸⁷ய⁴⁸⁸தி⁴⁸⁹ஸ⁴⁹⁰ர⁴⁹¹ய⁴⁹²தி⁴⁹³ஸ⁴⁹⁴ர⁴⁹⁵ய⁴⁹⁶தி⁴⁹⁷ஸ⁴⁹⁸ர⁴⁹⁹ய⁵⁰⁰தி⁵⁰¹ஸ⁵⁰²ர⁵⁰³ய⁵⁰⁴தி⁵⁰⁵ஸ⁵⁰⁶ர⁵⁰⁷ய⁵⁰⁸தி⁵⁰⁹ஸ⁵¹⁰ர⁵¹¹ய⁵¹²தி⁵¹³ஸ⁵¹⁴ர⁵¹⁵ய⁵¹⁶தி⁵¹⁷ஸ⁵¹⁸ர⁵¹⁹ய⁵²⁰தி⁵²¹ஸ⁵²²ர⁵²³ய⁵²⁴தி⁵²⁵ஸ⁵²⁶ர⁵²⁷ய⁵²⁸தி⁵²⁹ஸ⁵³⁰ர⁵³¹ய⁵³²தி⁵³³ஸ⁵³⁴ர⁵³⁵ய⁵³⁶தி⁵³⁷ஸ⁵³⁸ர⁵³⁹ய⁵⁴⁰தி⁵⁴¹ஸ⁵⁴²ர⁵⁴³ய⁵⁴⁴தி⁵⁴⁵ஸ⁵⁴⁶ர⁵⁴⁷ய⁵⁴⁸தி⁵⁴⁹ஸ⁵⁵⁰ர⁵⁵¹ய⁵⁵²தி⁵⁵³ஸ⁵⁵⁴ர⁵⁵⁵ய⁵⁵⁶தி⁵⁵⁷ஸ⁵⁵⁸ர⁵⁵⁹ய⁵⁶⁰தி⁵⁶¹ஸ⁵⁶²ர⁵⁶³ய⁵⁶⁴தி⁵⁶⁵ஸ⁵⁶⁶ர⁵⁶⁷ய⁵⁶⁸தி⁵⁶⁹ஸ⁵⁷⁰ர⁵⁷¹ய⁵⁷²தி⁵⁷³ஸ⁵⁷⁴ர⁵⁷⁵ய⁵⁷⁶தி⁵⁷⁷ஸ⁵⁷⁸ர⁵⁷⁹ய⁵⁸⁰தி⁵⁸¹ஸ⁵⁸²ர⁵⁸³ய⁵⁸⁴தி⁵⁸⁵ஸ⁵⁸⁶ர⁵⁸⁷ய⁵⁸⁸தி⁵⁸⁹ஸ⁵⁹⁰ர⁵⁹¹ய⁵⁹²தி⁵⁹³ஸ⁵⁹⁴ர⁵⁹⁵ய⁵⁹⁶தி⁵⁹⁷ஸ⁵⁹⁸ர⁵⁹⁹ய⁶⁰⁰தி⁶⁰¹ஸ⁶⁰²ர⁶⁰³ய⁶⁰⁴தி⁶⁰⁵ஸ⁶⁰⁶ர⁶⁰⁷ய⁶⁰⁸தி⁶⁰⁹ஸ⁶¹⁰ர⁶¹¹ய⁶¹²தி⁶¹³ஸ⁶¹⁴ர⁶¹⁵ய⁶¹⁶தி⁶¹⁷ஸ⁶¹⁸ர⁶¹⁹ய⁶²⁰தி⁶²¹ஸ⁶²²ர⁶²³ய⁶²⁴தி⁶²⁵ஸ⁶²⁶ர⁶²⁷ய⁶²⁸தி⁶²⁹ஸ⁶³⁰ர⁶³¹ய⁶³²தி⁶³³ஸ⁶³⁴ர⁶³⁵ய⁶³⁶தி⁶³⁷ஸ⁶³⁸ர⁶³⁹ய⁶⁴⁰தி⁶⁴¹ஸ⁶⁴²ர⁶⁴³ய⁶⁴⁴தி⁶⁴⁵ஸ⁶⁴⁶ர⁶⁴⁷ய⁶⁴⁸தி⁶⁴⁹ஸ⁶⁵⁰ர⁶⁵¹ய⁶⁵²தி⁶⁵³ஸ⁶⁵⁴ர⁶⁵⁵ய⁶⁵⁶தி⁶⁵⁷ஸ⁶⁵⁸ர⁶⁵⁹ய⁶⁶⁰தி⁶⁶¹ஸ⁶⁶²ர⁶⁶³ய⁶⁶⁴தி⁶⁶⁵ஸ⁶⁶⁶ர⁶⁶⁷ய⁶⁶⁸தி⁶⁶⁹ஸ⁶⁷⁰ர⁶⁷¹ய⁶⁷²தி⁶⁷³ஸ⁶⁷⁴ர⁶⁷⁵ய⁶⁷⁶தி⁶⁷⁷ஸ⁶⁷⁸ர⁶⁷⁹ய⁶⁸⁰தி⁶⁸¹ஸ⁶⁸²ர⁶⁸³ய⁶⁸⁴தி⁶⁸⁵ஸ⁶⁸⁶ர⁶⁸⁷ய⁶⁸⁸தி⁶⁸⁹ஸ⁶⁹⁰ர⁶⁹¹ய⁶⁹²தி⁶⁹³ஸ⁶⁹⁴ர⁶⁹⁵ய⁶⁹⁶தி⁶⁹⁷ஸ⁶⁹⁸ர⁶⁹⁹ய⁷⁰⁰தி⁷⁰¹ஸ⁷⁰²ர⁷⁰³ய⁷⁰⁴தி⁷⁰⁵ஸ⁷⁰⁶ர⁷⁰⁷ய⁷⁰⁸தி⁷⁰⁹ஸ⁷¹⁰ர⁷¹¹ய⁷¹²தி⁷¹³ஸ⁷¹⁴ர⁷¹⁵ய⁷¹⁶தி⁷¹⁷ஸ⁷¹⁸ர⁷¹⁹ய⁷²⁰தி⁷²¹ஸ⁷²²ர⁷²³ய⁷²⁴தி⁷²⁵ஸ⁷²⁶ர⁷²⁷ய⁷²⁸தி⁷²⁹ஸ⁷³⁰ர⁷³¹ய⁷³²தி⁷³³ஸ⁷³⁴ர⁷³⁵ய⁷³⁶தி⁷³⁷ஸ⁷³⁸ர⁷³⁹ய⁷⁴⁰தி⁷⁴¹ஸ⁷⁴²ர⁷⁴³ய⁷⁴⁴தி⁷⁴⁵ஸ⁷⁴⁶ர⁷⁴⁷ய⁷⁴⁸தி⁷⁴⁹ஸ⁷⁵⁰ர⁷⁵¹ய⁷⁵²தி⁷⁵³ஸ⁷⁵⁴ர⁷⁵⁵ய⁷⁵⁶தி⁷⁵⁷ஸ⁷⁵⁸ர⁷⁵⁹ய⁷⁶⁰தி⁷⁶¹ஸ⁷⁶²ர⁷⁶³ய⁷⁶⁴தி⁷⁶⁵ஸ⁷⁶⁶ர⁷⁶⁷ய⁷⁶⁸தி⁷⁶⁹ஸ⁷⁷⁰ர⁷⁷¹ய⁷⁷²தி⁷⁷³ஸ⁷⁷⁴ர⁷⁷⁵ய⁷⁷⁶தி⁷⁷⁷ஸ⁷⁷⁸ர⁷⁷⁹ய⁷⁸⁰தி⁷⁸¹ஸ⁷⁸²ர⁷⁸³ய⁷⁸⁴தி⁷⁸⁵ஸ⁷⁸⁶ர⁷⁸⁷ய⁷⁸⁸தி⁷⁸⁹ஸ⁷⁹⁰ர⁷⁹¹ய⁷⁹²தி⁷⁹³ஸ⁷⁹⁴ர⁷⁹⁵ய⁷⁹⁶தி⁷⁹⁷ஸ⁷⁹⁸ர⁷⁹⁹ய⁸⁰⁰தி⁸⁰¹ஸ⁸⁰²ர⁸⁰³ய⁸⁰⁴தி⁸⁰⁵ஸ⁸⁰⁶ர⁸⁰⁷ய⁸⁰⁸தி⁸⁰⁹ஸ⁸¹⁰ர⁸¹¹ய⁸¹²தி⁸¹³ஸ⁸¹⁴ர⁸¹⁵ய⁸¹⁶தி⁸¹⁷ஸ⁸¹⁸ர⁸¹⁹ய⁸²⁰தி⁸²¹ஸ⁸²²ர⁸²³ய⁸²⁴தி⁸²⁵ஸ⁸²⁶ர⁸²⁷ய⁸²⁸தி⁸²⁹ஸ⁸³⁰ர⁸³¹ய⁸³²தி⁸³³ஸ⁸³⁴ர⁸³⁵ய⁸³⁶தி⁸³⁷ஸ⁸³⁸ர⁸³⁹ய⁸⁴⁰தி⁸⁴¹ஸ⁸⁴²ர⁸⁴³ய⁸⁴⁴தி⁸⁴⁵ஸ⁸⁴⁶ர⁸⁴⁷ய⁸⁴⁸தி⁸⁴⁹ஸ⁸⁵⁰ர⁸⁵¹ய⁸⁵²தி⁸⁵³ஸ⁸⁵⁴ர⁸⁵⁵ய⁸⁵⁶தி⁸⁵⁷ஸ⁸⁵⁸ர⁸⁵⁹ய⁸⁶⁰தி⁸⁶¹ஸ⁸⁶²ர⁸⁶³ய⁸⁶⁴தி⁸⁶⁵ஸ⁸⁶⁶ர⁸⁶⁷ய⁸⁶⁸தி⁸⁶⁹ஸ⁸⁷⁰ர⁸⁷¹ய⁸⁷²தி⁸⁷³ஸ⁸⁷⁴ர⁸⁷⁵ய⁸⁷⁶தி⁸⁷⁷ஸ⁸⁷⁸ர⁸⁷⁹ய⁸⁸⁰தி⁸⁸¹ஸ⁸⁸²ர⁸⁸³ய⁸⁸⁴தி⁸⁸⁵ஸ⁸⁸⁶ர⁸⁸⁷ய⁸⁸⁸தி⁸⁸⁹ஸ⁸⁹⁰ர⁸⁹¹ய⁸⁹²தி⁸⁹³ஸ⁸⁹⁴ர⁸⁹⁵ய⁸⁹⁶தி⁸⁹⁷ஸ⁸⁹⁸ர⁸⁹⁹ய⁹⁰⁰தி⁹⁰¹ஸ⁹⁰²ர⁹⁰³ய⁹⁰⁴தி⁹⁰⁵ஸ⁹⁰⁶ர⁹⁰⁷ய⁹⁰⁸தி⁹⁰⁹ஸ⁹¹⁰ர⁹¹¹ய⁹¹²தி⁹¹³ஸ⁹¹⁴ர⁹¹⁵ய⁹¹⁶தி⁹¹⁷ஸ⁹¹⁸ர⁹¹⁹ய⁹²⁰தி⁹²¹ஸ⁹²²ர⁹²³ய⁹²⁴தி⁹²⁵ஸ⁹²⁶ர⁹²⁷ய⁹²⁸தி⁹²⁹ஸ⁹³⁰ர⁹³¹ய⁹³²தி⁹³³ஸ⁹³⁴ர⁹³⁵ய⁹³⁶தி⁹³⁷ஸ⁹³⁸ர⁹³⁹ய⁹⁴⁰தி⁹⁴¹ஸ⁹⁴²ர⁹⁴³ய⁹⁴⁴தி⁹⁴⁵ஸ⁹⁴⁶ர⁹⁴⁷ய⁹⁴⁸தி⁹⁴⁹ஸ⁹⁵⁰ர⁹⁵¹ய⁹⁵²தி⁹⁵³ஸ⁹⁵⁴ர⁹⁵⁵ய⁹⁵⁶தி⁹⁵⁷ஸ⁹⁵⁸ர⁹⁵⁹ய⁹⁶⁰தி⁹⁶¹ஸ⁹⁶²ர⁹⁶³ய⁹⁶⁴தி⁹⁶⁵ஸ⁹⁶⁶ர⁹⁶⁷ய⁹⁶⁸தி⁹⁶⁹ஸ⁹⁷⁰ர⁹⁷¹ய⁹⁷²தி⁹⁷³ஸ⁹⁷⁴ர⁹⁷⁵ய⁹⁷⁶தி⁹⁷⁷ஸ⁹⁷⁸ர⁹⁷⁹ய⁹⁸⁰தி⁹⁸¹ஸ⁹⁸²ர⁹⁸³ய⁹⁸⁴தி⁹⁸⁵ஸ⁹⁸⁶ர⁹⁸⁷ய⁹⁸⁸தி⁹⁸⁹ஸ⁹⁹⁰ர⁹⁹¹ய⁹⁹²தி⁹⁹³ஸ⁹⁹⁴ர⁹⁹⁵ய⁹⁹⁶தி⁹⁹⁷ஸ⁹⁹⁸ர⁹⁹⁹ய¹⁰⁰⁰தி¹⁰⁰¹ஸ¹⁰⁰²ர¹⁰⁰³ய¹⁰⁰⁴தி¹⁰⁰⁵ஸ¹⁰⁰⁶ர¹⁰⁰⁷ய¹⁰⁰⁸தி¹⁰⁰⁹ஸ¹⁰¹⁰ர¹⁰¹¹ய¹⁰¹²தி¹⁰¹³ஸ¹⁰¹⁴ர¹⁰¹⁵ய¹⁰¹⁶தி¹⁰¹⁷ஸ¹⁰¹⁸ர¹⁰¹⁹ய¹⁰²⁰தி¹⁰²¹ஸ¹⁰²²ர¹⁰²³ய¹⁰²⁴தி¹⁰²⁵ஸ¹⁰²⁶ர¹⁰²⁷ய¹⁰²⁸தி¹⁰²⁹ஸ¹⁰³⁰ர¹⁰³¹ய¹⁰³²தி¹⁰³³ஸ¹⁰³⁴ர¹⁰³⁵ய¹⁰³⁶தி¹⁰³⁷ஸ¹⁰³⁸ர¹⁰³⁹ய¹⁰⁴⁰தி¹⁰⁴¹ஸ¹⁰⁴²ர¹⁰⁴³ய¹⁰⁴⁴தி¹⁰⁴⁵ஸ¹⁰⁴⁶ர¹⁰⁴⁷ய¹⁰⁴⁸தி¹⁰⁴⁹ஸ¹⁰⁵⁰ர¹⁰⁵¹ய¹⁰⁵²தி¹⁰⁵³ஸ¹⁰⁵⁴ர¹⁰⁵⁵ய¹⁰⁵⁶தி¹⁰⁵⁷ஸ¹⁰⁵⁸ர¹⁰⁵⁹ய¹⁰⁶⁰தி¹⁰⁶¹ஸ¹⁰⁶²ர¹⁰⁶³ய¹⁰⁶⁴தி¹⁰⁶⁵ஸ¹⁰⁶⁶ர¹⁰⁶⁷ய¹⁰⁶⁸தி¹⁰⁶⁹ஸ¹⁰⁷⁰ர¹⁰⁷¹ய¹⁰⁷²தி¹⁰⁷³ஸ¹⁰⁷⁴ர¹⁰⁷⁵ய¹⁰⁷⁶தி¹⁰⁷⁷ஸ¹⁰⁷⁸ர¹⁰⁷⁹ய¹⁰⁸⁰தி¹⁰⁸¹ஸ¹⁰⁸²ர¹⁰⁸³ய¹⁰⁸⁴தி¹⁰⁸⁵ஸ¹⁰⁸⁶ர¹⁰⁸⁷ய¹⁰⁸⁸தி¹⁰⁸⁹ஸ¹⁰⁹⁰ர¹⁰⁹¹ய¹⁰⁹²தி¹⁰⁹³ஸ¹⁰⁹⁴ர¹⁰⁹⁵ய¹⁰⁹⁶தி¹⁰⁹⁷ஸ¹⁰⁹⁸ர¹⁰⁹⁹ய¹¹⁰⁰தி¹¹⁰¹ஸ¹¹⁰²ர¹¹⁰³ய¹¹⁰⁴தி¹¹⁰⁵ஸ¹¹⁰⁶ர¹¹⁰⁷ய¹¹⁰⁸தி¹¹⁰⁹ஸ¹¹¹⁰ர¹¹¹¹ய¹¹¹²தி¹¹¹³ஸ¹¹¹⁴ர¹¹¹⁵ய¹¹¹⁶தி¹¹¹⁷ஸ¹¹¹⁸ர¹¹¹⁹ய¹¹²⁰தி¹¹²¹ஸ¹¹²²ர¹¹²³ய¹¹²⁴தி¹¹²⁵ஸ¹¹²⁶ர¹¹²⁷ய¹¹²⁸தி¹¹²⁹ஸ¹¹³⁰ர¹¹³¹ய¹¹³²தி¹¹³³ஸ¹¹³⁴ர¹¹³⁵ய¹¹³⁶தி¹¹³⁷ஸ¹¹³⁸ர¹¹³⁹ய¹¹⁴⁰தி¹¹⁴¹ஸ¹¹⁴²ர¹¹⁴³ய¹¹⁴⁴தி¹¹⁴⁵ஸ¹¹⁴⁶ர¹¹⁴⁷ய¹¹⁴⁸தி¹¹⁴⁹ஸ¹¹⁵⁰ர¹¹⁵¹ய¹¹⁵²தி¹¹⁵³ஸ¹¹⁵⁴ர¹¹⁵⁵ய¹¹⁵⁶தி¹¹⁵⁷ஸ¹¹⁵⁸ர¹¹⁵⁹ய¹¹⁶⁰தி¹¹⁶¹ஸ¹¹⁶²ர¹¹⁶³ய¹¹⁶⁴தி¹¹⁶⁵ஸ¹¹⁶⁶ர¹¹⁶⁷ய¹¹⁶⁸தி¹¹⁶⁹ஸ¹¹⁷⁰ர¹¹⁷¹ய¹¹⁷²தி¹¹⁷³ஸ¹¹⁷⁴ர¹¹⁷⁵ய¹¹⁷⁶தி¹¹⁷⁷ஸ¹¹⁷⁸ர¹¹⁷⁹ய¹¹⁸⁰தி¹¹⁸¹ஸ¹¹⁸²ர¹¹⁸³ய¹¹⁸⁴தி¹¹⁸⁵ஸ¹¹⁸⁶ர¹¹⁸⁷ய¹¹⁸⁸தி¹¹⁸⁹ஸ¹¹⁹⁰ர¹¹⁹¹ய¹¹⁹²தி¹¹⁹³ஸ¹¹⁹⁴ர¹¹⁹⁵ய¹¹⁹⁶தி¹¹⁹⁷ஸ¹¹⁹⁸ர¹¹⁹⁹ய¹²⁰⁰தி¹²⁰¹ஸ¹²⁰²ர¹²⁰³

நாம் குறிய முத்தம் - பவித்ரம்சபவித்ராணம் மூலமந்தரஸ்ஸநா தந்] என்கிறபடியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்த்ரமாய், 1. குறியங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்தமமானகுறியமாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற கௌரவம். சீர்மைக்குப் போரும்படி என்றது-தரும்படி யென்கை. ப்ரேமத்தோடே பேணியது ஸந்திக்கையாவது - இதனை அதுஸந்திக்குமளவில் 2. ஸூக்ஷ்மஹ்ருத யனாயிருந்து அதுஸந்திக்கை யன்றக்கே, 3. இதன் வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமடியாக இதன்பக்கல் தனக்குடண்டான ப்ரேமத்தோடே குறியாகாம் குறியமனை இது அநதிகாரிகள் செவிப்படாதபடி. (அ) “ஃசூஃயநே தமொவயெசு” [மந்த்ரம்பாத்நேநகோபயேத்] என்கிற படியே பேணிக்கொண்டு அதுஸந்திக்கை. இப்படி அதுஸந்திக்க வேணு மென்கையாலே, ப்ரகாராந்தரேண அதுஸந்திக்கலாகாதென்கிற நியமம் தோற்றுவித்தது.

‘இப்படி, தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாமோ?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மு.-(ச) மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்வீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கதக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது.

(வ்யா.) ‘மந்த்ரத்திலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ஜ்ஞாநவ்யாபித்தஜ்ஞாபகமான இம்மந்த்ரந்தன்னிலும், ஸேஷித்வ ஸாணயத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்யயுக்ததயா இம்மந்த்ரத்துக்கு 4. வாச்சவஸ்துவாயிருக்கிற ஈஸ்வரவிஷயத்திலும்(சு) “ஃசூஃயநே தமொவயெசு” [தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணதீதம்] என்பதென்படியே இம்மந்த்ரம் ஆசார்யாதீதமா யிருப்பதென்றாகையாலே இத்தை 5. யதாப்ரதி

1. குறியம்-மறைக்கத்தகுந்தது. 2. ஸூக்ஷ்மஹ்ருதயனாய்-உலர்ந்தமனமுடையவனாய்; ப்ரேமஸூக்தனாய். 3. இதன் வைலக்ஷண்யம்-ஸைவஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாயிருத்தலும், அர்த்த பஞ்சகங்களையும் தெரிவிப்பதாதலும், பரமகுறியமாயிருத்தலும் முதலானவை. வைலக்ஷண்யம்-அஸாதாரணத்தன்மை. 4. வாச்சவஸ்து-சொல்லப்படுமொருள். 5. யதாப்ரதிபதி-திருத்தன்-எப்படிப் ப்ரதிபதி செய்ய வேண்டுமோ, அப்படிப்பட்ட ப்ரதிபதி செய்தவன்; ஸாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரதிபதியுடையவன்.

1. தத்தத் தைவலஷண்யம்-மத்தரம் தேவதை ஆசார்யன் என்ற மூவரின் வைவலஷண்யம். 2. சுதம்-பார்வதன். 3. அப்யதிமலைபவர்-ஒப்பில்லாமலினிமம். 4. ப்ரவாஹுரூபேணாக்ருதிர்-ய்யத் திபேதம் ரூப்யினும் முன்னுள்ள நாமரூபங்களுகிவருகிற. 5. அவித்யம்-அத்ஞ்ஞாயம்: இங்கே, தேஹாத்மாபிவாகமும் ஸ்வதத்தரணன் கிற, அபிமாகமும், கர்மம்-அம்ஸ்யமானத்தினால் விளையும் புண்யபாபம். வாஹை-விஷம் முதலியன காற்றும்போது அஞ்சுதல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமான அவித்யாவாஸக்யம், த்ருணச் சேதாதிகளில் ப்ரவர்த்திக்கக் காரணமான கர்மவாஹையும், லிவஸர்-பரவஸர், 6. க்லேஸபாகிகள்-துன்பத்தையடைந்தவர்.

ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:-நான்யதாலக்ஷணம் தேஷா
 ம் பந்தே மோக்ஷேததைவச] என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பக
 வச்சேஷத்வத்தை லக்ஷணமாகவுடையராயிருக்கிற தங்கனையும் (கஉ)
 “வதிவிஹுஸ்ய” [பதிம்ஹிஸ்வஸ்ய] (கங) “ஹாரிக்ஷம்ஸு-ஹணி
 ஸ்வித்ய” [ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்த்திதம்] இத்யாதிகளில் சொல்
 லுகிறபடியே தங்களுக்கு 1. நிருபாதிதஸேஷியாயிருக்கிற ஈஸ்வரனை
 யும் அறியாதேயென்கை. ஆனால், ‘அறியாமலென்னாதே மறந்தென்
 பான் என்? முன் ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந்நினைவுக்கு 2. ப்ரச்
 யுதி வந்தவிடத்திலிறே மறந்து என்னலாவது’ எனில்,—* “மறந்தே
 லுன்னே முன்னம்” என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பந்த
 த்தையுணர்ந்தால் முன்பு நினைத்திருந்த அர்த்தத்தை மறந்தாற்போல
 இருக்கும் ஸம்பந்தத்தில் 3. உறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்காரா
 மித்தனை. ‘ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து’ என்றது- கிழ்ச்சொ
 ன்ன அஜ்ஞாந்தாலே 4. வகுத்த ஸேஷியான ஈஸ்வர விஷயத்தில்
 கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் 5. ப்ராபிக்கப்பெறாதே
 யென்கை. 6. புருஷார்த்தத்தி னுடைய கௌரவத்தையும், 7. அதுக்கிட்
 டிப் பிறந்துவைத்துக் கிடப்பபெறாமல் 8. கிடந்தபடியையும் நினைத்து,
 ‘இழந்து’ என்கிறார். ‘இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே’ என்றது-
 ஸ்வஸ்வரூபரஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் புருஷார்த்தஜ்ஞாநமும் இல்லாமை
 யாலே, 9. ஸ்வஸேஷத்வாதுரூபமான ஸேஷிவிஷயகைங்கர்யரூப புரு
 ஷார்த்தத்தை இழந்தோ மென்கிற 10. அலாபக்லேஸந்தானு மின்
 றிக்கே யென்கை. ‘ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலேவிழுந்து நோவு

* பே-திருமொழி-சு-உ-உ. 1. நிருபாதிதஸேஷி-ஒருகாரணத்தைப்
 பற்றியன்றிக்கேயிருக்கிற தலைவன். 2. ப்ரச்யுதி-நழுவதல்; நாசமென்ற
 படி. 3. உறைப்பு-ஊன்றியிருப்பது; தாட்சியம். 4. வகுத்தஸேஷி-ப்ராபி
 தஸேஷி. 5. ப்ராபிக்க-அடைய. 6. புருஷார்த்தத்தின்கௌரவம்-தன்
 னோடொத்ததும் மிக்கதும் இல்லாமையோடு பகவந்திரீஹேதுகக்ருபை
 யால் அடையக்கூடியதாதலும், சேதநனுடைய போக்த்ருத்தவசத்தத்தையும்
 பொறுதொழிகையும். 7. அதுக்கிட்டிப்பிறந்துவைத்து-அப்புருஷார்த்தத்
 தைப் பெறுவதன்பொருட்டே கர்சுநனாதினையுடைய தேஹத்தோடு பிறந்
 து என்றபடி; வைத்து-அசைச்சொல். 8. கிடந்த-விஷயாந்தரப்ரவணராய்ச்
 கிடந்த என்றபடி. 9. ஸ்வஸேஷத்வாதுரூபமான-தன்அடிமைக்கு ஏற்ற
 தான. 10. அலாபக்லேஸம்-கிடைக்காத வருத்தம்.

பட' என்றது - (கசு) “ஸம்ஸாரஸாமரம்வொரம் சுமஹஸ்தௌ
 மாஜந்யு” [ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேஸபாஜநம்] என்
 கிறபடியே 1. அநந்தக்லேஸபாஜநமாய், ஒருவராலும் ஸ்வயதநத்தால்
 கரைகாண அரிதாம்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற 2. மஹாஸமுத்ரத்
 துக்குள்ளேவிழுந்து 3. தாபத்ரயாபிபூதராய்க்கொண்டு க்லேஸப்பட
 வென்கை. இத்தால், தங்கனையும் ஈஸ்வரனையும் அறியாமையாலும்,
 புருஷார்த்தத்தை யறியாமையாலும், ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே
 கிடந்து நோவுபடாநிற்க விரோதியான ஸம்ஸாரத்தன்னையும் 4. தந
 நிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்யமான 5. அர்
 த்தபஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்தார்களென்கை. (கரு)
 “பூர்வாபிபூதராய்க்கொண்டு க்லேஸப்பட” [ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணே
 ரூபம்] இத்யாதிப்படியே ஸகலஸாஸ்தரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது
 அர்த்தபஞ்சகத்தையுமிதே. இவ்வர்த்தங்களை இவர்களுக்கு ஸுக்
 ரஹமாக அறிவிக்கக்கூக, ஸகலஸாஸ்தர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்
 ரத்தை ஸர்வோஸ்வரன் வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது
 மேல். ‘ஸர்வோஸ்வரன் தன்க்ருபையாலே’ என்றது. (கசு) “ஸம்ஸொ
 ரஸீதவ்யஸம்வாநாநிஷிஷ்யோதி” [ஸுஸேஸி ரஸ்ய ஸம்பந்தாந
 நிதம்ப்ரதமாதபி] என்கிறபடியே அநாதியாக ஸர்வரோடுமுண்டான

1. அநந்தக்லேஸபாஜநமாய்-மிகப்பலவான க்லேஸங்களைச்சேதநர் அது
 பவிப்பதற்கு ஆதாரமாய். 2. மஹாஸமுத்ரம்-பெருங்கடல்: கரையில்லாத
 சமுத்திரம். 3. தாபத்ரயாபிபூதராய்-ஆத்யாத்மிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதி
 தைவிகம் என்கிற மூன்றுவகைத் தாபங்களால் உபத்ரவிக்கப்பட்டவராய்;
 இவற்றுள், ஆத்யாத்மிகமாவது-தன்னைப்பற்றிவருந்துன்பர்; அது-ஸாரீரம்
 மாநஸம் என்று இரண்டுவகை. ஸாரீரஆத்யாத்மிகம்-தலைவலி கண்ணோய்
 ஜ்வரம் குஷ்டம் முதலியனவாக உடம்பில்வரும் வியாதிகள், மாநஸ ஆத்யாத்
 மிகம்-காமக்ரோதாதினளும் ஸோகஅஸௌயாதிகளுமாகப் பலவகையாம். ஆதி
 பௌதிகம்-மதுவ்யவ்யாக்ரஸர்ப்பாதினளும் பிசாசராக்ஷஸராதினளாலும்
 நேருந்துன்பம். ஆதிதைவிகம்-காற்று பனி மழை வெயில் இடி முதலியவற்
 றால் தைவிகமாக நேருந்துன்பம். 4. தந்நிஸ்தரணஉபாயம்-அந்தஸம்ஸார
 ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கும் உபாயம். 5. அர்த்தபஞ்சகங்கள்-ஸ்வஸ்வரூபம்
 பரஸ்வரூபம் உபாயஸ்வரூபம் புருஷார்த்தஸ்வரூபம் விரோதிஸ்வரூபம்
 என்பன.

ஈஸோஸிதவ்ய ஸம்பந்தத்தைபுடையனான எம்பெருமான், (கௌ) “ஹவம்ஸம்ஸுத்யகூஸ்யே ஹாஜிஜாணெவ்யகஜேஹி: | ஜீவேஹி: வாசுஸெவிஷ்ணு: க்ஷவாகாவ்யுவஜாயதே” [ஏவம்ஸம்ஸ ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:—ஜீவேதுகாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபாகாப்யுபஜாயதே] என்கிறபடியே இவர்கள்படுகிற து:க தர்ஸநமாத்ரத்தாலுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையானே யென்கை. ‘இவர்கள் தன்னையறிந்து 1 கரைமரம்சேரும்படி’ என்றது- இப்படி ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவர்கள் (கஅ) “கூரெவஸாரணப்பூவ்ய நிஸாரணஜிநீஷிண:” [த்வா மேவஸாரணம்ப்ராய்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:] என்றும், (கக) “ஸம்ஸாராணபூவஜிஜாநாம் விஷ்யாகூராதெவதஸ்யா | விஷுஹொபொதவிநாநாந்யு திஹிஷிஷிபராயண்யு” [ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ரந்தசேதஸாம்-விஷ்ணுபோதம் விநாநாநயத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸார 2. நிஸ்தரணோபாயபூதனான தன்னையறிந்து ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்படும்படி யென்கை. ‘தானே ஸிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று’ என்றது- * “நரநாரணாபுலகத்தறநூல் 3. சிங்காமைவிரித்தவன்” என்கிறபடியே நரநாராயணரூபேண அவதரித்து நானான தான் ஸிஷ்யனுமாய், நாராயணனான தான் ஆசார்யனுமாய் நின்று என்கை. ‘திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்’ என்றது-ஸகலஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாய், அந்த ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக பரதிபாதிபாநிற்கும் திருமந்த்ரத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தருளினு னென்கை. அருளிச்செய்தா னென்னுதே வெளியிட்டருளினு னென்றது - இப்போது, தான் ஒன்றை 4.நிர்மித்துச்

* பெ-தி-மொ. ௧0-௬-௧.

1. கரைமரம் சேர்தல்-(விஷ்ணுவான) மரக்கலத்தால் அக்கரைசேர்தல்; அல்லது கரையிலுள்ள மரத்தைச் சேர்தல். வாஸுதேவனை இளைப்பாறு தற்கு உரிய தருவாகச் சொல்லியிருப்பது காண்க. 2. நிஸ்தரண உபாய பூதனான-கடப்பதற்கு உபாயமாக இருப்பவனான. 3. சிங்காமை-சிதைந்து போகாமே. 4. நிர்மித்தல்-புதிதாக உண்டாக்குதல்.

1. தூர்க்கதி-கஷ்டமான நிலைமை. 2. பழகஞர்-சிவ்யவகஷணங்களும்.
3. ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தி-தயக்தமாந: என்பதில் ஆசார்யாநுவர்த்தநமாநித
ஸாத்யத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார நிவ்ருத்தியும், 'தத்வபோதாபி

த்தியும், பலஸாதஸுஸ்ருஷையும், ஆர்த்தியும், ஆதரமும், அநஸூயையும் உடையனா யிருக்கையுமாகிற ஸிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளார் அறியாமையாலே அத்தை ஸ்வாநுஷ்டாநத்தாலே அறிவிக்கக்கூட வென்கை. உபதேஸாதலே அறிவிக்குமளவில் ஸ்வோத்கர்ஷம் தேடிக்கொள்ளவந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவுங் கூடும்; அநுஷ்டாநத்தாலே அறிவிக்குமளவில் நமக்கும் இது வேணுமென்று விஸ்வஸித்துப் 1. பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்பேறே.

‘இப்படி ஸிஷ்யனாப்பின்று இம்மந்த்ரஸிக்ஷபண்ணி இவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறக்கவேணுமோ? * “ஞானக்கலைகள்” ‘என்கிறபடியே ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாநஸாதநமாயன்றோ இருப்பது; அவற்றை அப்யஸித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோ?’ என்ன, ஸாஸ்த்ரஜ்யஜ்ஞாநத்துக்கும் இம்மந்த்ர 2. ஜ்யஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விஸேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(எ) ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமாஜிதம் போலே, திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும், ஜ்ஞாநம் பைத்ருகதநம்போலே.

(வ்யா.) ‘ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-தத்வஜ்ஞாந 3. ஜநகங்களான ஸ்ருதிஸ்மருத்யாதி ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும் சேதநருக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் 4. ஸ்வயம் ஆர்ஜிதநம்போலே அத்யாயாஸலப்யமாயிருக்கும். ஆசார்யோபதேஸம்

லாஷீ’ என்பதில் ஆசார்யனிடத்தில் சிஷ்யன் அபேக்ஷிக்கின்ற ஜ்ஞாநரூப பலமும், ‘ஸுஸ்ருஷா:’ என்பதில் அந்தபலத்திற்கு ஸாத்மனான ஆசார்யபரிசர்யையும், ‘ப்ரஸ்காலப்ரதீக்ஷ:’ என்பதில் ஆர்த்தியும் [ஆர்த்தியாவது-இல்லாமையாலுண்டான துக்கம்,] ‘ப்ரணிபதநமா:’ என்பதில் ஆதரமும் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். ‘ஸத்புத்தி:’ என்றுதொடங்குகின்ற ஸ்லோகமும் “ஆஸ்திக:” என்று தொடங்குகின்ற ஸ்லோகமும் சிஷ்யஸாஷணத்தையும், “ஸரீரம்வஸு” என்று தொடங்குகின்ற ஸ்லோகம் சிஷ்யனுக்கு உண்டாகவேண்டிய தன்மையையும் தெரிவிப்பனவாகும்.

1. பரிக்ரஹிக்கை-அங்கீகரித்து மேற்கொள்ளுதல். உடலாயிருக்கும்-அங்கமாக இருக்கும். 2. ஜ்யம்-உண்டாவது. 3. ஜநகம்-உண்டாக்குவது. 4. ஸ்வயம் ஆர்ஜிதநம்-தானே ஸம்பாதித்த திரவியம்.

* திருவாய்-க-க-அ.

அடியாகத் திருமத்தர்த்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாகம், 1. பைத்ருகதநம்போ
லே அநாயாஸஸம்யமா யிருக்குமென்கை. (உரு) “ஸாஸுஜ்ஞாகம்
வஹுமெஸம் வுபுஸுமநகாரணம் 1 உவபெஸாஸுமி வு-
யாவிரதே தவபுகஸு” [ஸாஸ்த்ரந்த்ராகம்பற்றுக்லேஸம் புந்
தேஸ்சலநகாரணம் - உபதேஸாத்தரிம்புத்வா விரமேதஸர்வகர்மஸு]
என்னக்கடவதிநே. இத்தால், ஸாஸ்த்ரங்களிற் காட்டில் தத்ஸந்க்ர
ஹமான திருமத்தர்த்துக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

2. ஆனால், 3. ஸாஸ்த்ரங்களொழிந்ததாகிறது; பகவந்மத்தர்த்தான்
இதொன்றுமன்றே, பின்னையும்கலவில்லையோ? என்கிறஸங்கஸகயிலே,
மத்தரந்த்ரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அரு
ளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி

மு.-(அ) பகவந்மத்தரங்கன் தான் அதேகங்கள்.

(வ்யா.) ‘பகவந் மத்தரங்கன் தான் அதேகங்கள்’ என்கிறார்.
அதாவது - (உச) “சூஸாநொ மூணராஸரிவஜ்ஞாணவரீவாஹா
தநாஜ்ஞாநாஸஜ்ஞா” [ஆஸ்த்ரந்த்ரேகுணராஸரிவத் குணபரிஸா
ஹாந்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா] (உரு) “வஹுவொந்நிவகஸுராண
மூணா: வுபுஸு ஸனிகெ” [பஹுவொந்நிவ கஸ்யாணகுணா:
புத்ரஸ்யஸந்திகே] (உசு) “தவாந்நொமூணஸுரவி ஷபெவ
ஸுபுயெமூணா:” [தவாந்நிபுணஸ்யாபி ஷபேவாந்நதமேகுணா:]
(உஎ) “வஹுநிநிவெஜ்ஞாநிஜ்ஞாநிதவசார்ஜ்ஞாந” [பஹு
நிமேவபநிதாநி ஜந்மநிதவசார்ஜ்ஞாந] என்றும் * “எண்ணில்
தொல்புகழ்” என்றும் † “எந்தின்றியோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்”

* தி-வா-மொ-நு-ந-ந.

† திரு-விருத்-க.

1. பைத்ருகதநம்—பிதாவினிடத்தினின்று கிடைத்த திரவியம்.
2. ஆனால்-ஸாஸ்த்ரங்களைக்காட்டிலும் திருமத்தரம் ஸுலபமாக உண்மை
ஞானத்தை உணர்த்துவதான லென்றபடி. 3. ஸாஸ்த்ரங்களொழிந்ததாகி
றது-ஸாஸ்த்ரங்கள் ஞானத்தை உண்டாக்கும்போது பற்றுக்லேஸ ஐநகங்
களாகையால் விடப்பட்டும் என்றபடி.

என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்குணங்களும் 1. குணப்ரவாஹரூபங்களான அவதாரங்களும் 2. அஸங்க்யாத்மாயிருக்குமாபோலே 3. அவற்றை அதுபந்தித்திருக்கும் மந்தரவிஷேஷங்களும் (உஅ) “சுமனோவெவமவத்யனா” [அநந்தாவைப் பகவந்தமந்தரா:] என்கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்குமென்கை.

‘அவையெல்லாந்தான் ஏகவர்க்கமோ?’ என்ன,

மூ-(க) அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டுவர்க்கம்.

(வ்யா.) ‘அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டுவர்க்கம்’ என்கிறார்; அதாவது-4. ஸர்வவ்யாபகமான பகவதஸ்வரூபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங்களென்றும், பகவதவதாரகுண சேஷத்தங்களில் அவ்வொன்றைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உபபவர்க்கமாயிருக்குமென்கை.

‘வர்க்கவ்யமும் தன்னிலைக்குமோ?’ என்ன,

மூ-(க0) அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்.

(வ்யா.) ‘அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்’ என்கிறார். அதாவது - அவ்யாபகங்களாயிருந்துள்ள ஸகலமந்தரங்களிலும் (உக) “நாராயணாய விஷ்ணு வாக்ஸு-தேவாய வீஷ்ணு, தனோ விஷ்ணு: ப்ரவொடியாக்” [நாராயணாய விஷ்ணு வாக்ஸுதேவாயதீபணி, தந்நோவிஷ்ணு: ப்ரஸோதயாத்] என்று விஷ்ணுகாயத்தியில் ஒதப்படுகிற வ்யாபகமந்தரங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்களாயிருக்குமென்கை.

5. இந்தவிஷ்ணுகாயத்தியிலே நாராயண வாக்ஸுதேவ விஷ்ணு ஸப்தங்கள் அநதமந்தரத்தயத்துக்கும் ப்ரதானபூத நாமதரயங்கள் ;

1. குணப்ரவாஹரூபங்களான-குணப்ரவாஹரூபங்களான: குணப்ரகாஸகங்களான என்றபடி. 2. அஸங்க்யாத்ம-அளவற்றவை. 3. அவற்றை அதுபந்தித்திருக்கும்-அந்தக்குணங்களையும் அவதாரங்களையும் அதுவந்தித்திருக்கும். 4. ஸர்வவ்யாபகமான-ஸ்ர்வவஸ்து வ்யாபகமான. 5. ‘நாராயண வாக்ஸுதேவ விஷ்ணு ஸப்தங்கள் அவ்ஸம்மந்தரங்கட்கு வாசகமாமோ?’ என்ற சங்கையைப் போக்குவதற்காக, இந்த விஷ்ணுகாயத்தியிலே என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ஆகையாலே, ஸாதாரணப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடேகூடின மந்த்ர த்ரயத்துக்கும் 1. உபலக்ஷணமாகக்கடவது.

‘இந்தவ்யாபகமந்த்ரத்ரயமும் தன்னிலொக்குமோ?’ என்ன,

மூ.- (கக) இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமத்தரம் ப்ரதாதம்.

(வ்யா.) ‘இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமத் தரம் ப்ரதாதம்’ என்கிறார். அதாவது - அவ்யாபகங்களிற்காட்டில் ஸ்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் 2. வைத்துக்கொண்டு (உக) “நாராயணாயவிஷ்ணு” [நாராயணயவித் மஹே] என்று 3. ப்ரதமோபாத்த மாகைபாலும், 4. அர்த்தபூர்த்த்யாதி களாலும், (ங) “நாஸ்திவாஷ்டாக்ஷரா ஸ்ரஃ” [நாஸ்திசாஷ்டாக்ஷ ராத்பர:] (ஙக) “நஸீஞ்ஞாஷ்டாக்ஷரா ஸ்ரஃ” [நமந்தரோஷ்டாக்ஷ ராத்பர:] என்னும்படியான பெருமையையுடைய திருமத்தரம் ப்ரதா நமாயிருக்குமென்கை.

‘மற்றை வ்யாபகத்வயத்துக்கும் தாழ்வு உது?’ என்ன,

மூ.- (கஉ) மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரி க்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

(வ்யா.) ‘மற்றையவையிரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு’ என்கிறார். அதாவது - வாஸுதேவவிஷ்ணுஸப்தங்களான மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டுக்கும், நாராயணஸப்தம் போலே 5. ஸ்வரூபரூபகுணதிகளை யெல்லாம் ப்ரதிபாதிபாதிதே 6. ஸ்வ ரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, 7. கிரிவிசேஷசிந்மாத்ரவஸ்து

1. உபலக்ஷணம்-ஒருமொழி தன் இனத்தைக் காட்டுவது; இங்கே ஸூசகமென்னலாம். 2. வைத்துக்கொண்டு-சாரியை. 3. ப்ரதமோபாத்தம்-முதலில் சொல்லப்பட்டது. 4. அர்த்தபூர்த்த்யாதிகளால் என்ற இடத்தில் ‘ஆதி’ ஸப்தத்தால் ஸிஷ்டபரிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. 5. ஸ்வரூபம்-திவ்யாத்மஸ்வரூபம், ரூபம்-திவ்யமங்களவிக்ரஹம், ஆதிஸப்தம்-விபூதியைக்காட்டும். 6. ஸ்வரூபமாத்ரத்தை-வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்ரத்தை வ்யைநப்படி. 7. கிரிவிசேஷசிந்மாத்ர வஸ்துவாதிகள்-விசேஷஷண ஸூத்ரியமான சித் ஸ்வரூபமே தத்வமென்று வாதிப்பவர்கள்; ஸங்கரன்முதலியோர். கிரிவிசேஷவஸ்து-ஸஜாநீயவிஜாநீய வஸ்துதேபத ஸூத்ரியமான வஸ்து; ஜ்ஞாந்ருஜ்ஞேபஜ்ஞானமென்கிற வேறுபாடு இல்லாதசிந்மாத்ரமான வஸ்து எனினுமாம். குத்ருஷ்டிகள் - வேதத்துக்கு அபார்த்தம்பண்ணுகிற மாயாவாதிகள் என்னலாம்.

வாதிகளான குத்ருஷ்டிகள், மிகவும் ஆதரித்துப்போருகையாகிற அஸிஷ்டபரிக்கரஹமும், 1. வ்யாப்பாத்த்யாஹாராதிஸாபேக்ஷதை யாகிற அபூர்த்தியும் உண்டென்கை. 2. “ஷடக்ஷரி-வ்யாப்பபதார்த்தங்களையும், வ்யாபந்ரகாரத்தையும், வ்யாப்திபலத்தையும், வ்யாபகனுடையகுணங்களையும் சொல்லாதே வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாஸகமாகையாலே அபூர்ணம்; 3. வ்யாபந்ரகாரத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், வ்யாப்பபதார்த்தங்களுக்கு வாசகஸப்தம் இல்லாமையாலும், “ஸவபு-ஸஸதி” [ஸ்ராவம்ஸஸதி] என்று 4. அர்த்தபலத்தாலே ஸர்வஸப்தம் புகுத்தாலும் அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும், இனிக் குணஸித்திக்காக பகவச்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலும், வ்யாப்திபலத்தைச் சொல்லாமையாலும், 5. திருத்வாதஸாக்ஷரியும் அபூர்ணம்; 6. இம்மந்தரம், அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்ப

1. வ்யாப்பம்-வ்யாபிக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள். 2. ஷடக்ஷரி-‘ஓம்நமோவிஷ்ணவே’ என்கிற ஆறு அக்ஷரங்களுடைய மந்தரம். ஸர்வத்ர வேவிஷ்டே இதி-விஷ்ணு: என்று வ்யுத்பத்தி. 3. வாஸுதேவஸப்தத்துக்கு - ஸர்வம் அஸ்யிம் வஸதி வாஸுதேவ: என்று அதிகரணையும், ஸர்வத்ரவஸதிஇதி வரஸுதேவ: என்று கர்த்தரியும் எனஇரண்டு விதமான வ்யுத்பத்தி உண்டு. கர்த்தரிய்யுத்பத்தியில் அந்ந்ரயாமிதவமாகிவ்யாபந்ரகாரம் ஏற்படுதல் காண்க. 4. வஸதிஎன்று இருப்பதால்வக்கேவஸிக்கிரூன் என்று ஒருகேள்வியுண்டாக, ஸர்வத்ர [எங்கும்] என்று அதிகரணத்தை [இடப்பொருளை]க் காட்டக் கூடிய ஸப்தத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டிய அவஸ்யம் கர்த்தரிய்யுத்பத்தியிலுள்ள துபேலவே ஸர்வம் அஸ்யிம்வஸதி என்ற அதிகரணவ்யுத்பத்தியிலும் ஸர்வஸப்தம்வந்தாலும், கர்த்தரிய்யுத்பத்தியில் அத்யாஹரித்துக் கொண்ட ஸர்வத்ர என்ற சொல்லே இங்கு மாறிக்கிடத்தலால், அங்குக் குணத்துக்குள்ளேவ்யாப்தியில்லாமையால் அது ஒழிந்தவைகளையே கொள்ள வேண்டியதாக நேர்த்ததுபேலவே இங்கும் குணம் ஒழிந்தனவே இவளிடத்து உள்ளன என்று ஏற்படு மென்பது ‘அர்த்த பலத்தாலே ஸர்வஸப்தம் புகுத்தாலும் அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும்’ என்பதன் தாத்தர்யம். 5. திருத்வாதஸாக்ஷரி-‘ஓம்நமோபகவதே வாஸுதேவாய’ என்பது. இதற்குத் திருஎன்று விசேஷணமிட்டுச் சொன்னது-பெரியபெருமானுடைய மந்த்ரமாகையாலே. 6. திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரம்-நாரஸப்தத்தால் வ்யாப்ப பதார்த்தங்களையும், நாராயணஸப்தத்தில் பஹு-வரீஹி [நாரா:அயகம் யஸ்ய ஸ:] ஸமாஸத்தால் வ்யாபந்ரகாரமான அந்ந்ரயாமிதவத்தையும், தத்புருஷ[நாராணம்அயகம்] ஸமாஸத்தால் அவ்வவ்வஸ்துக்களின் நிர்வாஹகத்வமாகிய வ்யாப்திபலத்தையும், நாரஸப்தத்தாலேயே ஜ்ஞாநஆந்த அமலத்வாதிகளான கல்யாண குணகணங்களையும் ஸம்யக் தெரிவிக்கும்.

பதார்த்தங்களோடு வ்யாபநப்ரகாரத்தோடு வ்யாப்திபலத்தோடு வ்யாபகனுடைய குணங்களோடு வாசியற 1. ஸாப்தமாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு 2. அர்த்தபௌஷ்கல்யாபந்தநமரண ஆதிக்கம் உண்டு” என்று, மற்றைவ்யாபகமந்தரங்களிரண்டினுடைய அபூர்த்தியையும் திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தபூர்த்தியையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே.

‘இதுதனக்கு ஸிஷ்டபரிக்கரஹம் உண்டோ’? என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ.-(கங) இத்தை வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

(வ்யா.) ‘இத்தை’ என்று தொடங்கி. அதாவது-விஷ்ணுகாயத்திரியிலே வ்யாபகமந்தரத்யயத்தையுஞ் சொல்லுகிறவனவில் ப்ரதமத்திலே நாராயணஸப்தத்தை ப்ராதாந்யேந ப்ரஹ்மபாதிக்கையாலும், (ஙஉ) “விஸ்வம் நாராயணம்” [விஸ்வம் நாராயணம்] என்று தொடங்கி, (ஙங) “நாராயண வரஹ்” தக்ஷணாராயணம் வரஹ் நாராயண வரஹ ஜெஹி ராஜா நாராயணம் வரஹ் யது கிஷ்கிஜ்ஜ த்ருஷிந ட்ருஷுதெ ஸ்ருத்ருயதெவீவா | சுதவஹிஸு தவஹிஸு வரஹ் நாராயண ஸித்தி:” [நாராயணபரம்பரஹம் தத்வம்நாராயணம்: பரம், நாராயணப்ரோஜ்யோதி ராத்மா நாராயணம்: பரம், யச்சகிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மிந் த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதேபி வா, அந்தர்ப் பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்தித்:] என்று ஸகல்வேதாந்தஸாரபூதமான நாராயணைவாகத்திலும், (ஙச) “வனகொஹவெ நாராயண சூலீஹ வஹா நெஸாநொ நெநே ட்ராவாவ்யயிவீ” [ஏகோஹவை நாராயண ஆயீந் நப்ரஹ்மா நேஸாநோ நேமே த்யாவாப்ருதியீ] என்று மஹோபநிஷத்திலும், (ஙரு) “வக்ஷஸ்ய ட்ருஷுதெ நாராயணம், ஸ்ரோத்ரு ஸ்ரோதவ்யது நாராய

1. ஸாப்தமாகக் காட்டுதல்-சப்தத்தாலேயே தெரிவித்தல். 2. அர்த்தபௌஷ்கல்யம்-பொருள்நிரம்பியிருத்தல்

[illegible]

கோரேஷு-சம்பாதிஷு-வர்த்தமாநா:-ஸங்கீர்த்தநாராயணஸப்தமாநா
 ம் விழுத்தது:காஸ்ஸு-திநோபவந்தி] (சச) “நாராயணேதிஸ
 ஷொஹி வாஹஸி வஸவரிநீ । தயாவி நராகெ வொரெ வத
 னீதி கிஷு-தழ ” [நாராயணேதிஸப்தோஸ்தி வாகஸ்திஸவர்த
 தநீததாரிநரசேகோரேபதநீதிசுமபுதம்](சரு)“கிந்தசூவஹு
 ஹிபுநெஹி கிந்தசூவஹுஹிபுநெஹி । நரோநாராயணா
 பெதி ஸ்ரஸவபுரபுலாயகஃ”[கந்தத்தபஹு-பிரமந்தல: கந்தத்தர
 பஹு-பிரமந்தல:-நமோநாராயணபேதி மகத்தஸஸ்வர்த்தஸாதக:]
 இப்பாதிகளாலே வேதார்த்தோபய்யம், ஹணங்களா யிருக்கிற 1. ஸ்வ
 ப்ரபந்தங்களிலே பல விடங்களிலும் இத்ததை ஸ்லாகித்துக்கொண்டு
 சொல்லுகையாலே, வேதார்த்த விஸ்தீகரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யா
 ஸாதி பரமருஷிகளும் விரும்பினார்கள்; * “வண்புகழ்நாரணன்”
 † “செல்வநாரணன்” என்று கொடங்கி ‡ “வாழ்புகழ் நாரணன்”
 என்று முடிவாக, ஆதிமத்யாவஸாநமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்
 கையாலும், § “நாநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணய” என்று
 தொடங்கி ** “ஓவாதே நமோ நாரண வென்பன்” என்று பெரியாழ்
 வாரும், †† “நாததழும்பெழ நாரண” என்றுகொடங்கி ‡‡ “நலந்
 திகழ்நாரணன்” என்று பெருமானும், §§ “நான்முகனை நாராய
 ணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி *** “எட்டெழுத்து மோது
 வார்தன் வல்லர் வானமாளிலே” என்று திருமழிசைப்பிரானும்,
 *† “நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண வென்னும் நாமம்” என்று
 உபக்ரமதஸையிலே ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால்
 சொல்லி *‡ “நாராயணவே! மணிவண்ண! நாகணையாய்! வாராய்”
 என்று திருமங்கையாழ்வாரும் உபக்ரமத்தோடு உபஸம்ஹாரத்
 தோடு வாசியற அருளிச்செய்கையாலும், *§ “நன்மால்லகொண்டு
 * நமோ நாரண வென்னும் சொன்மலை கற்றேன்” என்று ம,

1. ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே-ஸ்வபுராணங்களிலே மென்றபடி.

* தி-வா-க-உ-க0, † தி-வா-க-க0-அ, ‡ தி-வா-க0-க-ச. § திரு
 ப்பல்லாண்டு-ச. ** பெ-ஆ-தி-இ-கந. †† பெ-மா-தி-உ-ச. ‡‡ பெ-
 மா-தி-க0-கக. §§ நாலாந்திரு-வ-க. *** தி-ச-எ. *† தி-மொ-க-க-க.
 *‡ சி-தி-இ0. *§ முதல்-தி-இஎ.

“நாரணியென்றே வாதுரைக்கு முரையுண்டே” என்றும், † “நா
னச்சுபுரர் வினந்தேற்றினை நாரணற்கு” ‡ “நாரணன்தன் நாமங்
கள்” § “பகற்குண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்” என்றும், ** “நா
மம்பல ரொல்லி நாராயண” என்றும் முதலாழ்வார்களும் அருளிச்
செய்கையாலும், †† “மயர்வறமதிநல மருளினன்” என்கிறபடியே நிர்
ஹேதுக பகவத் கடாசுத்தரலை 1. ஸமதிகத ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்த
வரான அழ்வார்களென்றாரும் விரும்பினார்கள். இதரமந்தரங்களை
அநாதரித்து இத்தையே தந்தாமுக்குத் தந்தரமாக அனுஸந்தித்து,
உபதேசஸிவனாயிலும் தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கும் இத்தையே
உஜ்ஜீவநேற்றதுவாக உபதேசவித்துப்பொருதையாலே, அவ்வாழ்வார்
களைப் பின்சென்ற ஆசார்யர்களெல்லாரும் விரும்பினார்களென்கை.

இத்தால், மந்தரந்தரங்களிற்காட்டில் இம்மந்தரத்துக்கு உண்
டான வைபவம் ரொல்லிற்றாயிற்று.

இனி, வாச்யத்தன்னிலும் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை
அருளிச் செய்கிறார்

மு.-(கச) வாச்யப்ரபாவம் போல் அன்று, வாசக
ப்ரபாவம்.

(வ்யா.) ‘வாச்யப்ரபாவம்போலன்று, வாசகப்ரபாவம்’ என்று.
அதாவது-இதுக்கு 2. வாச்யனாயிருந்துள்ள ஸர்வமானுடைய பெருமை
போலன்று, தத்வாசகமான இதன் பெருமை என்றபடி.

‘அதுதான் ஏது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(கரு) அவன் தூரஸ்தனாலும் இது கிட்டி
நின்று உதவும்.

(வ்யா.) ‘அவன் தூரஸ்தனாலும் இது கிட்டிநின்று உதவும்’
என்று. அதாவது இதுக்கு வாச்யனாவன் 3. ஸந்நிஹிதனன்றிக்கே

* முதல்-தி-கரு. † இரண்-தி-க. ‡ இரண்-தி-உ0. § இரண்-தி-
அக. ** மூண்-தி-அ. †† தி-க-கக.

1. ஸமதிகத - செவ்வையாக அடைந்த, ஸமஸ்தவஸ்துவாஸ்தவர்-எல்லாங்
பொருள்களையும் பற்றிய யதார்த்தஜ்ஞாநமுள்ளவர். 2. வாச்யன்- சொல்ல
ப்பபெவன்: அர்த்தமாக இருப்பவன். 3. ஸந்நிஹிதன் - அருகிலிருப்பவன்.

தூரஸ்தனுயிருந்தகாலத்திலும், வாசகமான இது¹ ஆஸந்நமாய்நின்று, தன்னை 2. வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கு மென்கை...

‘இப்படி வாச்யன் தூரஸ்தனுயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(கசு) த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

(வ்யா.) ‘த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாம மிறே’ என்று. அதாவது-3. மஹாஸதஸ்ஸிலே தாஸ்ஸாஸநன் வஸ்த்ரா பஹாரம் பண்ணுகிறபோது (சரு) “ஹே தூயவஹ்ஸுப்ராவேஸு தயுவொஹமவாநு ஹரி” [மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ் யோபகவார்ஹரி:] என்று முன்பே ஸ்ரீவஸிஷ்டமஹர்ஷி சொல்லிவை த்ததை நினைத்து (சசு) “ஸஹயக்யுமஹாவாணே ஶாரகாநியயா வ்யுத 1 மொவிநுஷுணுநீகாஷ்டாஷ்டாஸாரணாமதாஸு” [ஸங்க சக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலபாச்யுத-கோவிந்த புண்டரீகாஷ்ட ரக்ஷ மாம் ஸரணாகதாம்] என்று ஸரணம்புகுந்த த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத் திலே(சஎ) “மொவிநுஷுத்யாஸுநுஷுஷாரோஷுரவாவஸிநு” [கோவிந்தேத்யாநாஸுநுதத் க்ருஷ்ணமாம் தூரவாஸிநம்] என்கிறபடி யே வாச்யனான க்ருஷ்ணன் தூரஸ்தனுயிருக்கச்செய்தேயும் வஸ்த்ர த்தை வர்த்திப்பித்துக்கொடுத்தது, அவ்வவதாரத்துக்கு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமிறே யென்கை. 4. நாராயணஸப்தார்த் தத்தில் ஏகதேஸத்துக்கு வாசகமான ஒருதிருநாமம் செய்தபடி கண் டால், இதன்பரபாவம் 5. கிம்புநர்நயாயஸித்தமிறே யென்று கருத்து.

1. ஆஸந்நமாய - அருகிலிருப்பதாய். 2. வசித்தவர்கள் - சொன்னவர் கள். 3. மஹாஸதஸ்-பெரியுடை. 4. ‘திருமந்தர்த்துக்கு ஏற்றஞ்சொல் லுகிற இந்தப்ரகரணத்தில் கோவிந்தஸப்தத்தினேற்றத்தைச் சொல்லுவ தில் பயனென்?’ என்று தோன்றும் ஸங்கைக்கு ஸமாதானம் அருளிச்செய்கி ன்றார் ‘நாராயணஸப்தார்த்தத்தில்’ இத்யாதியால். 5. கிம்புநர்நயாயமாவது- மலையைவிழுங்கின மஹாதேவனுக்கு கதவுஎவ்வளவு? என்று த்ர்போலவருவது.

இன்னம் ஒருபிரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார்

மூ.-(கௌ) சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச் சொன்னாலும் தன்ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

(வ்யா.) ‘சொல்லும்க்ரமம் ஒழிபச் சொன்னாலும்’ என்றுதொடங்கி. அதாவது - ஏதேனும் ஒருமந்த்ரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கு ஒழியத் 1. தன் கார்யம் செய்யாதே யாகிலும், இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய, (சஅ) “ ஸாஷ்டேத்யம் வாஸிஹாஸ்யம் ஸௌஹேவநநெவவா ” [ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்சஸ்தோபம் ஹேலநமேவவா] என்கிறபடியே சொல்லிலும், சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நழுவநில்லாதென்கை.

இனி, இதன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதத்வமாகிற வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(கஅ) இதுதான் “குலத்தரும்” என்கிறபடியே எல்லா வபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

(வ்யா.) ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இம்மந்த்ரந்ரான் * 2. “குலத்தரும்” என்றுதொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த படியே, அதிகாராதுகுணமான அபேக்ஷிதங்களைபெல்லாம் கொடுக்குமென்கை.

அத்தை விஸ்தீகரிக்கிறார்

மூ.-(கக) ஐஸ்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

(வ்யா.) ‘ஐஸ்வர்ய’ இத்யாதியாலே. அதாவது- (சக) “ வெண ஹயளகிகு நெழைநாடி ஸுமடாடி வாறாறளகிகுடி கெவையு”

* பெ-தி-மொ-க-க-க.

1. தன்கார்யம்-ரக்ஷணம். 2. குலத்தரும் - ஸேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற குலத்தைத் தரும்.

ஸ்ரீ-(உக) ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

(வ்யா.) ‘ப்ரபத்தியிலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்னவைபோலே ஸுஸாகமுமாய் ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் இருக்கையன்றிக்கே. ஸுஸாகமுமாய் 2. ஸ்வரூபாதுரூபமுமான ப்ரபத்யுபாயத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, ததநுரூபமான பகவத்பாரதந்தர்யரூப ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தை விஸதமாகப் பிறப்பித்து அர்த்தாதுஸந்தாநாதிகளாலே போதுபோக்குவகக்கும் ஹேதுவாய், * “எனக்கென்றுந் தேனும்பாலுமமுதாய திருமால் திருநாமம்” என்கிறபடியே 3. ப்ரதிபாத்யவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம்போக்யமாயிருக்கையாலே போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கு மென்கை.

இனி 4. ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமாகிற இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீ-(உஉ) “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறிய வேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

(வ்யா.) ‘மற்றெல்லாம் பேசிலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-“† நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று - மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்கொல்லாம் இம்மந்தரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை.

‘அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் ஆகிறது எது?’ என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார்

பெ-மொ-சு-க-0-சு. † பெ-தி-மொ-அ-க-0-ந.

1. ஸுஸாகம்-ஸுஸபமாகச் செய்யக்கூடியது. 2. ஸ்வரூபாதுரூபம்-பாரதந்தர்யத்தையுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றது. 3. ப்ரதிபாத்யவஸ்து-திருமஃ திரத்தார ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்ற எம்பெருமானாகிய வஸ்து. 4. ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்தமென்றது - அர்த்தபஞ்சகத்தை; அவை-ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் முதலியன.

மு.-(2௧) அதாவது - அஞ்சர்த்தம்.

(வ்யா.) 'அதாவது அஞ்சர்த்தம்' என்று. ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களாகிற அர்த்தபஞ்சகமும் என்றபடி. (௫0) “பூர்வாபுஷ்யஸ்ய ஹ்ணொ ராபிவம் பூர்வாபுஷ்ய பூத்யுமாக்மஃ | பூர்வாபுஷ்யவாயம் வமம் பூர்வெத்யுபூர்வாபுஷ்யவிரோதியி வ || வடிநி வகலா வெடி வெதி ஹாஸபுராணகாஃ | உநயஸு உஹாநாநொ வெடிவெடிய- வெடிந்” [ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஸ்சப்ரத்யகாத்மநஃ - ப்ராப்த்யுபாயம்பலம் ப்ராப்தே: ததாப்ராப்திவிரோதிச—வதந்தி ஸகலாவேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகாஃ—முநயஸ்சமஹாத்மாநோவேதவேதார்த்தவேதிந்] என்கிறபடியே, ஸகலவேதஸாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையு மாகையாலே, தத்ஸங்க்ரஹமான இம்மந்தரத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் இதுவேயிறே. இம்மந்தரந்தான் - ப்ரணவத்தாலே 1.ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோத்யுபாயஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபத்தாலே 2.பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே 3. ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது.

இம்மந்தரார்த்தவைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்

மு.-(2௨) பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த்தம் அறிவதற்குமுன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாதம் பிறந்த பின்பு, “பிறந்த பின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

(வ்யா.) ‘பூர்வாசார்யர்கள்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-நாத யாமுந யதிவராதிகளான நம்பூர்வாசார்யர்கள், * “4. அன்றுநான்

* திருச்ச-சூச.

1. ஸ்வம் ப்ரதி அஞ்-தி (தன்னைக் குறித்துத்தான் ப்ரகாஸிப்பது) என்று ப்ரத்யக்ஷத்திக்கு வ்யுத்தபத்தி யாகையாலே, ப்ரத்யகாத்மா என்றது-ஜீவாத்மாவைக் காட்டும். 2. பரஸ்வரூபம்- பரமாத்மஸ்வரூபம். 3. பஸஸ்வரூபம்-புருஷார்த்தஸ்வரூபம். 4. அன்றுநான் பிறந்திலேன்-இந்தச்சேதநது

பிறந்திலேன்” என்கிறபடியே, இம்மந்தரத்தில் அர்த்தம்அறிவுதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்த ஜ்ஞாநம் தங்களுக்கு உண்டானபின்பு * “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்று ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியிற் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்தரார் தத்ததை யொழிய மற்றொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்களென்கை. வேதஸாஸ்தரங்கள், ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள் இவற்றால் போதுபோக்கும்போதும் இம்மந்தரார்த்தத்தை யுட்கொண்டே அநு ஸந்திக்கையாலே, ‘இத்தை யொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்’ என்னத் தட்டில்லை.

1. ‘வாசகஸக்தி 2 ஸர்வத்தையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவற்றாயிருக்க, இதனுடைய 3. வாச்யத்திலே இவர்களுந் துறைக்குஹேது ஏது?’ என்ன, அருளிச்செய்குநர்

மூ.-(உரு) வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊ ன்றுகைக்குஅடி - ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

(வ்யா.) ‘வாசகத்திற்காட்டில்’ என்று தொடங்கி. அதாவது ஸர்வபலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமாயும், ஸாதநாதரங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய்நின்று தலைக்கட்டிக் கொடுத்தும் போருகிற இதனுடைய வாசகஸக்திதானே அமைந்திருக்கச்செய்தே, அதிலுங்காட்டிற் கீழ்ச் சொன்னபடியே இம்மந்தரத்தினுடைய வாச்யத்திலே ஸர்வாசார்யர்க ளுந் துறைக்கு அடி - 4. உபேயாந்தரபரராய் இத்தை ஸாதநமாகக் கொண்டு ஸாதித்தல், 5. உபாயாந்தரபரராய் இத்தை 6. ஸஹகாரியாகக்கொள்ளுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்

உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஈஸ்வரன் க்ருஷிபண்ணுகிற அந்தக்காலத்திலே நான் ஜ்ஞாநரூபஜ்ஞம்த்தை யடைந்தேனில்லை, பிறந்தபின் மறந்திலேன்-ஜ்ஞாநஜ்ஞம்த்தை யடைந்தபின்பு அதற்கு ஒருகேடுஉண்டாகப்பெற்றிலென்னென்படி.

1. வாசகசக்தி-ஸப்தஸக்தி. 2. ஸர்வத்தையும் - ஐஸ்வர்யம் முதலான ஸகலத்தையும். 3. வாச்யம்-அர்த்தம். 4. உபேயாந்தரம்-பகவானைத் தவிர வேறொருஉபேயம்; உபேயம் - உபாயத்தால் அடையவேண்டியவஸ்து. 5. உபாயாந்தரபரர்-ஈஸ்வரனைத் தவிரக் கர்மயோகம் முதலியவற்றை உபாயங்களாகக் கொள்ளுநர். 6. ஸஹகாரி-ஒத்தாசை.

* திருச்சு-சூச.

கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனே யென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்கை யென்றபடி.

ஆக, “திருமத்தர்த்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி.” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் 1. வாய்வந்தபடி அதுஸந்திக்கவொண்ணாத படியான இதனுடைய கௌரவத்தையும், ஈஸ்வரன் தானே ஸிஷ்ய னுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற் றத்தையும், ஸகலஸாஸ்தரங்களிலும் ஸகலமந்தரங்களிலும் 2. வாச் யந்தன்னிலுங் காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், 3. அக் ரமமாகச் சொல்லிலும் தன்கார்யம் செய்யும் ஆதிக்கத்தையும், அபே க்ஷிதஸகலபலப்ரதத்வரூபமாஹாத்மயத்தையும், கர்மாத்புபாயஸஹ காரித்வரூபமான உத்கர்ஷத்தையும், ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்தப்ரதிபா தகதயா வந்த மாஹாத்மயத்தையும், வதத்ப்ரதிபாத்ய அர்த்தத்கௌ ரவவிஸேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியும்படி தர்ஸிப்பித்தருளினராயிற்று.

இனிமேல் இம்மந்தரத்துக்கு, வாக்யார்த்தம் இரண்புடியாக அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ர.-(உக) இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்-ஸ்வ ரூபமும் ஸ்வரூபா நுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமு மென்னவுமாம்.

(வ்யா.) ‘இதுதன்னில்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இம்மந்த ரத் தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்-இவ்வாத்மானினுடைய ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும்; அந்த 1. ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூப மாயிருநதுள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்; அன்றிக்கே, ஸேஷத்வ மாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும், உபாய

1. வாய்வந்தபடி-வாய்க்குவந்தபடி; ப்ரீதியில்லாமல் என்றபடி. 2. வாச்யம்-அர்த்தமானஎம்பெருமான். 3. அக்ரமமாகச் சொல்லிலும்-இத் தனிடத்துப்ரீதியில்லாமலும் அநதிகாரிகளின் செவியிற்படும்படியும் சொன்ன லும் என்றபடி. 4. ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருநதுள்ள கைங்கர்யம்- ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியும் ஸ்வகர்த்தருத்வபுத்தியும் நீங்கிக் கேவலபகவரூப கோல்லாஸார்த்தமாகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம்.

லப்யமான பலமும் என்று சொல்லவுமா மென்கை. 1. இதில் ப்ரதம யோஜனையில் 2. ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்கனாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபதத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது. அநந்தரயோஜனையில் ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வமும், 3. நமஸ்ஸாலே உபாயமும், நாராயணபதத்தாலே பலமும் சொல்லுகிறது.

‘பலவேஷந்தா னிருக்கும்படி எங்கனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.- (௨௭) பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்.

(வ்யா.) ‘பலமிருக்கும்படி.’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந்தான் - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்திலே போய்ப் பரிபூர்ண பகவதநபவத்தைப் பண்ணி அவ்வதுபவஜிதிப்பீதிப் பீரதிதனப்பக்கொண்டு பண்ணும் 4. அஸேஷஸேஷவ்ருத்திபாகையாலே, அது இருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹண ப்ரமேயஸேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலும், விஸ்தரேண அர்ச்சிராதிகதியாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விஸதமாகச் சொன்னோம்; அவற்றிலே கண்டுகொள்வ தென்கை.

இனி, இம்மந்த்ரத்துக்கு 5. ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் இதனுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும், பதஸங்க்யையையும் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.- (௨௮) இதுதான்-எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

(வ்யா.) ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இம்மந்த்ரத்தான் (ருக) “ஐதிதேவாக்ஷரம், மஹிதிவெ சுக்ஷரெ, நாராய

1. இதில்-இவற்றில்-இந்த இரண்டுவிதயோஜனையில். 2. ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாலே பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபமும் மென்கை. ஸகண்டமான நமஸ்ஸு ‘ம: க’ [எனக்குஉரியன் அன்று] என்று பிரிந்து, ஸ்வரக்ஷணத்தில் தான் அஸக்தனென்பதைத் தெரிவிப்பதன் மூலமாக, ஈஸ்வரனுக்குப் பரதந்த்ரனென்பதைத் தெரிவிக்குமென்று அதிக. 3. நமஸ்ஸுப்தம் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யநிவ்ருத்தியாகிற அர்த்தபலத்தாலே ஈஸ்வரனே உபாயமென்று அகாரத்திற்கொல்லப்பட்ட ரக்ஷணத்திற்கு ஈஸ்வரனே காரணனென்பதைக் காட்டும் என்றபடி. 4. அஸேஷஸேஷவ்ருத்தி-ஸமஸ்தமான அடிமைத்தொழில். 5. ப்ரதிபதம்-பத்தேதோறும்.

மு.-(௩௧) இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம்.

(வ்யா.) 'இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம்' என்கிறார். (௩௨) “ஓமித்யேகாக்ஷரம்” [ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத்] என்ற்றே ஸ்ருதி சொல்லிற்று. ஸ்ம்ருதியும், (௩௩) “புணவாடிஹரோ ஓமித்யேகாக்ஷரம்” [ப்ரணவாத்யம்நமோமத்யம் நாராயணபதாந்திமம்-மந்த்ரமக்ஷரம் வித்யாத் ஸர்வஸித்திசரம் ந்ருணம்] என்ற்திறே.

இனி, ப்ரணவத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, இதனுடைய அக்ஷரத்ரபாத்மகதையை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(௩௨) இது ‘அ’ என்றும் ‘உ’ என்றும் ‘ம’ என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.

(வ்யா.) ‘இது அ என்றும், உ என்றும், ம என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்’ என்று. இப்ரணவந்தான், 1. அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்றுக்ஷரமாய், மூன்றுபதமாய், 2. மூன்றர்த்தப்ரகாஸகமாய், 3. ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபதமாய், ஏகார்த்தப்ரகாஸகமாயிறே இருப்பது.

இந்தஅக்ஷரத்யத்தினுடையவும் உத்பத்திக்ரமத்தை ஸத்ருஷ்டாரந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(௩௩) மூன்றுதாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையும் எடுத்தது.

1. “ஓ மித்யேகாக்ஷரம்” என்று ஸ்ருதி சொன்னதற்குவிரோதமாக, மூன்று திருவக்ஷரமென்று அருளிச்செய்தது எவ்வனே பொருந்தும்? என்ற கேள்விக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே’ என்று தொடங்கி. அஸம்ஹிதாகாரம்-பிரித்திருக்கும் நிலையிலுள்ள ரூபம். 2. லுப்தசூர்த்தியோடுகூடின அகாரம் - பகவச்சேஷத்வத்தையும், உகாரம் - அந்நயார்ஹத்வத்தையும், மகாரம் - அந்நயார்ஹபகவச்சேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமாய் ஜ்ஞாதாவான ஜீவனையும் காட்டுமென்க. 3. ஸம்ஹிதாகாரம் - சேர்ந்திருக்கும் நிலையிலுள்ள ரூபம்.

(வ்யா.) 'மூன்றுதமிழியிலே' என்று தொடங்கி. (ருச) "ஊமரி கிழிழைபாடிஜாயத, ஊவஊதியஜுவெபுடாசு, ஸுவரிதி ஸாசி வெபாசு, தாநி ஸுகூரணுஜுதவசு - தெஹுஜாவிதவெஹு ஸயொவணபூகஜாயது, சுகார உகார ரகார ஐதி, தாநெச யாஸஜிஹ தபெதபொஜிதி" [பூரிதிருக்வேதாதஜாயத, புலஇதி யஜுர்வேதாத், ஸுவரிதி ஸாமவேதாத், தாநி ஸுகூரணயப்பதபத், தேப்போடிபித்பதேப்பஸ்க்ரயோ வர்ண அஜாயந்த, அகார உகார மகார இதி, தாநேகதா ஸமபாத் ததேததோமிதி] என்றும், (ருரு) "சுகாரஹாவ்யுகாரஹ ரகாரஹ ப்ரஜாவத்: வெபுத்யாநி ரவ்யஹிஹ ஹவ்யஸுவரிதிவ" [அகாரஞ்சாப்யகாரஞ்ச மகார ஞ்சப்ராஜாபதி- வேதத்ரயாந்ரிரப்ருஹத் பூர்ப்புவஸ்ஸுவரிதிசு] என்றும் ஸ்ருதி ஸ்மருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ருக்யஜுஸ்ஸாமரூபமான வேதத்ரயத்தில் நின்றும், "பூம் புவம் ஸுவம்" என்கிற வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் தோற்றுவித்து, அந்தவ்யாஹ்ருதித்ரயத் தையும் பொன் ஓடவைக்குமாபோலே தன்ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவை த்து அவற்றில்நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள் மூன்றும் அடைவே தோன்றும்படி பண்ணி, இப்படி ஸர்வேஸர்வரன் ஸமுத்தரித்தபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, பாத்ரத்ரயகதமான தயி ரைத் தனித்தனியே கடைந்து, தத்ஸாரமான வெண்ணையை வாங்கித் திரட்டினாற்போலே, மூன்றுவேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையும் எடுத்தது என்கிறார்.

இத்தால் பலித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

பு.-(ருச) ஆகையால், இது ஸகலவேதஸாரம்.

(வ்யா.) 'ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம்' என்று. அதா வது - அக்ஷரத்ரயமும் ஒரோ வேதத்தினுடைய ஸாரமாக 1. ஸமுத் த்ருதமாகையாலே இவ்வக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ராணவம் ஸகலவேத ஸாரம் என்றபடி.

ஆக, "இதுதன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்தம்" என்று தொடங்கி இவ்வளவும் - இம்மந்தரத்தினுடைய வாக்யார்த்தத்தையும், அக்ஷர

ஸங்க்யையையும், பதஸங்க்யையையும், பதத்யமும் அர்த்தத்ய ப்ரதிபாதகமென்னு மத்தையும், அதில் ப்ரதமபதம் இன்னதென்னு மத்தையும், அதுதான் அக்ஷரத்யாத்மகமா யிருக்கு மென்னுமத் தையும், அவ்வக்ஷரத்யமும் வேதத்யஸாரமாக உத்பந்ர மாகையா லே தத்ஸமுதாயமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸார மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இவ்வக்ஷரத்யத்துக்கும் அடைவே அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.- (௩௫) 1. இதில் அகாரம்-ஸகலஸப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக் கையாலே, ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷக னான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'இதில் அகாரம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - இவ்வ க்ஷரத்யத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதமாக்காரமான அகாரம் - (௩௬) 2. "நாராயணமஹமஹிதாநாக்ஷத்ராநாமஹுவபதுநடி- வெஹஸவெஹுணவாஹ டெவாஹீநாஹகாரஸஃ" [நாமருபஞ்ச பூதாராம் க்ருத்யாநாஞ்சப்ரபஞ்சநம் - வேதஸப்தேப்யவாதௌ]

1. இந்த வாக்யத்துக்கு இரண்டு யோஜனை உண்டு; அவை வருமாறு:- முதல் யோஜனை: - 'நாராயணபதம்' ஸமஸ்தவஸ்து ஸரீரகனென்று தெரி விப்பதன் மூலமாக, ஈஸ்வரனே உபாதாகாரண னென்று தெரிவித்தும் ஸர்வரக்ஷகனென்று தெரிவித்தும் போருகையாலே, அந்த நாராயண ஸப்தத்தின் ஸங்க்ரஹமான அகாரமும் - ஸகல ஸப்தத்துக்கும் காரணமா யிருக்குந் தனது தன்மையால் தன்னாற் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவன் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் காரணனென்பதையும், 'அவ-ரக்ஷணே' என்கிற தாதுவினடியா கப் பிறப்பதால் ரக்ஷகனென்பதையும் தெரிவிக்குமென்பது கருத்து. 'ஸகல ஸப்தத்துக்குங் காரணமாய்' என்ற மூலத்தின்பின் 'அவ-ரக்ஷணே' என்ற தாதுவிலிருந்து நிஷ்பந்ரமாய்' என்று அத்யாஹரித்துக்கொள்ளவேணும். இரண்டாம் யோஜனை: - அகாரம் தான் ஸகல ஸப்தத்துக்கும் காரணமா யிருக்கையாலே ஸகலஜகக்காரணானான எம்பெருமானைச் சொல்லுகின்றது; நாராயணபத ஸங்க்ரஹமாயிருத்தலாலே ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகின்றது என்பது. 2. 'நாமருபஞ்ச' என்பது முதல் நான்கு ப்ரமாணங்கள்-அகாரம் ஸகல ஸப்தத்துக்குங் காரணமாகும் வழியை நிரூப்பிப்பன.

தேவாதிநாஞ்சகாரஸ:] என்கிறபடியே ஸௌகிகஸகஸஸபத்தங்களுக்கும் வேதம் காரணமாய், (ரு௭) “ஹ்ணவாடிஸ்யாஸ்யாவேடி” [ப்ரணவாத்யஸ்ததாவேதா:] (ரு௮) “ஹ்ணவாடிஸ்யாவேடி” [தங் காரப்ரவாவேதா:] இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அந்தவேதங்களுக்கும் ப்ரணவம் காரணமாய், (ரு௯) “தஸ்யுபுக்யுதிவீநஸ்ய” [தஸ்யப்ரக்ருதிவீநஸ்ய] என்கிறபடியே அந்தப்ரணவந்தனக்குத் தான் காரணமாயிருக்கையாலே (சு௦) “சுகாரொரொவெஸுரா வாக” [அகாரோவைஸர்வாவாக்] (சு௧) “ஸேஸுஸஸே-ருக்யாடிகாரஸ்ய ஸஸாவத” [ஸமஸ்தஸுப்தமூலத்வா தகாரஸ்ய ஸ்வபாவத] என்கிறபடியே ஸகஸஸபத்தத்துக்குங் காரணமாய், ஸர்வேஸர்வரன் ஸமஸ்த வஸ்துஸாரதயா ஸர்வரக்ஷகனு யிருக்கும்படியை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே (சு௨) “யதொவா ஹிநிஹிதாநி ஜாயநௌ, யெநஜாதாநி ஜீவந்தி” [யதோவா இமாதிரூபாதிரஜாயந்தே, யேநஜாதாநி ஜீவந்தி] (சு௩) “ஸவஸவ ஸுஜிஸஸவஸுபுகார ஸவஸவவாத்யுதிவபாஸ்யுதெவ” [ஸவஸ்ருஜ்யஸஸஸஸர்ச்சகர்த்தா ஸவஸபாத்யத்திச பால்யதேச] இத்யாதி களிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லாஜகத்துக்குங் காரணமாய் எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்கை, இத்தால், இவ்வக்ஷரத்தில் 1. ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வமும், தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு 2. நாராயணபதஸங்க்ரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும்போதும், தாதுஸித்தவேஷத்தை அவலம்பித்தே சொல்லவேணுமிதே.

‘ரக்ஷிக்கையாவதுதான் எது?’ என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார்

1. தான் ஸர்வஸப்தங்களுக்கும் ப்ரக்ருதியாயிருக்குந் தன்மைக்கு ஏற்பத் தனக்கு வாச்யனான [அர்த்தமான] ஸர்வரணம் ஸகல வஸ்துக்களுக்குங் காரணனாவனென்பதும். 2. நாராயணபத ஸங்க்ரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லுவது - இரண்டாவது யோஜனையில்: அந்தயோஜனையிலும் அகாரத்துக்கு ரக்ஷகவாசித்வம் மூலத்திற் சொல்லப்படாமலிருந்தாலும், ‘அவ’ என்ற தாதுவிலிருந்து தோன்றிய ஸப்தமென்பதுபற்றியே அந்த அகாரத்துக்கு ரக்ஷகத்வம் சொல்லவேண்டியிருப்பது போலவே முதல் யோஜனையிலும் சொல்லிக்கொள்ளவேணுமென்பது வாக்யத்தின் கருத்து.

ஸ்ரீ- (௩௬) ரக்ஷிக்கையாவது-விரோதியைப் போக்குகையும், அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

(வ்யா.) 'ரக்ஷிக்கையாவது' என்று தொடங்கி. அதாவது-ரக்ஷிக்கைவந்தான் 1. அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் 2. இஷ்டப்ராபகத்வம் ரூபேணத்விவித மாகையாலே, ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது அவர்களுக்கு துக்காவஹமான விரோதினையப் போக்குகையும், ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும் என்கை.

'இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீ- (௩௭) இவை பிரண்டும் சேதநர் நின்றநின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

(வ்யா.) 'இவைபிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று. 'சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்றது - தத்தத்திகார அநுகுணமா யிருக்கு மென்றபடி.

இதன்கண் ஸ்வயங்க்யாதம் அருளிச்செய்கிறார் மேல்:--

ஸ்ரீ- (௩௮) ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி-ஸத்ருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் - அந்நபாநாதிகள்; முமுகுக்களுக்கு விரோதி-ஸம்ஸாரஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம்-பரமபதப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் தீத்யர்க்கும் விரோதி - கைங்கர்யஹாநி, அபேக்ஷிதம்-கைங்கர்யவ்ருத்தி.

(வ்யா.) 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இப்படி. அதாவது-4. தேஹாத்மாபிமாநாதிகளும் ஸப்தாதிவிஷயாநுபவமுமே 5. யாத்நையாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி - ஸத்ருக்களால் வரும் நலிவு தொடக்கமானவை; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம்-சோறு தண்ணீர் முதலானவை யென்கை. 'ஸத்ருபீடாதிகள்' என்கிற விடத்தில்

1. அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் - அநிஷ்டங்களைப் போக்குபவனாகை. 2. இஷ்டப்ராபகத்வம்-இஷ்டங்களை ஆடையச்செய்யவனாகை. 3. வ்யக்தமாக-ஸ்பஷ்டமாக. 4. தேஹாத்மாபிமாநம்-தேஹமே ஆத்மா என்ற அபிமானம்; ஆதி' ஸப்தத்தால், ஸ்வஸ்வாதத்தரயத்தை நினைக்கிறது. 5. யாத்நை - போதுபோக்கு.

‘ஆதி’ ஸப்தத்தாலே 1. ஆதிவ்யாதி முகலானவற்றால் வரும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது. ‘அந்நபாநாதிகள்’ என்கிறவிடத்தில் ‘ஆதி’ ஸப்தத்தாலே 2. ஸ்ரக் வஸ்தர ஆபரண அங்கராக அங்கநாலிங்கநாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

‘முமுகூஸ்க்களுக்கு’ இத்யாதி. அதாவது:—ஸம்ஸாரத்தில் 3. அடிக்கொதித்துப் பரமபதத்திலே போக ஆசைப்படாநிற்கும்முமுகூஸ்க்களுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி- 4. *பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமாய்க்கொண்டு இவ்வியூதி-5. லேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம்பகவதநுபவாதிகளுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்தைப் ப்ராபிக்கையென்கை.

‘முக்தர்க்கும்’ இத்யாதி. அதாவது:—5. வ்ருத்தஸம்ஸாரராயும் 5. அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தராயும், 6. பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யபரராயு மிருக்கும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி- 7. வகுத்தஸேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபநுரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டு பேரருங் கைங்கர்யதனுக்கு வரும்8. விச்சேதம்; அபேக்ஷிதம் - உத்தரோத்தரம் அடிமை செய்துசொல்லுகையாகிற கைங்கர்யவ்ருத்தி யென்கை.

ஆக, இப்படி அதிகாராநுகுணம் விரோதியைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈஸ்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

1. ஆதி-மாநவிகமான ஸங்கடம். 2. ஸ்ரக்-புஷ்பமாலே, அங்கராகம்-உடம்பிற் பூசிக்கொள்ளும் சந்தம் முதலியன. 3. அடிக்கொதித்து - கேட்ட விளைக்குமென்ற அறிவு தலையெடுத்து என்றபடி. 4. பொய்நின்ற ஞானம்-தேஹாத்மாபிமானம். பொல்லாவொழுக்கு - அந்தத்தேஹாத்மாபிமானவாஸகை. 5. அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்-ஸம்ஸாரத்தின் ஸம்பந்தம் ஒருபோதும் இல்லாதவ ரென்றபடி. 6. பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யபரர்-பகவானே அநுபவித்தவா லுண்டாகும் பிரீதியினால் செய்லிக் கப்பட்ட [அண்டப்பட்ட] கைங்கரியத்தில் மனம் ஊன்றினவர். 7. வகுத்தஸேஷி-ப்ராப்தனைஸேஷி. 8. விச்சேதம்-இடைவிடுகை.

* திருவிநு-க.

‘இப்படி ஈஸ்வரனையோ பிண்ணை எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன்? லோகத்திலே மாதா பித்ரு பர்ப்ருகி தேவதாந்தர பர்யந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலரும் இல்லைபா?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

பு.-(ஈக) 'சுஸ்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்'
என்னுமிடம் ப்ரபந்தபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

(வ்யா.) 'ஸ்ரீஸ்ரீ'யை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்ல ரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்' என்று. அதாவது-1. நிருபாதித பந்துவாய், ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஸர்வஸ்ரீயை யொழிந்த 2. ஒளபாதித பந்துக்களான மாதாபித்ராதிதகளும், 3. அர்வாசீநாண தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸ்ரீஹனுக்கமாக ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்துத்திலே சொன்னோம்; அதுவே கண்டு கொள்வதென்க.

அந்தரம், அர்த்தபலத்தாலே இப்பதத்தில் அநுஸந்திக்கப்
படும் ஸ்ரீய:பதிவந்தை அருளிச்செய்கிறார்

பூ.- (௪௦) ரகஷிக்கும்போது பிராட்டிஸந்நித் வேண்டுகையாலே, இதிலே, ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

(வ்யா.) 'ரக்ஷிக்கும்போது' என்று தொடங்கி, அதாவது-
(சூச) 'ஐயோவஹஹஹுஷீக்ஷெஸோதெவ்யாகாராணுரூபயா-
ரக்ஷக்ஷுவ்யவிலிபாஜெ வெஜாஜெதவிவயீயதெ' [லக்ஷ்யாஸஹ
ஹ்ருஷீக்ஷெஸோ தேவ்யாகாரணயநுபயா - ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தார்தே
வேதார்தேதிசகியதே] என்கிறபடியே ரக்ஷகளுன ஈஸ்வரன் சேந்
நன.ர ரக்ஷிக்குர் தஸ்யாயில் இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டா
தில், தன் ஸ்வாதர்தர்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற் செய்கைக்கு

1. நிருபாதிபத்து - காரணத்தாலான பந்துத்வ மில்லாமல் எவதஸ் வர்த்தமான பந்துத்வமுள்ளவன். 2. ஓளபாதிபத்துக்கள் - காரணத்தால் பந்துவாக இருப்பவர்கள். 3. ஆர்வாகீர்-பின்பட்டவர்கள்; புதிதாய்த் தோன் றினவர்க ளென்றபடி.

உறுப்பான் க்ருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிகாட்டி ஸந்நிதி அவஸ்யாபேக்ஷித மாகையாலே, ரக்ஷகஞான அவனைச் சொல் லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அதுஸந் தேயமென்கை. ‘லக்ஷ்மீ’ என்னுதே ‘ஸ்ரீ’ என்றது-(சூரு) ‘ஸ்ரீயத’ உதி ஸ்ரீஃ, [ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ:] என்கிறபடியே அவனை நித்யஸேவைபண் னுகையாலே அவனோடு இவளுக்கு உண்டான 1. அவநாபாவமும், (சூரு) ‘ஸ்ரீயத உதிஸ்ரீஃ’ [ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ:] என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவள் நித்யஸேவையையா யிருக்குமென்னுமதுவும் தோற்றுகைக்காக.

. இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நியமேநதோற்று மென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார்

ஸ்ரீ-(சூரு) அத்ர பகவத்ஸேநாபதிமீஸ்ரர்வாக்யம்:-
“அவன்மார்பு விட்டுப் பிரியில் இவ்வகாரம் விட்டுப் பிரிவது.”

(வ்யா.) ‘அத்ர’ இத்யாதியால். அதாவது-இவ்விடத்திலே ஜநாநாதிகரான ஸ்ரீஸேநாபதியார் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை “அ கல்கில்லே னிறையும்” என்று அவன் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணும் இவள், அம்மார்பைவிட்டுப் பிரியிலாயிற்று, அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமான இவ்வகாரத்தை விட்டுப் பிரிவதென்று” என்கை. ‘என்று’ என்கிற இத்தனையும் கூட்டாதபோது, கீழோடு இவ்வாக் யம் அந்வயியாது.

இத்தால், அவன் திருமார்பில் ஸம்பந்தம் இவளுக்கு நித்யமா கையாலே அவன் தோற்றுமிடத்திலே இவளும் தோற்றுகை நிஸி த மாகையால், அவன் திருமார்பில் 2 அந்வயத்தோபாதி, அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அந்வயமும் இவளுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று.

இன்னமும் 3. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்திரீ கரிக்கைக்காக ஈஸ்வரசேந வாக்யங்களான அகார மகாரங்க ளிரண்டிலும் இவளுக்கு உண்டான 4 அந்வரதாந்வயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

1. அவநாபாவம்-விட்டுப்பிரியாமலிருக்கை. 2. அந்வயத்தோபாதி-ஸம் பந்தம்போலவே. 3. இவ்வர்த்தத்தை-எம்பெருமான் தோற்றுமிடத்தில் லக்ஷ் மியும் தோன்றுவனென்ற விஷயத்தை. 4. அந்வரதாந்வயம்-இடைவிடாத ஸம்பந்தம்.

திருவாய்மொ-சூ-க0-க0.

ஸ்ரீ.- (சஉ) பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப் போலே ப்ரதம 1. சரம பதங்களை விடாதே யிருக்கும் இருப்பு.

(வ்யா.) ‘பர்த்தாவினுடைய’ என்று தொடங்கி. அதாவது- ஸேஷபூதையான தன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரஸிப் பிக்கைக்காகப் பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே ரக்ஷகையான தன்ஸ்வரூபத்துக்கும் போரும்படி தத்ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவானவளைப்போலே, இவளும் பர்த்ருபூதனான ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமா யிருந்துள்ள ப்ரதமபதமான அகாரத்தையும், ப்ரஜாபூதரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரமபதமான மகாரத்தையும் தத்தத்விஷயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஈடாக ரஸிப்பிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்றி, விடாதே யிருக்கு யிருப்பு என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிஸேஷ நிஷ்டமாக்கி அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீ.- (சரு) ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யஸோதைப்பிராட்டியைப் போலே.

(வ்யா.) ‘ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத’ என்று தொடங்கி. அதாவது - பார்யையான தன்ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரஸிப்பிக்கைக்காக பர்த்தாவான ஸ்ரீநந்தகோபரையும் விடாதே, மாதாவான தன்ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக்காகப் புத்ரனை க்ருஷ்ணனையும் விடாதே * “அம்பரமே” என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிற படியே மத்யேவர்த்துக்கும் யஸோதைப்பிராட்டியைப்போலே ப்ர

1. ‘அகாரத்தில் இவளுக்கு ஸம்பந்தமுண்டு’ என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்பவர் ‘மகாரத்தில் இவளுக்கு அந்வயமுண்டு’ என்பதற்கும் த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்தது - லக்ஷ்மிக்கு ஈஸ்வரகோடியில் அந்தர்ப்பாவமே தவிரச் சேதனகோடியில் அந்தர்ப்பாவமில்லை யென்கின்ற பக்ஷத்தை நிரவரிக்கைக்காக; லக்ஷ்மி அகாரத்தில் தோன்றுவது அர்த்தபலத்தாலே யென்றும், ஸந்தஸத்தியர்லே இவளைத் தெரிவிப்பது மகாரமே யென்றும் கொள்க.

* திருப்பா-கள்.

தம் சரம பத் வாச்யரான ஈஸ்வர சேதனர்க ளிருவரையும் விடாதே இவளும் வர்த்திக்கும்படி யென்கை.

‘ஈஸ்வரஸேஷத்வமாத்ர மொழியப் பிராட்டிக்கும் ஸேஷமென் னுமிடம் 1. இவ்வாசகத்தில் இன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், இவ ளுக்கும் ஸேஷம் என்று நாம்கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சச) 2. ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது க்ரு ஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணவோலையெழுதுவது; ஆகி லும், பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

(வ்யா.) ‘ஒருவன்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - லோகத்திலே ஒருவன் தாஸதாஸிகள்முதலான ஓரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே எழுதிக்கொள்ளும் தொழிய, தன் க்ருஹிணிக்கெ ன்றன்று விலையோலை யெழுதிக்கொள்வது; ஆயிருக்கச்செய்தே யும், அடிமைத்தொழில் செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதுபோலே ஈஸ்வரஸேஷம் என்னும் அளவை இவ்வகாரம் சொல்லிற்றேயாகிலும் நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி யென்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அதுவதித்துக்கொண்டு, ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ருதக்ஸ்திதியில்லா மையை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சந) ஆக, பிரித்து நிலையில்லை.

(வ்யா.) ‘ஆக, பிரித்து நிலையில்லை’ என்று.

இந்த 3. ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்துக்கு இரண்டுத்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார்

1. இவ்வாசகத்திலின்றிக்கேயிருக்க-இவ்வகாரத்தில் ஸப்தசக்தியாலே சொல்லப்படாமலிருக்க. 2 பதிக்கு ஸேஷமானவை பத்ரிக்கும் ஸேஷமென் கிற வ்யாயத்தாலே, நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையென்று இந்த அகாரத்தில் ஸாப்தமாகச் சொல்லப்படாமலிருந்தாலும் அவனுக்கு ஸேஷமென்ற மாத் திரத்திலேயே அவனுக்கும் சேஷமென்பது தன்னடையே வித்திக்குமென்பது கருத்து. 3. ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவம்-ப்ருதக்-தனியே, ஸ்திதி-இருத்தல், அபா வம்-இல்லாமை; விட்டிப்பிரியாமல்எப்போதும்சேர்ந்தேயிருக்கை யென்றபடி

மூ.-(சுசு) ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும், புஷ்பத் தையும் மணத்தையும் போலே. 1.

(வ்யா.) ‘ப்ரபையை’ என்று தொடங்கி, அதாவது- 2. ப்ரபைக் கும் 3. ப்ரபாவானுக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி யில்லாதாப்போலவும் புஷ்பத் துக்கும் பரிமளத்துக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவென்கை. (சுசு) “சுநந்நூராவவெணாஹம்ஹாஸுரெண ப்ரபாயதா” [அநந் யாராகவேணாஹம்பாஸ்கரேணப்ரபாயதா] (சுஅ) “சுநந்நூஹியா லீதா ஹாஸுரெணப்ரபாயதா” [அநந்யாஹிமயாலீதா பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா] என்று, ப்ரபாப்ரபாவான்களைப் போலே இருவருக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதியில்லை யென்னுமிடம், இருவர் வாக்கானும் சொல்லப் பட்டதிறே. (சுசு) “ப்ரஸூநம் வுஷுந்நீவிவரிவரிஜ்ஜி ஹிஷு” [ப்ரஸூநம்புஷ்யந்நீமபிரிமலர்த்திம்ஜிகதிஷு:] என்கிற விடத்திலே ஈஸ்வரனைப் புஷ்பஸ்தானேயாகவும், பிராட்டியைப் பரி மளஸ்தானேயாகவும் பட்டர் அருளிச்செய்கையாலே, புஷ்பபரிமள ங்களுக்குப்போலே, இருவர்க்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லை யென்னுமி டம் அர்த்தாத் லித்தம்.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்தை அநவதித்துக்கொண்டு, இச் சேர்த்தியே சேதநர்க்கு உத்தேஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டினபடியை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுஎ) ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேஸ்யமாய்விட்டது.

(வ்யா.) ‘ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேஸ்யமாய்விட்டது’ என்று. ‘இச்சேர்த்தி உத்தேஸ்யம்’ என்கையாலே, இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை உத்தேஸ்யம் அன்று என்றபடி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால், ராவணஸூர்ப்பணகைகளுக்குப்போலே, அநர்த்த மே பவிக்குமத்தனை. இருவரையும் பற்றினாலிறே, ஸ்ரீவிபீஷணஸ்வர னைப்போலே வாழலாவது.

இனிமேல், இதில் விபக்தயர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் விபக்திதனை நிர்த்தேஸிக்கிறார்

1. ப்ரபையையும் மணத்தையும் போலே, பிரித்து நிலைஇல்லையென்று கீழ்வாக்கியத்தோடு சேரும். 2. ப்ரபை - ஒளி, 3. ப்ரபாவான் - ஒளியை யுடைய பொருள்.

மூ.-(சஅ) இதிலே, சதூர்த்தி 1. யேறிக்கழியும்.

(வ்யா.) 'இதிலே சதூர்த்தியேறிக் கழியும்' என்று. அதாவது இவ்வகாரத்திலே சதூர்த்தியேறி * “ஸுவாஸுஸு” [ஸுபாம்ஸுஸு] இத்யாதி ஸுபுத்தரத்தாலே லுப்தமாய்ப்போமென்கை.

‘விபக்த்யந்தரமெல்லாங் கிடக்க, இவ்வகாரத்தில் சதூர்த்தியேறினபடிதான் எங்ஙனே?’ என்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார்

மூ.-(சக) ‘சதூர்த்தியேறினபடி யென்’ 2. என்னில்,-

(வ்யா.) ‘சதூர்த்தியேறினபடி யென் என்னில்’ என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(ரு) நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

(வ்யா.) ‘நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே’ என்று. அதாவது - இவ்வகாரம், சதூர்த்தியந்தமான நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே, இதிலும் சதூர்த்தி யேறிற் றென்கை. இங்ஙன் அன்றாகில், இரண்டுக்கும் ஸங்க்ரஹவிவரணத்வம் வித்தியாதிதே.

‘இத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தம்தான் எது?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ.-(ருக) இத்தால், ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால், ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது’ என்று. அதாவது-இதுதான் [எ௦] “தாஹு” உதாஹு” [தாதூர்த்தியே சதூர்த்தி] ஆகையாலே, இச்சதூர்த்தியால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிற தென்கை.

(எக) “ஸுவுபாஸுஸு” [ஸர்வம்பரவஸம் துக் கம்] (எஉ) “ஸுவுபாஸுஸு” [ஸேவாஸர்வருத்தி:] என்கிற

1. ஏறிக்கழிதல்-புணர்ந்துகெடுதல். 2. முதலில் சதூர்த்தி வந்ததனால் ஆதன்பொருளான ஸேஷத்வமும், விபக்தி காணப்பட்டாமையால் கழிந்ததென்பதும் பெறப்படும். விபக்தி-வேற்றுமை யுருபு.

* அஷ்டா-எ-க-உஅ.

லௌகிகந்யாயத்தைக்கொண்டு சேஷத்வத்தை துக்கரூபமாக நினைத்திருக்கும்வர்கள் பண்ணும் பரஸ்ரத்தை¹ அதுவதிக்கிறார்

மூ.-(ருஉ) 'சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது' என்னில்,-

(வ்யா.) 'சேஷத்வம் துக்கரூபமாக வன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது என்னில்' என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(ருங்) அந்த நியமம் இல்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே.

(வ்யா.) 'அந்தநியமமில்லை' என்று தொடங்கி. அதாவது-நாடுதன்னிலே * "பணிமின்திருவருள்" இத்யாதிப்படியே 2. அபிமதவிஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகரூபமாகக் காண்கையாலே, சேஷத்வமாகில் துக்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லையென்கை.

'அபிமதவிஷயத்தில் சேஷத்வம் ஸுகமாகிறது, அவ்விஷயத்தில் குணம் அடியாக வந்ததாகையாலேயன்றோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ. - (ருச) 'அகாரத்திலே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

(வ்யா.) 'அகாரத்திலே' என்று தொடங்கி. அதாவது-ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்பிரதிபாதகமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷணோபயோகியான கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வரவிஷயமான இந்த சேஷத்வமும் அந்த குணங்களடியாக வந்த தென்கை. ஆகையால், இதுவும் ஸுகரூபமாயிருக்கக் குறையிலையென்று கருத்தது.

1. அதுவதித்தல்முன் கூறியதை மீண்டும் எடுத்துச் சொல்லுதல்.

2. அபிமதவிஷயம்-இஷ்டமான விஷயம் : பத்ரீ முதலிய விஷயம்.

* திருவாய்-ச-க-௫.

1. ஒன்பாதிசம் - காரணத்தால்வந்தது. 2. இதன் - சேஷத்வத்தின்.
3. குணக்ருதம் - குணங்களாலே வந்தது. 4. அர்த்த ஸ்திதி-இங்கே, ஆத்ம
வஸ்து இருக்கும்இருப்பு. 5 இத்தை-சேஷத்வத்தை 6 அவதரித்தல்-அவ
தாரணப்பொருளைக் காட்டும் ஏகாரத்தை இட்டுச் சொல்லுதல்; அவதார
ணப்பொருள் - சிர்சயப்பொருள்; பிரிநிலைப்பொருளை உட்கொண்ட தேற்
றப்பொருள். 7 அல்லாதபோது-சேஷமாகாதபோது. 8 சேஷத்வம் இல்
லாதபோது-தான் பகவானுக்கு சேஷமென்கிற ஜ்ஞாநமில்லாதபோது.

புத்தி நடக்கையாலே, ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்னுமத்தைத் தர்ஸிப்பிக்கிறார், மேலிரண்டு வாக்கியத்தாலே:-

மூ.- (௭௭) ஆத்மாபஹாரமாவது - ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

(வ்யா.) ‘ஆத்மாபஹாரமாவது’ என்று தொடங்கி. அதாவது- (௭௭) ‘யொ஽ந்யாயாவஹோதாநிந்யாயவ்யதிவடிதே । கிந்தேந ந க்ருதம் வாஹம் வொரொணா ஽தாவஹாரிணா’ [யொ஽ந்யதா ஸந்தமாநமாநம்அந்யதாப்ரதிபத்யதே-கிந்தேந ந் க்ருதம்பாபம் சோரேணாந்மாபஹாரிணா] என்று ஸர்வபாபமுலமாகச் சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது-தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம் என்கிறப் ப்ரதிபத்தி; ஸ்வதந்த்ரம் ஆமளவில் (௭௭) ‘‘சுலபெவ’’ [அஸந்நேவ] என்கிறபடியே 1. ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடும் என்கை. ஆகையால், ஸேஷத்வம் இல்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை என்னத்தட்டில்லையென்று கருத்து.

ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈஸ்வரனுடைய காரணத்வமும், தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்தபலத்தால்வந்த ஸ்ரியப்பதித்வமும், 2. ப்ரத்யயஸித்தமான சேதனஸேஷத்வ 3. ப்ரதிஸம்பந்திபான ஸேஷித்வமும் ஆகிற அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்யமாக்கூரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார்

1 தான் ஸேஷனென்கிற உணர்ச்சியில்லாதவன் ‘அஸத்’ [ஸத்தை யற்றவன்] என்று சொல்லப்படுகையாலே, ஸ்வரூபமில்லையென்றது; அன்றி, ‘தான் பகவானுக்கு ஸேஷபூதன்’ என்கிற உண்மைஞான மில்லாதவனுக்கு ‘தான் ஸ்வதந்த்ரன்’ என்கிற அஜ்ஞாநமேநிலிற்செய்தால், ஜ்ஞாநமும்ஜ்ஞாநவியேஷமான ஆந்தமும்இல்லையாகையாலே, ஸ்வரூபமில்லையென்றுசொன்னதாகவுமாம். 2 ப்ரத்யயம்-இங்கே, அகாரத்துக்குப்பின்னே லோபித்துள்ள சதூர்த்திவிபத்தி. 3 ப்ரதிஸம்பந்தி-எதிர்த்தட்டானஸம்பந்தமுள்ளவன்; ஆத்மா பகவானுக்கு ஸேஷன் என்றால், ‘பகவான் ஆத்மாவுக்கு ஸேஷி’ என்று ஏற்படுத்தல் காண்க. [ஸேஷன்-அடியவன், ஸேஷி-தலைவன்.]

மு.- (௫அ) 1. ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணர்த்தம்.

(வ்யா.) 'ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணர்த்தம்' என்று அதாவது - (௫அ) "தஷெவஹுதிஷஹு வஷுரீ ஊஷு" [தநேவபூதந் தது பவ்யமா இதம்] என்றும், (௫ஆ) "தஷெவஹுதிஷு உராயுஸ்து-ஹுதிஷு-ஹுதிஷு" [தநேவாக்திஸ்தத்வாயுஸ்தத் தஸு-ஹுதிஷு-ஹுதிஷு-ஹுதிஷு] என்றும் இத்யாதிகளிலே எவகாரஸ்தானத்திலே உகாரத்தைப் ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை அர்த்தமாக உடைத்தாயிருக்குமென்பது.

'அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் 2. அயோகவ்யவச்சேதமாதல் அந்நியோகவ்யவச்சேதமாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதாரணத்தாற் சொல்லுகிறது என்ன? என்ன, அருளிச்செய்கிறது'

மு.- (௫க) இத்தால், பிறர்க்கு ஸேஷமும் அன்று என்கிறது.

(வ்யா.) 'இத்தால், பிறர்க்கு ஸேஷமன்றென்கிறது' என்று. அதாவது - 3. அவதாரணவாசகமான இவ்வகாரத்தால், கீழ் சுஸ்வர ஸேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து அந்யர்க்கு ஸேஷமன்று

1. ஸ்தாநப்ரமாணம் - ஒருபதம் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் வேறொருபதம் இருந்தால், அந்தப்பதத்தின் பொருள்தான் இதுக்கும் பொருள் என்று கொள்வது; எவகாரம் இருக்கவேண்டிய இடங்களில் உகாரம் இருத்தலால், உகாரத்துக்கு எவகாரத்தின் பொருளைக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்றென்க. 2. அயோகவ்யவச்சேதம்-சம்பந்தமில்லாமையை நிவர்த்திப்பிக்கை; ஸம்பந்த முண்மையைத் தெரிவிக்கையென்றபடி; ஸங்க: பாண்டரவ [வெண்மையே] என்றற்போல விஸேஷணத்தோடு சேர்ந்த எவகாரம் 'சங்கம் வெண்மையோ அன்றோ?' என்று தோன்றும் ஐயத்தை மொழித்து வெண்மைதானென்ற எண்ணத்தைச் சிலிரித்துத்தலால், அயோகவ்யவச்சேதமாம். அந்யயோகவ்யவச்சேதாவது-வேறென்றன் சம்பந்தமுண்மையை நிவர்த்திப்பது; பிறிதினியைபுரிக்குவது என்று தமிழரார் சொல்லப்படும்; 'பார்த்தவ ததர்த்தர: [அர்ச்சனனே வில்லாளி] என்றற்போல விஸேஷணத்தோடு சேர்ந்த எவகாரம் வேறொருவரும் வில்லாளிகளல்லென்ற கருத்தைத் தருதலால், அந்யயோகவ்யவச்சேதமாம். 3. அகாரமென்ற விஸேஷணத்தோடு எவகாரார்த்தமான உகாரம் சேர்ந்திருத்தலால், இங்கும் அந்யயோகவ்யவச்சேதமொருளாம்.

என்னு மிடத்தைச் சொல்லுகிற தென்கை. 1. 'சதுர்த்தியாலே ஈஸ்வர
ஸேஷத்வம் ப்ராஜபாதிதமாகச்செய்தே, அந்யஸேஷத்வம் ப்ராஸ்துத
மாமோ?' என்னில், 'லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஸேஷமான ச்ருஹ
சேஷதரபுத்ரதாஸாதிகள், வேறேயுஞ் சிலர்க்கு ஸேஷமாயிருக்கக்
காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யஸேஷத்வம் இந்தஸ்தலத்திலும்
உண்டோ?' என்று ஒருஸங்கை உதிக்குமிதே; ஆகையாலே, தாதரு
ஸமான அந்யஸேஷத்வம் இருகு இல்லே யென்னுமிடத்தை ப்ராஜபா
திக்கிறது, உகாரம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸேஷத்வம் சொல்
லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார்

மு.- (சு.) பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிற
தென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

(வ்யா.) 'பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறது என்றுஞ்
சொல்லுவார்கள்' என்று. அதாவது-(அ) 'சுகாரஸரிசுராவஸு
வ்ஷொவடா^வவக உஷு^வதெ^வ உகாரஸரிசுராவாயா^வ ஸரியோவா^வ
தயாவிஷு^வஃ । சுகாரஸு^வதயொடி^வடாஸ உதிபுணவகுண^வடி^வ''
[அகாரஸ்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணுர்வாசக இஷ்யதே - உகாரஸ்சித்
ஸ்வரூபாயாஸ் ஸரியோவாசீததாவிது: - மகாரஸ்துதயோர்தாஸ இதி
ப்ராணவக்ஷணம்] என்றும், (அக) 'சுகாரொணொயு^வதெ விஷு^வ
ஸவ^வ-யொகெஸு^வரொ ஹரி^வ: உஷு^வதாவிஷு^வ-நாகு^வதீ ரு^வகாரொ
ணொயு^வதெ ஸடி^வ - சுகாரஸு^வதயொ^வவி^வபு^வ ஸ்ரீநாராயணயொ
ஸடி^வ-சூ^வதநஸேஷவ^வ-உதஸு^வ வா^வவக ஸு^வ-திவொடி^வத^வ'' [அகா
ரேணோஸ்யதே விஷ்ணு^வ: ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: - உதத்ருதா
விஷ்ணுநாலக்ஷ்மீ ருகாரேணோஸ்யதேஸதா - மகாரஸ்துதயோர்விப்ர
ஸ்ரீநாராயணயோஸ்ஸதா - ஆத்மநஸ்பேஷஷுதஸ்ய வாசகஸ்ப்ருதி
சோதிதி:] என்றும் இத்யாதிகளாலே பகவத்சாஸ்தரத்திலே அகாரத்
தை பகவத்வாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகார

1 'லோபிதச் சதுர்த்திக்குப் பின்னே உகாரம் சேருகையாலும், அங்கே
அந்யஸேஷத்வம் சொல்லப்படாமையாலும், அதை நிரவர்த்திப்பிக்கவேண்டிய
அவசியமென்?' என்பது, ஸங்கைக்குக் கருத்து.

த்தை ததுபயஸேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷ்மீவாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பர்களென்கை.

1. அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்யமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.-(சூக) அதிலும், அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

(வ்யா.) 'அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்' என்று. அதாவது - பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்ன பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநரபேக்ஷிதம் என்கை.

'அந்யஸேஷத்வம் இப்படி க்ருரமோ?' என்ன, அதன் க்ரௌர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.-(சூ2) தேவர்களுக்கு ஸேஷமான புரோடாஸத்தை நாப்கு இடுமாபோலே, ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை வம்ஸாரிகளுக்கு ஸேஷமாக்குகை.

(வ்யா.) 'தேவர்களுக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது- ஆராத்யரான இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு போகயதயா ஸேஷமாகக் கல்பிதமான 2. புரோடாஸத்தை தர்ஸநஸப்தர்ஸநாதிகளுக்கு அநர்

1. பூரீபாஞ்சராத்தர்த்திலே உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகச் சொல்லியிருக்கவும், உகாரத்துக்கு அவதாரணர்த்தம் கொள்கையே முக்கியமென்னலாமோ வென்னில், -ப்ரணவார்த்தத்தை விவரிக்கிற ஸ்ருத்திதானே 'பகவதவ்ஷஹம் அஸ்மி' என்று ஏவகாரார்த்தமாக விவரிக்கையாலும், "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியே நெருவற்குரியேனே" என்பது முதலிய இடங்களில் ஆத்மவர்கள் உகாரார்த்தம் அந்யஸேஷத்வநிலிருத்தி யென்பது தோன்ற அருளிச் செய்கையாலும், உகாரத்துக்கு அவதாரணர்த்தம் கொள்ளாத பக்ஷத்தில் அவஸ்யாபேக்ஷிதமான அந்யஸேஷத்வ ந்ருத்திக்காக 'ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்' என்கிற ந்யாயத்தினாலாவது அவஸ்யமாக அவதாரணர்த்தக ஏவகாரத்தை அத்யாவூரிக்கவேண்டியிருந்தலாலும், பதிபநீ ந்யாயத்தாலே லக்ஷ்மீஸேஷத்வம் தன்னடையே லித்தித்தவிடு மாகையாலும், ஓரான்வழியாய்ப் பூர்வாசார்யர்கள் இங்ஙனே அருளிச்செய்து வருவது னுமென்க. 2. புரோடாஸம்-ஹவிஸ்.

ஹமாம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு. இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, 1. பராப்தஸேஷிபான ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் 2. ஹேயான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸேஷமாக்குகையென்கை.

‘இப்படி க்ரூரமான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதானாபேக்ஷிதம்’ என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை எதிரீகரிக்கிறார்

மூ.-(சூந) பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம்.

(வ்யா.) ‘பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம்’ என்று. அதாவது - ஸ்வயஸேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரதானம் என்றது. அவ்வேயன்று, பகவான்களுக்கு ஸேஷமாயிருக்குமதிலுங்காட்டில் அந்யஸேஷத்தில் ஸேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதானாபேக்ஷிதமென்கை.

இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்

மூ.-(சூச) ‘மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்கையாலே.

(வ்யா.) ‘மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்கையாலே’ என்று. அதாவது - யமகங்காஸம்வாதத்தைத் திருமழிசைப்பிரான் அருளிச் செய்தது * “திறம்பேன்மின்கண்டர்” என்கிற பாட்டிலே பாகவத ஸக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவளவில், ‘திருவடிதன்னமும் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றொருவிடத்தில் ஸேஷவருத்திபண்ணாதவர்கள் என்று சொல்லுகையாலே யென்கை.

ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வஸேஷத்வ ப்ரஸேஷத்வங்களிரண்டும் அந்யஸேஷத்வமாகையாலே, உபபத்தையும் இவ்வுகாரம் கழிக்கிறதென்று சொல்லி நிகமிக்கிறார்

மூ.-(சூரு) இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்கிறது.

1. பராப்தஸேஷி - வகுத்தஸேஷி. 2. ஹேயர்-நிக்குஷ்டர்.

3. அவது - மாத்ரம்.

* நான்காந் திரு. கூஅ.

(வ்யா.) 'இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்கிறது' என்று. அதாவது-அந்யஸேஷத்வநிவர்த்தகமான இவ்வுகாரத்தாலே, 1. அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவஸிஷ்டமாயகையாலே, இவ்வாத்மவஸ்து தனக்கும் உரித்தன்று, தன்னையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உரித்தன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறதென்கை.

ஆக, உகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், த்ருதியாக்ஷரமான மகாரார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்

மூ-(சூசு) மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே, ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'மகாரம்' என்று தொடங்கி, அதாவது- (அஉ) 'ஹோதாநி உகவமெடுண உவமெடுணெஹி யாணிவாடவமெடுண உவமெடுண ஜ்ஞாநமஸாடியஸ்யா || 2. மநஃ வகாரொநெனவொகூ மகாரொண ஸ்வஹ ஸூகீ || வகாரொண மகாரொண ஹோநு ப்ரகூகிரூயு தெ || சூகீதாதுஸகாரொண வனுவிஸஃஸூகீதிடதஃ' [பூநாநிச கவர்கேண சவர்கேணைந்த்ரியாணிச | டவர்கேண நவர்கேண ஜ்ஞாநகந்தாதயஸ்தா || மநஃபகாரேணேவோக்தம் மகாரேணத்வஹம்ஞுநி; | வகாரேண உகாரேண மஹாந் ப்ரகஞ்ருநிச்யதே || ஆத்மாதுஸமகாரேண பஞ்சஸம்ஸாந் ப்ரகீர்த்திந:] என்கிறபடியே, ப்ருதிவ்யாதி ப்ரகஞ்ருத்யந்தமான இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாயிருந்துள்ள ககாராதிகாராந்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும்தோலன்றிக்கே மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய் 2. *|| 2. மநஃஜ்ஞாநெ || [மந-ஜ்ஞாநே] என்கிற தாதுவிலே யாதல், †|| 2. மநஃஜ்ஞாநெ || [மந-அவபோதநே] என்கிற தாதுவிலே யாதல் நிஷ்பந்தமாகையாலே, ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே, (அங) "வனுவிஸஃஸூகீதிடதஃ"

1. அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவஸிஷ்டம் - பகவானிலும் வேறுபட்டவரென்றால் அவ்வாறு வேறுபட்டிருக்கை யென்பது ஸ்வவிஷயத்திலும் ஸமாகம் [அவஸிஷ்டம்-ஸமாகம்]. 2. மந்யதேஇதி ம் மநுதே இதி ம் என்றவது மகாரத்துக்கு வ்யுத்தத்தி.

* தாது-திவாதி-ஸ்யந்திகாரணி. † தாது-தநாதி-உவிகாரணி.

ஸோ2யம் வ-ரூ-ஷி” [பஞ்சவிம்ஸோ2யம்புருஷ:] (அச)வனு
விஸிக்கு தூலவதி” [பஞ்சவிம்ஸ ஆத்மாவதி] என்கிறபடியே 1. ப
ஞ்சவிம்ஸகனும் (அரு) “விஜாநா தூவ-ரூ-ஷி” [விஜாநாத
மா புருஷ:] (அசு) “விஜாநாநிரெ கெந விஜாநீயாசு” [விஜ
நாதாரமரே கெந விஜாநீயாத்] என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனு
மாய், ஜ்ஞாநகுணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வம் 2. ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே 3. த்ரி
விதாத்மவர்க்கத்தையும் இதிலே சொல்லவேண்டுமாகையாலே, அரு
ளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுஎ) இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்.

(வ்யா.) ‘இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்’ என்று. அதாவது-இப்
படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந்தான் 4. ஆத்மஸமஷ்டிக்கு வாசக
மென்கை.

‘ஏகவசநம் ஸமஷ்டிவாசகமாமோ?’ என்கிற ஸங்கையிலே
அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுஅ) ஜாத்யேகவசநம்.

(வ்யா.) ‘ஜாத்யேகவசநம்’ என்று. அதாவது-வீ ஹிஸமுஹத்
தைச் சொல்லுகிறவன், ‘இது ஒரு நெல்’ என்றால், அந்த ஏகவசநம்,
5. ஜாதிபரமானாற்போலே, இதுவும் ஆத்மஜாதிபரமான ஏகவசந
மென்கை.

‘இம்மகாரத்தால், ஆத்மாவியுடைய 6. எவ்வகாரஞ் சொல்லுகி
றது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுசு) இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று,
தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

1 பஞ்சவிம்ஸகன்-இருபத்தைந்தாங் தத்துவமானவன். 2 ஸர்வஸாதா
ரணம்-ஸர்வாத்மஸாதாரணம். 3 த்ரிவித ஆத்மவர்க்கம்-பத்தர் முக்தர் நித்
யர் என்ற மூன்று வகையான ஆத்மஸமூஹம். 4 ஆத்மஸமஷ்டி - ஆத்மஸ
மூஹம். 5 ஜாதிபரம்-ஜாதியைக்காட்டுகெ் கருத்தைக் கொண்டது. 6 ஆத்மா
வுக்கு ஸேஷத்வம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் என்ற மூன்று.
வகையான தன்மையுள்ளதனால் இம்மூன்றில் எந்த ஆகாரம் மகரத்தாற்
சொல்லப்படுவது என்று ஸங்கை.

(வ்யா.) 'இத்தால்' என்று தொடங்கி. அதாவது-பஞ்சகிம்ஸா க்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால், 'ஸேஷத் வாய்ரயமான ஆத்மா-ஜ்ஞாநாய்ரயபூதனவன்' என்று, அசேதநமான 1. தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் 2. வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற் றுயிற்று என்கை.

(தேவோ஽ஹம், மநுஷ்யோ஽ஹம், ஸ்த்நூலோ஽ஹம், க்ரு ஸோ஽ஹம் என்று 3. தேஹத்திலே அஹம்புத்தி வ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மா, தேஹத்தில் 1. வ்யாவ்ருத் தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய் கி'ரார்

மு.-(எ) தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸேகரத் திலே சொன்னோம்.

(வ்யா.) 'தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸேகரத்திலே சொன் னோம்' என்று. அதாவது-அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினு டைய 1. அநாத்மத்வத்தை ஸாதீயாநின்றுகொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்வ்யாவ்ருத்தியைத் தத்வஸேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலே வ்யக்தமா கச் சொன்னோம்; அதிலே கண்டுகொள்வதென்கை.

6. 'தர்மிஸ்வரூபகநபூர்வகமாக தத்தர்மமான ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந்தன்னிலே ப்ரதமம் ஓ

1. ஆத்மா ஜ்ஞாதா என்னுமல் ஜ்ஞாநம் என்றஹம் தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டதாம்; ஆயினும், பரமபதத்தில் ஸூத்தஸத்வ மான அசித்து ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மாகையாலும், ஜ்ஞாநத்வமென்பது ஸ்வயம் ப்ரகாஸத்வ ரூபமாகையாலும், அந்த அசித்தின் வ்யாவ்ருத்திக்காக 'ஜ்ஞாதா' என்ன வேண்டியதாயிற்று; ஜ்ஞாதா - தர்மபூதமான ஜ்ஞாநத் துக்கு ஆஸ்ரயன். 2. வ்யாவ்ருத்தி - வேறுபாடு. 3. தேஹத்தில் அஹம் பூத்திவ்யவஹாரங்கள். 'நான் என்பதன் பொருள் இவ்வுடல்தான்' என்ற எண்ணமும், அதற்கு ஏற்ற சொல்வழக்கும். 4. வ்யாவ்ருத்தன் - வேறுபட்ட வன். 5. அநாத்மத்வம்-ஆத்மாவாகாமை. 6. தர்மிஸ்வரூபகந பூர்வகமாக - ஆத்மஸ்வரூபக்ஷணமான ஜ்ஞாந்ருத்வத்தை முந்துறச்சொல்லி யென்றபடி, ப்ரணவத்தில் ஜீவஸ்ரூபம் முக்கியமாகையாலே, முதலில் மகாரத்தைவைத்து அதன்பிறகு எம்பெருமானுக்கு ஸேஷபூதனென்பதைத் தெரிவிப்பதாய்ச் சீதூர்த்திவிபக்தி மறையப்பெற்றதான அகாரம் வைக்கப்படவேண்டாவோ? என்று தோன்றுகிற ஸங்கையை இங்கு அதுவதிக் கிறாரென்று அறிக.

ஷத்வத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்? 'என்கிற ஸங்கையிலே, அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிறார்

மூ.-(எக) மணத்தையும் ஒளியையுங்கொண்டுபுவையும்தத்தையும் விரும்புமாப்போலே, ஸேஷமென்று ஆத்மாவை யாதரிக்கிறது; அல்லாதபோது * “உயிரினற்குறைவில்” என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற, ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘மணத்தையும்’ இத்யாதிவாக்யதர்யத்தாலே. அதாவது-மணத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்று புவை விரும்புமாப்போலேயும் ஒளிக்கு ஆஸ்ரயமென்ற ரகத்தை விரும்புமாப்போலேயும், ஸேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்றுயிற்று, ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது. ஸேஷத்வ ஆஸ்ரயமல்லாதபோது, * “உயிரினற்குறைவில்” என்று பகவத் சேஷத்வரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேகைக் யுடையோமல்லேரம் என்கிறபடியே, த்யாஜ்யபனுபிவித்தனை. இப்படியிருந்துள்ள ஸேஷத்வத்தின் ஊற்றைத் தோற்ற, ஸேஷத்வத்தை முந்தாமல் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றென்கை.

பததர்யாத்மகமான இப்ரணவத்தால் சொல்லித் தலைக்கட்டின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(எ2) ஆக, ப்ரணவத்தால் † “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனே” என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

(வ்யா.) ‘ஆக’ என்று தொடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றிலும், ப்ரணவத்தால் † “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு” என்று சகூர்த்தயந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், “அடியேன்” என்று ஸேஷத்வாஸ்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், “ஒருவர்க் குரியேனே” என்று அந்யஸேஷத்வவிவர்த்தகமான உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லாநின்றுகொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அதுஎந்தித்த

திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே, ஜீவபார்களுக்கு உண்டான சேஷஸேஷிபாவஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற் மென்கை.

இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூக்தியாலே 'சேஷத்வப் ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதம்' என்னுமிடம் தோற்ற, இந்தஜீவபாஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(எக) இத்தால், * "தாமரையாள் கேள்வ நொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று.

(வ்யா.) 'இத்தால் * "தாமரையாள் கேள்வன்" என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்ரணவததால், "தாமரையாள் கேள்வன்" என்று - அகாரவாச்யமாய் நேஷத்வப் ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்ரிய:பதியையும், * 'ஒருவனையே நோக்கும்' என்று - சதுர்த்திகாரங்களாற் சொல்லுகிற அந்நியார்ஹஸேஷத்வப் ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவின்மூலம் 1. ததேகபரதைவாயும், 'உணர்வு' என்று - அந்த சேஷத்வ ஆஸ்ராயமாக மகாரத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானைகநிருபணியான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்றடியே, 2. ஜீவபாஸம்பந்தம் சொல்லிற்றாயிற் மென்கை.

அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்தப் ப்ரதிநமாகப் ப்ரணவார்த்தத்தைப் போஜிததாற் கீழ்; அதில் தாத்வார்த்தப் ப்ரதிநமாக, ப்ரணவத்துக்கு இன்னமும் ஒருபோஜனை அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(எசு) அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனையும் ரக்ஷயத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும், ரக்ஷணவேறுதுவானப் ப்ராப்தியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று.

(வ்யா.) 'அகாரத்தாலும்' என்று தொடங்கி. அதாவது - அகாரத்தாலே ரக்ஷகனை ஈஸ்வரனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே தத்ரக்ஷயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ரக்ஷி

1. ததேகபரதை - அந்த ஸ்ரிய:பதி யொருவனிடத்தில் தானே மனம்பற்றி யிருக்கை. 2. ஜீவபாஸம்பந்தம் - ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்குப் ப்ரதிநமாக உள்ள ஸம்பந்தம் என்றபடி.

* முதல்-திரு-கள.

கைக்கு ஹேதுவான சேஷத்வமாகிற 1. ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்கு பலம் - இவ்வாத்மவஸ்து அத்தனைக்கு அந்நியர்ஹமாக 2. விநியோகப்படுகை யாகையாலே, அவ்வந்யார்ஹ சேஷத்வ வாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபலத்தைச் சொல்லிற் றென்கை.

ஆக, இம்மந்தரத்திற் ப்ரதமபதமான ப்ரணவார்த்தத்தை அரு ளிச்செய்தா ராயிற்று.

இனி மேலிற்பதங்களுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக,
3. மந்த்ரஸேஷமும் 4. இதுக்கு விவரணமா யிருக்கும்படியை முடுத்து, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(எரு) இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

(வ்யா.) 'இனிமேல் ப்ரணவத்தைவிவரிக்கிறது' என்று. "இவ் விடத்தில் விவரணமாகிறது - ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்துக்கு உபயுக்த மான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத் தை விஸ்திகரிக்கை" என்றுதீபப்ரகாஸத்திலும், (அஎ), உகார-விஸ தீகார யுகார யுகாரவொயந்யு 1 மதம் விவரணம் தக்ய ஹிதா நாம் மனீஷிணாயு" [உக்தார்த்த விஸதிகார யுக்தார்த்தாந்தர போதநம் 1 மதம் விவரணம் தந்தர மஹிதாநாம் மனீஷிணம்] என்று ரஹஸ்யந்யார்த்தவிவரணக்ரமம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்திலும், விவரணலக்ஷணத்தைச் சீயர் அருளிச் செய்தாரிறே.

'விவரிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(எசு) உகாரத்தை விவரிக்கிறது - நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது. - நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது-சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர் கள்.

(வ்யா.) 'உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு' என்று தொட ங்கி. அதாவது-அந்யஸேஷத்வத்தைக் கழிக்கிற இடத்தில் அந்யரி

1. ப்ராப்தி-ஸம்பந்தமென்னலாம். 2. விநியோகப்படுகை-உபயோகப்படுகை. 3. மந்த்ரஸேஷம் - மந்த்ரத்தின் மிச்சமான பாகம்: நமஸ்ஸும் நாராயணீ ஸப்தமும். 4. இதுக்கு-ப்ரணவத்துக்கு.

லே அந்யதமனாகச் சொல்லப்பட்ட 1. தன்னை வெளியாகச்சொல்லிக் கழிக்கையாலே, உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; ரக்ஷகனான ஈஸ் வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ரக்ஷ்யபூத சேதநாசேதநங்களையும் ரக்ஷ னோபயோகியானகுணதிகளையும் ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும் விஸதமா கச்சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; (அஅ) “நாகிஹி ஈஸ்ரூதஸேஷக்ஷ்ய” [நாகிஞ்சித்ஞர்வதஸ்பேஸே ஷத்வம்] (அக) “ககிஹி க்ரூஷ்யு ஸேஷக்ஷாநுபவவக்தி” [அ கிஞ்சித்தகரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி] என்கிறபடியே 2. கிஞ்சித்தகர மில்லாதபோது ஸேஷத்வஸித்தி யில்லாமையால், தத்ஸித்திக்கு உறு ப்பான கிஞ்சித்தகாரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சதுர்த்தி, ஸேஷத்வாஸ்ரய மாண ஆத்மவஸ்துவைச்சொல்லுகிற மகாரத்தைவிவரிக்கிறது. மகார வாச்யனான ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், பஹுத் வம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, மகாரத்தை விவ ரிக்கிறது நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள் என்கை.

‘அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதே 3. வ்யுத்தக்ரமமாக விவரிப்பா னேன்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீ-(எஎ) அடைவே விவரியாதொழிகிறது, விரோதி போய் அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே.

(வ்யா.) ‘அடைவே’ என்று தொடங்கி. அதாவது-அக்ஷரக்ரமத் திலே விவரியாதொழிகிறது-அகாரவிவரணமான நாராயணபதத்தில் பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாராதிகள் நமஸ் ஸாலே கழியுண்டுபோய்ப் பின்னை அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே பென்கை.

இனி மத்பமபதமான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செயல் தாக, அதில் 4. அவாந்தரபதபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீ-(எஅ) நமஸ்ஸு - “ந” என்றும், “ம” என்றும் இரண்டுபதம்.

1. நமஸ்ஸு ‘ம:-’ என்று பிரிந்து ‘எனக்கு உரியனல்லேன்’ என்று ஸ்வஸேஷத்வத்தை வெளிப்படையாகக் கழித்தல் காண்க. 2. கிஞ்சித்தகாரம்- ஏதேனும் குற்றேவல் செய்கை. 3. வ்யுத்தக்ரமம் - பதம் இருக்கின்ற வரிசைக்கு மாறான முறைமை. 4. அவாந்தரபதபேதம்-மமஸ்வினுள் உள்ள பதப் பிரிவு.

(வ்யா.) ‘நமஸ்ஸ’ - “ந” என்றும் “ம:” என்றும் இரண்டுபதம் என்று.

‘இவ்விரண்டுபதங்களுக்கும் அர்த்தம் எது?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மு.-(எக) “ம:” என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியன்’ என்கிறது; “ந” என்று அத்தைத் தவிர்க்கிறது.

(வ்யா.) ‘ம:’ என்கிற இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - “ம:” என்று ஷஷ்ட்யந்தமான இம்மகாரத்தால் மகாரவாச்சபனா ஆத்மாவுக்குக் 1. கீழ்ச்சொன்ன தாதர்த்தப்பிரதிபேதபான ஸ்வர்த்த தவம் தோற்றுசையாலே, ‘தனக்கு உரியன்’ என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; “ந” என்று 2. நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே, அத்தைக் கழிக்கிறது என்கை.

உபயபதத்தாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேரப்பிடித்து அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(அ) ஆக “நம:” என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியனன்று’ என்கிறது.

(வ்யா.) ‘ஆக நம:’ என்கிற இத்தால் தனக்கு உரியன் அன்றென்கிறது’ என்று. பதகரமத்திலே அர்த்தஞ்சொல்லாதே, வ்யுத்க்ரமமாகச் சொல்லுகிறது 3. நிஷேத்யத்தைச்சொல்லி நிஷேதிக்க வேண்டுகையாலே; 4. க்ரமத்திலே சொல்லும்போது “*விடுமின் முற்றவும்” என்னுமாபோலே நிஷேதபூர்வகமாக நிஷேத்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அதுதானும் பரந்தபடியிலே இவர்காமே அருளிச்செய்தார்.

‘தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று’ என்று அந்யஸேஷத்வத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு உரித்தன்றென்றத்

1. கீழ்ச்சொன்ன தாதர்த்தம்-அகாரத்தல் லோபித்துள்ள சதூர்த்தியின் அர்த்தமான தாதர்த்தம்; தாதர்த்தப்பிரதிபேத-ததர்த்தமாக [பகவதர்த்தமாக] இருக்கை யென்பதற்கு எதிர்த்தட்டானது. 2. நிஷேதவாசி-எதிர்மறைப் பொருளைச் சொல்லுவது. 3. நிஷேத்யம்-நிஷேதிக்கப்பட வேண்டியது. 4. பதக்ரமத்திலே சொல்லியுள்ள இடத்திற்கு உபபத்தி அருளிச் செய்வது, ‘க்ரமத்திலே’ என்று தொடங்கும் வாக்யம்.

* திரு-வா-மொ-க-2-க.

தையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இத்தையே விவரிப்பானேன்? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(அக) 1. பிறர்க்கு உரியனான அன்று தன்வைலக்ஷணயத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று போக்யதையும் கூட அழியும்.

(வ்யா.) 'பிறர்க்கு உரியனாவன்று' என்று தொடங்கி. அதாவது-அந்யஸேஷபூதனான அன்று, சேஷத்தவத்துக்கு இசைகையாலே, அந்யரிற்காட்டில் தனக்குஉண்டான ஸர்வகாரணத்வ எர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஸேஷத்வாதியான வைலக்ஷணயத்தைக் காட்டி அந்நிலையில்நின்றும் மீட்கலாம்: 'தனக்குரியன்' என்று நிற்குமன்று (அக) 'க்ஷயோ' [தவம்மே] என்றால், (கூ) 'ஈக்ஷயோ' [அஹம்மே] என்னுமது ஒழிய சேஷத்தவத்துக்கு இசையாமையாலே, மீட்கைக்கு போக்யதையுங்கூட இல்லையாய்விடு மென்கை.

'இந் நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்ஸந்தான் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(அஉ) இத்தால், விரோதியைக் கழிக்கிறது.

(வ்யா.) 'இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

'அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(அக) விரோதிதான்-மூன்று.

(வ்யா.) 'விரோதிதான் மூன்று' என்று.

அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(அச) அதாவது - ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்.

(வ்யா.) 'அதாவது-ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்' என்று. இத்தால் ப்ரதமபதத்திற்கொன்ன 2. ஸ்வரூப

1. எம்பெருமானுக்கு சேஷனாகைக்கு யோக்யதையை யுண்டாக்குகிற அந்யஸேஷத்தவத்தைக் காட்டிலும், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுதலையும் அழிக்கிற ஸ்வஸேஷத்தவம் [நான் எனக்கு உரியேன் என்பது] அதிசூருமராகையாலே அத்தைக்கழிக்கிற நமஸ்ஸாலே அந்யஸேஷத்தவம் தானே கழியுண்டிப்போ மென்பது, இந்த மூலவாக்யத்தின் கருத்து, 2. ஸ்வரூபத்துக்கு - பகவதநயார்ஹஸேஷத்தவ ஸ்வரூபத்துக்கு.

பத்துக்கு விரோதியும், 1. இப்பதத்தில் ஆர்த்தமாக வித்திக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும், உத்தரபதத்திற்கெல்லாகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியும் என்கை. இந்நமஸ்ஸுதான் 2. சாகாக்ஷியாயத்தாலே பூர்வோத்தரபதங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூபப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக்கடவதாயிதே இருப்பது.

‘இவ்விரோதிரயமும் கழிகையாவது தான் எது?’ என்ன, அது தன்னை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ.- (அரு) ஸ்வரூபவிரோதி கழிகையாவது - “* யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி கழிகையாவது - “† களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றிருக்கை; ப்ராப்யவிரோதி கழிகையாவது - “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

(வ்யா.) ‘ஸ்வரூபவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது - 3. ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி “* யானே என் தனதே” என்றிருக்கை யாகையாலே, அது கழிகையாவது “* யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே” என்று - 4. ஆத்ம ஆத்மியங்கள் இரண்டும் 5. அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா பேஷமும் என்றிருக்கை யென்கை, ‘உபாயவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது - 6. உபாயத்துக்கு விரோதி 7. ஸ்வரூபத்தை ஸ்வாந்வயமாகையாலே, அது 8. கழிகையாவது - “† களைவாய் துன்பம் களை

1. இப்பதத்தில் ஆர்த்தமாக வித்திக்கிற-இப்பதத்துக்கு அர்த்தமான ஸ்வஸ்வாதந்தர்யரிவருத்துயாகிற தின்பலத்தால் ஏற்படுகிற, 2. சாகாக்ஷியாயத்தாலே-சாட்சத்துக்குக் கண்விழி ஒன்றாயிருந்ததேயாயினும் அதுதானே இரண்டுகண்களிலும் ஸஞ்சரித்துப்பார்வையையுண்டாக்குவதுபோலே, நடுவில் நிற்கும் நமஸ்ஸுதனக்குப்பூர்வபதமான ப்ரணவத்திலும் உத்தரபதமான நாராயணபதத்திலும் அந்வயிக்கையாலே என்றபடி. 3. ஸ்வரூபத்துக்கு - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கு. 4. ஆத்மஆத்மியங்கள்-தானும் தன்னுடைமையும். 5. அத்தலைக்குப் ப்ரகாரதயா பேஷமென்றிருக்கை-ஈஸ்வரனுக்கு சரீரமாய்க்கொண்டு பேஷமென்றுகொள்ளுகை. 6. உபாயத்துக்கு - உபாயத்தவாத்யவஸாயத்துக்கு. 7. ஸ்வரூபத்தை ஸ்வாந்வயம்-தன்னைக் காத்துக்கொள்வதில் தனக்கு ஸம்பந்த முண்டாகை. 8. ம: ந-நான் எனக்கன்று [அதாவது-என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உரிமையுடையவனன்று] என்று பொருள்பட்டு, பகவதேகரக்ஷகனென்ற கருத்தை விளக்குவதாகி, உபாயவிரோதியைக் கழித்தல் காண்க.

* திருவா-மொ-2-க-கூ.

† திருவா-மொ. 19-அ-அ.

யாதொழிவாய் கனைகண் மற்றிலேன்” என்று - ‘துக்கத்தைப் போக்குவாய் போக்காதொழிவாய், வேறொரு ரக்ஷகவஸ்துவையுடையே னல்லேன்’ என்றிருக்கை யென்கை. ‘ப்ராப்யவிரோதி’ இப்பாதி, அதாவது - 1. ப்ராப்யத்துக்கு விரோதி ஸ்வப்ராபோஜநபுத்தியாகையாலே, அது கழிகையாவது - “மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று” என்று - ‘உன்னுகப்புக்குப் புறம்பான எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு’ என்றிருக்கை என்கை.

இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் விரோதிப்பாதிதது - இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்க ளாகையாலே, 2. அதனுடைய க்ரௌர்யத்தையும், தந்ரிவ்ருத்தியிலுண்டான நன்மையையும் அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீ. (அசு) “மஃ” என்கை-ஸ்வரூபநாஸம்; “நமஃ” என்கை - ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

(வ்யா.) ‘மஃ’ என்கை - ஸ்வரூபநாஸம், ‘நமஃ’ என்கை - ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்’ என்று. அதாவது-(சுக) “வெதநவ்யு யதா சிஜிஃ ஸ்வலிநு ஸீபெய வஸுநி | சிஜி ஐத்யக்ஷராயநம் ததா சிஜிஸ்யுவாகஸு” [சேதநஸ்ய யதாமம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீபேசுவஸ்துநி - மம இத்யக்ஷரதவந்த்வம் ததாமம்யஸ்ய வாசகம்] என்கிறபடியே, ‘மஃ’ என்கிற இதிலே 3. அஹங்கார மமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டாகையாலே அதிலே அந்விதனாகை, இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு நாஸம்; ‘நமஃ’ என்று அதில் அந்வயமற்றிருக்கை, ஸ்வரூபத்துக்கு உஜ்ஜீவநம் என்கை. (சுஉ) “அக்ஷரஸுஹவெநுத்யுஃ ஸுக்ஷரம் ஸ்ரஹணஃபட்யு | சிஜிசிக்ஷரொபேத்யுநுசிகிசிகிவஸாஸுத்யு” [தவ்யக்ஷரஸ்துபவேந்மருத்புஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ருஹ்ஸணஃ பதம் - மமேதி தவ்யக்ஷரோ ம்ருத்யுர் நமமேதிச ஸாஸ்வதம்] என்னச்சடவதிதே.

1. ப்ராப்யம்-புருஷார்த்தம். 2. அதனுடைய-அகங்காரமமகாரங்களினுடைய. 3. ‘உடையது’ என்ற பொருளைக் காட்டுகிற மமதையிலும் அஹங்காரமகாரங்கள் வருவது காண்க.

* திருப்பாலை-உக.

இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விரோதிகளைக் கழிக்கிற ஆளவன்றிக்கே, இந்நபஸ்ஸுதான் ஸ்வரூபாதிக்ரமத்தையும் பரகாஸிப்பிக்கும் என்கிறார்.

மூ. (அ) இதுதான் - ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்.

(வ்யா.) ‘இதுதான் 1. ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்’ என்று.

இதுதான் உபாயதிக்கிறார், மேல் முன்று வாய்ப்பதாலே:-

மூ.-(அ.அ) “* தொலைவில்லிமங்கலத் தொழும்” என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. “† வேங்கடத்து உறைவாங்கு நம” என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று. ‡ “அந்தி தொழுஞ் சொல்” என்கையாலே, பலம் சொல்லிற்று.

(வ்யா.) “* தொலைவில்லிமங்கலத் தொழும்” இப்படி, அகாவது - “* தொலைவில்லிமங்கலத்தொழும்” என்று, அவன் உத்தரநிலையில், திலக்களவும் சொல்லேசுவரமாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறவனில், “தொழும்” என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று என்கை. “வேங்கடத்து” இப்பாதி. அகாவது - † “வேங்கடத்துறைவாங்கு நம:” என்று - “தூறவேங்கடப்படைபானுக்கு ஸேஷம் தான், எனக்குரிபேனல்லேன்” என்று ஸேஷத்தைத் தீர்ந் பார்ப்பதில்லாத ஸ்வரூபமாதத்தர்ப்பத்தைச் சொல்லுகையாலே, அவனே உபாயமென்னுமிடம் விடுத்திகையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று என்கை. ‡ “அந்திதொழுஞ்சொல்” இப்பாதி. அகாவது - ‡ “அந்திதொழுஞ்சொல்” என்று தாஸ்பரஸம் அதிசயிப்பது.

1. ஸ்வரூபத்தால் போய்ப் பலவதகங்காற்றாஸேஷத்வம்பரகாஸிப்பது இத்தகாலில்லையென்கையாலே இது, ஸ்வரூபத்தைக்காட்டும்; சுஸ்வரன்வையே பார்த்திருக்கையாகிற பாரதந்தர்யம் விரித்தித்து அவனே உபாயமென்பதே தெளிவாவது-ஸ்வரூபத்தை ஸ்வரூபம் தவிர்த்தித்தயின்பே ஆதலால் அந்நைத்தெரிவிக்கும் இது, உபாயத்தையும் காட்டும்; சுஸ்வரவியைத்திற்செய்யுங்கைங்காய்தில் ஸ்வரூபத்தாய்வுத்தி சுழித்தாலல்லது சுஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பானது என்ற கருத்தோடு செய்யப்படவேண்டிய கைங்கர்யரூபலஞ் சித்தியாரையாலே, ஸ்வரூபக்காநிவருத்தியைக் காட்டுகிறது, பலத்தையும் காட்டும்.

* திருவா. ௧-௧-௧. † திருவா. ௧-௧-௧. ‡ திருவா. ௧௦-௮-௭.

தால் அதனுடைய சரமசலையிலே சொல்லக்கூடவ “தொழுஞ் சொல்” என்று நமஸ்கரித்ததைச் சொல்லுகையாலே, பலம் சொல்லிற்று என்கை.

இப்பதத்திலே, ததீயஸேஷத்வமும் ஆர்த்தமாக அநுஸந்தேயமாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மு.-(அக) “† உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” * என்கிறபடியே, இதிலே பாகவதஸேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

(வ்யா.) ‘உற்றதும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - “† கின் திரு வெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை” என்று- திருமுத்தரங்கற்றத்தால் நான்உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை என்னும் இவ்வர்த்தத்திலே’ என்கிறபடியே, அஹங்காரமமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாப்ப பகவச்சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாஸிக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, தக்காஷ்டையான பாகவதஸேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கவேணு மென்கை.

இப்படி ஆர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படும் பாகவதஸேஷத்வந் தான், இந்நமஸ்ஸிலின்றிக்கே ஸ்தலாந்தரங்களிலே சொல்லுவாரு முண்டாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மு.-(கூ) இது - அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்; உகாரத்திலே பென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

(வ்யா.) ‘இது அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார்கள், உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்’ என்று. அதாவது - சனார்த்தியாலே ஆத்மாவனுடைய பகவச்சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, பகவச்சேஷத்வகாஷ்டையான இந்தப்பாகவதஸேஷத்வநுஸந்தாரம் அகாரத்திலே பென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். அநர்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு எல்லை ததீயஸேஷத்வப்பந்தமாக நிறையாகையாலே, அநர்யார்ஹத்வப்ரதிபாதகமான உகாரத்திலே பென்றும் சிலர் சொல்லுவார்களென்கை 1. ஆர்த்தமாகையாலே, அவ்வவஸ்தலங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும், 2. கந்தல்கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதம் என்று கருத்து.

பெரிய தி-மொ-அ-கூ-ந * என்கையாலே என்று சிலரீகோசங்கள், 1. ஆர்த்தமாகையாலே-ஆர்த்தபலத்தாலே கொள்ளும் தாகையாலே, 2. கந்தல்-அகந்தம் மமகாரங்கள்.

இந்நமஸ்ஸுகுப் பூர்வத்திற் பிறந்த பாதிபத்தியைப் பற்றி இதற் பிறந்த பாதிபத்திக்கு உண்டான வசியை அருளிச் செங்கிறார்

மூ.-(கூக) ஈஸ்வரன் தனக்கே யாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப்போல * தனக்கே யாக எனைக் கொள்ளவே ணு மென்கிறது நமஸ்ஸால்.

(வ்யா.) 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்' என்று தொடங்கி. அந்நா. ௨-௫-(கூக) "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதரூபம் மமவதே" [ஸ்வரூபம் ஸ்வாதரூபம் பகவதே] என்கிறபடியே, ஸ்வாதரூபமே ஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன், ஸ்வாதரூபமான இந்நமஸ்கும்; ஈசகரமறிதமாய்கையால் தனக்கே என்னைக்கு போகயுக யன்றிக்கே பாரதந்தர்ப்பவருடையாயிருக்கும் அந்நா. ௧. பாரதந்தமாயே இருக்கும். சதூரத்தியிற் செவ்வனே செவ்வதவத்தையும மகாரததிறசொன்ன ஜ்ஞாதருத்வத்தையும் உடையனான அதமா 1. ஜ்ஞாதருத்வவலத்தாலே எவார்த்தத்தையும், செவ்வதவத்தாலே பாரதந்தத்தையும் பொதுவாயிருக்கும் என்று, 2. நமஸ்ஸுகுப் பூர்வத்திற் பிறந்த பாதிபத்தி, அபாடி யன்றிக்கே, 3. பாரதந்தத்தை வெவ்வேறான அசித்துப்போல * "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே" என்கிறபடியே 4. அததலைக்கே 5. ரஸமாய்படி. விநிமயகங்கொள்ளவேணும் என்று அபேஷிக்கிறது இந்நமஸ்ஸால் என்கை.

"தனக்கேயாக" என்றத்தை உபபாதிக்கிறார்

மூ.-(கூஉ) அதாவது - போகநஸையில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது தோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

1. ஜ்ஞாதருத்வவலத்தாலே - ஜ்ஞாதருத்வக்கு ஆஸ்ரயமாக இருப்பவனென்ற பரபலஜ்ஞாதவினாலே. 2. நமஸ்ஸுகுப் பூர்வத்தம் - ப்ரணவம். 3. பரஅத்தத்தா ஏகவேஷம் ஆன-அயலார் பொருட்டாக இருத்தலையே ஸ்வரூபவடைய. 4. அததலைக்கே-அவ்விடத்துக்கே: ஈஸ்வரனாகிய தனக்கே எனற்படி. 5. ரஸம் ஆம்படி-அந்நமஸ்படி.

* திருவா-௨-க-ச.

(வ்யா.) 'அதாவது' என்று தொடங்கி. இத்தால் அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது-தன்னோடே கலந்து பரிமாறுந் தையரில் போக்தாவான் ஈஸ்வரன்† “ஆட்கொள்வானெத்து என் னுயிருண்டமாயன்” என்கிறபடியே, அடிமை கொள்வாரைப்போலே புருந்து தன் வ்யாமோஹததாலே 1. தாழநின்று பரிமாறி இக்கலை யில் சேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது ‘நம்சேஷத்வத்தை நாம் நோ க்கவேணும்’ என்று 2. ரைச்யம் பாவித்து 3. இராய்த்து 4. அவன் போகத்தை அழியா தொழிகை பெயன்கை.

‘இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேது என்?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ.-(சூக) அழிக்கைக்கு ஹேது-கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ் சொல்லும்.

(வ்யா.) ‘அழிக்கைக்கு ஹேது’ என்று தொடங்கி. அதாவது, ஈஸ்வரன் மேல்விழுந்து 5. விநியோகங்கொள்ளுகிற தையரிலே இவன் ரைச்யம்பாவித்து இராய்த்து அவன் போகத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது-‘சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்’ என்கையாலே கீழே 6. ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; சுதூர்த்தியிலே கிங்காஸ்வபாவ ன்குச் சொல்லுகையாலே, மேலிற் பதத்திலும் சொல்லு மென்கை.

1. தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது- ஈஸ்வரன் தன்னைச் சேர்ந்த சேதனைத் தனக்கு சேஷப்போல வைத்துத் தான் சேஷமாக நின்று அதுபவித்து, இவன்பண்ணும் கைங்கர்யத்தைத் தடுத்துத் தான் இந்தச் சேதனை விஷயத்தில் சேஷஸ்ருத்தியைச் செய்து அதை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்கின்ற ஸமயத்தில், 2. ரைச்யம்-நீசத் தன்மை; தாழ்மை. “நம்சேஷத்வத்தை நாம் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேணும்” என்று தன்னுடைய ரைச்யத்தை அநுஸந்தத்தால் அப்போது ஸ்வரூப த்தில் மமகாரமும் ஸ்வரகூணவிஷயத்தில் ஸ்வ ப்ரயத்ஸு மென்றவை சேஷத்வத்துக்கு மாறாகத் தோன்றுகையாலே ‘ரைச்யத்தை பாவித்து’ என்றது. 3. இராய்த்து-பின்வாங்கி. 4. அவன்போகத்தை-அவனுடைய ரு விகாஸத்தை. 5. விநியோகங் கொள்ளுதல் - உபயோகித்துக் கொள்ளுதல். 6. ப்ரணவத்தில் தாதர்த்த்யமும் நாராயணபதத்திலுள்ள சுதூர்த்தியில் தாத ர்த்த்யத்துக்கு ஏற்ற கைங்கர்யமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டாலும், மகாரத்தால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்டென்ன ஜாதாந்ருத்வத்தாலே ‘நம் சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்’ என்கிற ஸ்வஸ்வாதந்தரிய நினைவைப் போ க்கமாட்டா என்க.

† திருவா-சூ-க-ள.

இனி, இப்பாடகந்தாய பரதிபத்தியினுடைய வைபவத்தைப் பண்டியாக அருளிச்செய்யாநின்றனாண்டு, இப்பதத்தை சிகழிக் கருள்கிறார் மேல:-

மு-(கச) இந்நினைவு பிறந்த போதே க்ருதக்ருத யன் ; இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங் களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லாஸுக்ருதங்களும் உண்டு; இது இன்றிக் கே யிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதி களும் பராயஸித்தாகளும் நிஷ்பரயோஜதங்கள் ; இதுதன்றிலே எல்லாப்பாபங்களும் போம், எல்லாப் பலங்களும் உண்டாம்

(வ்யா.) ‘இந்நினைவு பிறக்கபோகே ச்ருதக்ருதயன்’ என்றது- * ‘தளக்கையாக என்மறையாவேவனும்’ எனனுமே இவ் 1 வதயரச பாரகந்தாய இப்பதி பிறக்கபோகே கன்னுலைய ஹிததற்கு 2 உடலாக செய்யமே நவிகெல்லா செய்து கல்சசட்டினை மென்கை.

‘இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்’ என்றது-இப்பாடகந்தாய பரதிபத்தி இல்லாதபோது, (கச) “கி- லேதநநக்ருதம் எவொ டொரொணா சாவொ ராணா” [மிகே நக்ருதம்பாபம் சோரேணுதமாயுறாரிண] என்கிறாடியே ஸகலதுஷ் க்ருதங்களும் இவனிலே செய்யப்பட்டு காயவிடு மென்கை.

‘இந்நினைவு’ எல்லாஸுக்ருதங்களும் உண்டு’ என்றது - இது உண்டாகவே எல்லாஸுக்ருதமும் பண்ணினா, பிறகும ப்ரீதி ஷஸ்வரணாகு விதோகையானே, இதுதப்பாடகா கந்தாய பரதிபத்தியிலே ஸதஸுக்ருதமும் உண்டி என்கை.

‘இது இன்றிக் கே யிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதி களும் பராயஸி தததர்களும் நிஷ்பரயோஜதங்கள்’ என்றது - இந்நினைவு பரதிபத்தி யின்றிக் கேயிருக்கசெய்க்கே, ஸஸ்வர 3. ப்ரீணராததமாய

1. அந்நினைவுததாயம் - மிகவும் பரதிபத்தியிருக்கை. 2. உடலாக - அங்கமாக. 3. ப்ரீணம்-ஸாதோஷிக்கச் செய்கை.

இவன் பண்ணும் பாகாதி கர்மங்களும், தன் பாவவிமோசகர்த்த மாகப் பண்ணும் க்ருச்ச்சரகந்த்ராயணதிகளாகிற ப்ராயஸ்கித்தாதி களும் சுஸ்வரப்பீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசகத்துக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜகனக ளென்கை.

‘இது கன்னுலே எல்லாப்பாபங்களும் போம, எல்லாபடலங்களும் உண்டாம்’ என்றது - இதரப் பாரதநதர்யபரதித்தியாலே சுஸ்வரன் இவனளவிலே அநகரஹாகிஸ்யதஸைதாபண்ணுகையாலே, அவனுடைய நிகரஹாத்மசமான ஸகலபாபங்களும் போம; * “உன்னயு பராக்கு” என்கையவனென்றேயி நக்தி கீ” என்கியபடியே இவனுக்கு வதாதச் செய்வோமென்று மேன்மையும உபசரிசகையாலே ஸம் ஸாரநிவ்ருத்தி தொடக்கமான கைங்கர்யபரதி பர்பாகபரக ஸகல பலங்களும் உண்டாமென்றை.

ஆக, மத்பமபநாததத்கை அருளிச்செய்தாராயிற்று.
அநநதரம நாராயணபகாததத்கை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுநி) நாராயண னென்றது - நாரங்களுக்கு
அயந மென்று ஈடி.

(வ்யா.) ‘நாராயணனென்றது’ என்று கொடங்கி. அதாவது - நாராயணபதநகான “நாராயண அயநமஹி, ஸஹ, நாராயணஹி” என்று “நாரஹி அயநமஹி, ஸஹ நாராயணஹி” என்றும் கத்திரஷபாஹமவீ ஹி பவஸமாஸகவய ஸிதத மஹாராயலே, அதிலு ககபநாஷனில அப்ததகத்தை முநதது அருளிச்செய்கிறார், “நாரங்களுக்கு அயநமென் னது” என்று

‘நாரங்கனாகிறஸவகார ஸவ’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(சுசா) நாரங்கனான - நிதியவஸ்துக்களினு
டைய திள்.

(வ்யா.) ‘நாரங்கனாவன-நிதியவஸ்துக்களினுடைய திள்’ என்றது. நாரபதம “நா” என்றும் “நா” என்றும் “நாரஹி” என்றுயயி ஸிஹ்யெ” [ரிவகூதியே] என்கிற தாதுவிலே “நா” என்று பதமயி ஸதாபிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி, நகாரம அதனை நிஷேதித்து, “நா”

* பெரியதிருவந-ருக.

என்று சூத்யமில்லாத நித்யவஸ்துவைக் காட்டி, ஸமுஹார்த்தத்திலே அண் பரத்யயமும் ஆகிவருத்தியுமாய் “நாச” என்று - நித்யவஸ்து ஸமுஹத்தைச் சொல்லி, “நாசாஃ” என்று பஹுவரச மாகையாலே ஸமுஹபாஹுஸ்யத்தையும் சொல்லுகையால், ‘நித்யவஸ்துக்களி னுடையதிரன்’ என்கிறார். இதில் ‘நித்ய’ என்கையாலே நாசபத்தார்த்த மும், ‘வஸ்துக்கள்’ என்கையாலே நாசபத்தார்த்தமும், அவற்றி னுடைய ‘திரன்’ என்கையாலே பஹுவரசபத்தமும் சொல்லப்பட்ட கிறே.

1. ‘தாத்ருஸங்களானவை தாம எவை’ என்ன, அநாசிச்சிப கிறார்

மூ.-(கூஎ) அவையாவன - ஜ்ஞாநாதந்தாமலத்வாதி களும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும், வாந்ஸஸ்ய வெஸஸீஸ் யாதிகளும், திருமேனியும், காந்திவெஸ நுமார்யாதிக ளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்ய ஸூரிகளும், சத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளும், கணாதிபரும், முத்தரும், பரமாகாஸமும், ப் ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும், மஹாதாதி விகா ரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்களும்.

(வ்யா.) ‘அவையாவன’ என்று தொடங்கி. ஜ்ஞாநாதந்தாமலத்வா திகள் ஆவன-2 ஸ்வரூபகிருபக தர்மங்கள். ‘ஆகி’ ஸப்தத்தாலே, அநந் தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ஜ்ஞாநஸக்தியாதிகள்’ ஆவன-3. கிருபித

1. தாத்ருஸங்கள்-அப்படிப்பட்டவைகள், நித்யவஸ்துக்களின் திரன் என ப்பட்டவை. 2. ஸ்வரூபகிருபக தாமங்கள்-ஸப்தம இன்னபடியானது என்று கிருபித்துக் காட்டுதற்கு அவசியமான தாமங்கள்; ‘பகவதஸ்வரூபம் எப்படி உள்ளது? என்றால் ஜ்ஞாநமாயும் ஆநந்தமாயும் அமலமாயும் உள்ளது என்ன வேண்டியதாதல் காண்க. 3. கிருபித ஸ்வரூப விசேஷங்கள்-இப்படி கிரு பிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தைச் சாராதவற்றானவர்கள்; ஸம்ஸ்தகல்யாணகுணங் களும் ஸ்வரூபத்துக்கு விசேஷணங்களாகும்.

ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஸம்ஸ்த 1 கல்பாணகுணங்களுக்கும் 2. ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள 3 ஜ்ஞாந சுகதி பலஸீஸ்வர்ப் விஃபதேஜஸ் ஸூக்தளாகித வடிக்குணங்கள். 'வரத்ஸ்யஸௌஸீலயாதிகன்' ஆவன- ஆந்த 4. ஷாட்குண்யாயததமான வரத்ஸ்ய ஸௌஸீலய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸ்ப்பாதி அஸங்க்ஸேயகல்யாணகுணவிசேஷணங்கள். 'திருமேனி' ஆவது-அஸாதாரணமான கிவ்பமங்களவிக்ரஹம். வகவசகம ஜாதயபிப்ராபமாய், நித்பமான கிவ்பவிக்ரஹத்தையும் யீசசிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹாதாந்ஸ்யோபும சொஸ்யுகிதம்; அல்லாத போது, ஷ்ரோ ஸபு ஹமாக எண்ணிவருகிற பரகரணத்துக்குச் சீராகு. இதுதான் நடுவிற்பிருவீதிபிள்ளைப்பட்டர் அச்சான்பிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த பரபநதங்களிலே ஸம்ஸ்பந்தம். 'கரந்தி ஸௌகுமார்யாதிகன்' ஆவன-ஆந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌநதர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌகந்த்ய ஸாவன்ய யௌவநாதிகள். 'கிவ்ய

1-கல்யாணகுணம் - சீராகுஷ்டமாய் நவகனமாயிருக்கிற குணங்கள். 2. ஜ்ஞாநாதி வடிக்குணங்களுக்கும் ப்ரதாநமாய் - இஃகவடிக்குணங்கள் றுலே யோந்நவை விளங்குவதானை. எஃபெருநானது ஜ்ஞாநகுணத்தினாலேயே நிராதுகக்கதையறிந்து ஷ்ரோவபுதலாகிய கருவபயுண்டாவததலும், சங்கதியினாலே தனனையடைந்தததது குற்றத்தை நற்றிமரக்க கொள்ளும் வாதஸல்யம் உண்டாவததலும் காணலாம். 3. ஜ்ஞாநபாபாது - எப்போதும் ஸ்வரீ எகடாலத்தில் படுக்கேந்தியவகளுள்ளும் அறிக்கடையாவததை உல்லாம் ஸ்ரோத்க்நிககை சங்கதியாவது - ஸவன் வகல்ப பாதரகதால் அளவக்யோமாரண புலவகட்குப் ப்ரதாநசாமணானை. 4. ப்ரதாநமாய் - எப்போதும் துசிக ஸபுஹங்குமாயு சிறிதும் ஸ்ரோபய்நிதி தாதுகுமலலமை. ஜ்ஞாநபாபாது-ஸ்வாதந்தர்யததோடு எங்கு தடையினிச்செல்லும் ஸவகல்பததையுடைமை. வீரியமாவது-தான் உபாதாநகரணமாகிச்சேதநாசேதநகலோயுண்டாகியது தனக்கு ஒருவிகாரமின்றிச்சேயிருக்கை. தேஜஸ் ப்ரதாந-பவ்ருருதவியினி அடைந்தததது தாபவ்ஸீப் போககியு, எஃபிரிகட்கு தாபததைத் தததாம போருதண்ணை. வடிக்குணங்களுக்கும் இவ்வாறு ஸ்ரீரவரோஜஸதவததில் உததரமாதத்தில் லகணவ கூறியிருப்பதைக் காணலாம். 4. ஷாட்குண்ய ஆபத்பமான - ஜ்ஞாநாதி வடிக்குணங்களிலே வசமாய்த் தததானைவதான வாதஸல்யம்-குற்றத்தை நற்றிமரக்ககொள்ளும் குணம். ஸ்வமய்யோ-எப்போதுக்குத் தலையனாகை. ஸௌஸீல்யம்-மஹாஹயிருதம் நகரோடு வேதுமையின்னிக் கலக்குக் குணம். ஸௌஸ்ப்பாய் - ஸ்வ ஸ்வதாநங்களுக்கும் விஷயமாகும் குணம்.

பூஷணங்கள்' ஆவன-ஆபரண நுண்ணிலைப்பாஷ்டாகாரம் அருளிச்செய்த படியே கிரீடாகி, நாபுராதமாக அத்திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸ்க்ஷோபமான திருவாபரணங்கள். 'திரியாயுதங்கள்' ஆவன-அழகுக்கும் ஆஸ்ரிகவிசோதிசீரஸநத்துகரர் உடலாயிருந்துள்ள ஸங்கசக்ரந்தா அஸி ஸார்ங்காநி அஸங்க்யேயா ஆபுதவி ஸேஷங்கள். 'பெரியிராபடியார்' தொடங்கமான நாசுமாரி' ஆவார்-(சூநு) "ஸ்ரீவஜ்ஜ வனவம் உருகதமருதி நீலாநாயக" [ஸ்ரீ வல்லப எவம்புக்ருமிர்நாநாயக] (சூசு) "ஷெலிக்ஷாபீநம் நீலயா ஸஹ ஜயிர் (ஷெவ்யஸுஸுஸு) ரதயா" | சித்தவித்வா மது நீலபாஸஹ மஹி சித்வபாஸஹ ஸேஷந்தா | என்னிற படியே ப்ரதாநமஹிஷிபான பெரியிராபடியார் முதலாகத் தத்ஸமானங்களான பூமிநீலகந்தம், மதமம் அபேராகசரோஸவாபிசிற வர்களும. 'ஸக்தாபீரபருகி மஹிஷி வர்க்கங்களும்' என்றிறே ஆசரணரீர்ஸா அருளிச் செய்தது. சிதபாஸுபா ஆவார்-அநந்தருவிஷ்வக் ஸேநாதிகாராய் நுந்துள்ள அஸங்க்யேயரான ஸுட்ரிஜங்கள். சதரசாமராகிதா ஆவன-ஸங்க்யா உபதரணங்களான சூத்ர சாமா 1. தாலவ்ருதத் ப்ருங்கார பதத்கரஹாதிதன். 'திருவாஸகாக்ரும்குதலிதன்' ஆவார்-சண்ட பரணாபதா ஸுபதரஜய விஜயாதிதன். 'கண்திபா' ஆவார்-குமுககுமுகாஷ்டபுண்டீக வரமஸங்குதர்நாஸர்வ சூத்ர ஸுமுக ஸபரதிஷ்டிதாதிதர். 'முதகர்' ஆவார்- "கரைகண்டேர்" என்றிறபடியே ஸம்ஸார வாகாத்நக கதநது அக்கரைபபட்டு நித்பய விரிதஸேநி ஸாராகாரராய் நிகிலகைங்க்ய நிரதராயி நுகுதம் அஸங்க்யேயரான சேதகர். பாரமாகாஸம் ஆவது-2. பஞ்சோபரிஷத் வயமான பரமபதம். இதுகான் பஞ்சோபரிஷத்வயமானகயாலே ஸமுஹாதமகமாயிரேயிருபது ஆவயால், ஸமுஹகணகைகுவிரோதுமிலலை. "பஞ்சோபரிஷத்வயமானகயாலே, பரமபதமும் ஸமுஹாத்மகமாயிருகதம்" என்றிறே, ஆசரணரீர்ஸா அருளிச்செய்தது.

1. தாலவ்ருதத்-விசிறி, ப்ருங்கார-வெற்றிலைப்பெட்டி. பதத்கரஹம்-தம்பலப் படிக்கம். 2. பஞ்சோபரிஷத்து-சகன்-பரமேஷ்டி புயாக விஸ்வஜ்ஜ நுத்த ஸர்வஜ்ஜ என்பன; இஃதல்லாவியூதியில் பஞ்சபூதங்களைப்போல ஆரதப் பரமபதத்தில் பஞ்சோபரிஷத்துக்களுள்ளன வெவ்வேறும், அவை சுத்தஸைதங்கள் எனவரும் அறிக. * திருவாய், அ-க-க-0.

ஆக, 'ஜ்ஞாநாநந்தாமலதவாதிகஞ்ஞம்' என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-ஸ்வரூபரூபகத்ரம்மங்களை, திருநிதஸ்வரூபகிளேஷணங்களைக் கல்யாணகுணங்களை, அக்குணங்களுக்கு பரகாமமான நிவ்யமங்கள்க்காஹத்தையும், விக்ரஹகுணமான ஸௌக்யாத்ரகாரமும், அநத ஸௌந்தரயாதிகளோபாதி பூததாறபோலே சாகசை நிவ்யபரணங்களை, அவவாபரணங்களோடு விரல்பிக்கலாயாடி மான் நிவ்யாபுத்தகளை, இலையிந்தனையும் காட்டிலெறிந்த நிலவாகாதபடி அருகேயிருந்து அநுபவிக்கிற நாய்சிமாநாயமும், அபிசோபதயிலே அடிமை செய்கிற திவ்யஸூரிகளையும், அவாகநங்குக் கைங்கரியேயாகரணங்களைச் சகராசாபாதிக்கலாயும், 'இசைபதிக்கு என்வருகிறதோ?' என்று வயிறுஎளிகிற போதும் திரியால காலமும் முதலிக்காலம், அபபடி மங்கலாயாநபரமாயக திரியலெவிடமிக்கு அடையக் காலவயிநுகமும கணசிரைம, வியததாமநாரமாய் அவர்களோடு ஒருநகேசுவையாப அடிமை செய்கிற புரநாரம, அவ்வடிமைக்கு வந்தகமன பரமாதகையமும் அருளிச்செய்தாரயிறறு.

1 ஸீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிற மேல 'பரக்ருதி' ஆவது - குறையாதமகதயா ஸுபுரஹாபிகையாய்நுகமும
2 மூலம் பரக்ருதி, "குறையாதமகையாயலே முலபரக்ருதியும முலபரமிகையாய்நுகமும" எனறிதே, இதுமுக ஆசசானிரினை அருளிச்செய்தது. 'பரதாமாக்ரண' ஆவா - உரைமெழுதிற பொனபோலே உபபரமகருதிக்குளளே உருமாயநது விடக்கிற ஆதமாக்கள. 'காலம்' ஆவது - அஹோராதராதி மபாகபுரத்தயா ஸுபுரமகதமாய்நுகமும அசுநவிக்ஷம, "அவிராமாதராதி மபாகவகன அநேகமாகையாலே, காலமும மபுரமகதமாய்நுகமும" எனறிதே, இதுக்கும ஆசானிரினை அருளிச்செய்தது.

ஆக, இவ்வளவும் - ஸ்வரூபேண நிதயங்களான வஸ்துக்களைச் சொல்லிறறு. மேல பரவாஹ ரூபேண நிதயங்களைச் சொல்லுறது. ஸ்வரூபேண நிதயவமாவது - விததானபதாநத்தி,றுடைய உபபதி

1 ஸீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை - ஸீலாவிபூதியிலுள்ள நாரஸாதாததவகளை 2- மூலம் முதல பருதிவிவரையிலு முலபர ததவங்க மேல வர சாரணமான பரகருதி-மூலபரகருதி பெனபபதிம. 3. விபாகபுத்தயா - பிதவையுடையதாய்நுகதலாலே. * பரகதாஹஸயம.

விநாஸ 1. அத்யந்தாபாவம். ப்ரவாஹுபேண நித்யத்வமாவது -
2. உத்பத்திவிநாஸயோகமாகாநிற்கச்செய்தேபிம், 3. பூர்வகாலத்தி
லுண்டான நாமரூபலிங்காதிகளுடைய 4. அநந்யதாபாவம்.

இதில் 'மஹாதாதி விசாரங்கள்' ஆவன - மஹத்தத்தவம் தொடங்கி
ப்ருதிஹ்யளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று தந்தவமும். 'அண்
டங்கள்' ஆவன - இம்மஹாதிகளாலே 5. ஆரப்தங்களாய் (கள்).
"கண்ணாடாரகா - ஸங்கரஸு - ஸாணா - ஸஹஸு - ஸாணா - யு - ஸாநி - யு -"
[அண்டாநாந்து விநாஸரானாம் ஸஹஸ்ரரண்யபுதாநிசு] என்கிறபடி.
யே, அணங்க்யேயமாயிருக்கிற அண்டவீஸேஷங்கள். 'அண்டத்துக்கு
உட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்கள்' ஆவன - அண்டாந்தர்வர்த்திகளான -
தேவ மறுஷ்ய திரயக் ஸ்தாவரங்கள்.

ஆக, நாரபதார்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

மேல், அயநபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

௧௮. (௬௮) அயந மென்றது - இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய -
மென்றபடி.

(வ்யா.) 'அயநமென்றது-இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி' என்
று; அதாவது-அயநபதம் ஆஸ்ரயவாசியாகையாலே, இவற்றுக்கு
அயநமென்றது இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி யென்கை.

பஹ - ஸ்வீரீ ஸமாஸாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

௧௯. — (௬௯) அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்
ரயமாகவுடைய நென்னவுமாம்.

(வ்யா.) 'அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக வுடைய
நென்னவுமாம்' என்று. அதாவது - இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்று.
தத்புருஷனாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, 'இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக
வுடையன்' என்று பஹ-ஸ்வீரீயாகச் சொல்லவுமா மென்கை.

1. அத்யந்த அபாவம் - அடியோடில்லாமை. 2. உத்பத்தி விநாஸயோகி -
உத்பத்தியையும் விநாஸத்தையும் கொண்டது. 3. பூர்வகாலத்தில் - ப்ரதம
ஸ்ருஷ்டியில். 4. அநந்யதாபாவம் - வேறுவிதமாக ஆகாமலிருக்கை; முன்போல -
'வயிருக்கை' யென்றபடி. 5. ஆரப்தங்கள்-ஆனவை.

1. 'இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயம்' என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிற்றே யாகிலும், 'இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையன்' என்கிற இடத்தில், குணங்களை யொழியச் சொல்லவேணும்: அக்குணங்களுக்கு 2. வ்யாப்யத்வம் சொல்லு மளவில், 3. ஆத்மாஸ்ரயமும் 4. அநவஸ்தைபுமாகிற தோஷங்கள் வரு மாயையாலே. "தன்குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குணங்களைவிடத்தொடையே வ்யாபிக்கவேணும். நீர்க்குணமாய் வந்து இராமையாலே; அப்போது, வ்யாப்ய குணங்களே வ்யாபககுணங்களாய் வ்யாபககுணங்களே வ்யாப்யகுணங்களாய் வருகையாலே, ஆத்மாஸ்ரயதோஷ முண்டாம்; அதுக்கு மேலே, தன்குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்க வென்று புக்கால், தத்மாஸ்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேணும்; அந்தவ்யாபகத்துடைய குணங்களையும், குணி வ்யாபிக்கவேணும். ஆன்கையாலே, அநவஸ்தைபுஸ்தமாம்" என்று இதுதன்னை ஸுஸ்பஷ்டமாக அச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே.

இவ்வுபயஸமாஸத்தாலும் 5. பலிதாம்ஸத்தை அருளிச்செய்திருர்

மூ.-(300) இவையிரண்டாலும் பலித்தது - பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.

1. நாராயணன் என்பதற்கு - நாரங்களுக்கு ஆஸ்ரயம் என்ற தந்திரமுடிவஸமாஸத்தில், நாரஸப்தார்த்தமாக ஜ்ஞாநம்ஸௌபர்ஸம் முதலிய எம்பெருமானுடைய குணங்கள் வந்ததுபோல, நாரங்களை ஆஸ்ரயமாகவுடையன் [அதாவது - நாரங்களை வ்யாபித்திருப்பவன்] என்ற பழைய ஹிஸமாஸத்தில், நாரஸப்தார்த்தமாக எம்பெருமானுடைய குணங்களைத் தவிர்த்து மற்றவற்றையே கொள்ளவேணும்; அப்படிக்கொள்ளாவிட்டால் ஆத்மாஸ்ரயதோஷமும் அநவஸ்தைதோஷமும் வரு மேன்றபடி. 2. வ்யாப்யத்வம் - ஆஸ்ரயமாக இருக்கை. 3. ஆத்மாஸ்ரயம்-தன்னுள்ளதானிருக்கை. குணங்களைவிடத்தொடையே பெருமான் குணத்துக்குள் வ்யாபித்தா நென்றால், குணத்துக்குள் குணம் வ்யாபித்ததாக ஏற்படுதலால், ஆத்மாஸ்ரயம். 4. அநவஸ்தை-எல்லையின்மை; குணத்துக்குள் குணம் வ்யாபிப்பதை ஒத்துக்கொண்டால், வ்யாபித்த குணத்துக்குள்ளும் வேறொருகுணமும் அதற்குள் மற்றொன்றும் என்று இவ்வாறு வரும் ஆதலால், ஒருமுடிவு ஏற்படா தென்றபடி. 5. பலிதாம்ஸம் - கிஷ்க்ருஷ்டமாக ஏற்பட்ட விஷயம்.

‘இப்படி பரதுபுகளுப் கொண்டு, இத்தலைக்கு அவன் சென்று
மது எது?’ என்ன, ஆரூரில் செப்பி நாள்

(தி. - (30௩) நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் நமக்காவிருந்தார்.

(வ்யா) 'மாமுரிபிற் பாவவன்முறா, அவன் நமக்கா யிருக்கும்' என்ற, அநாவரண-மாமுரிபிற் பாவவன்முறா பிறர்க்கு நல்லறா யிருந்த காலமறிபா, அவன் பிக்கு நல்லறாயிருக்கு மென்கை.

‘இந்தப் பணியைப் பார்த்தால் அன்றைக்கு நடைபெறும் அபிவிருத்திப் பணியைப் பற்றித் தான் எங்கள் மனம் வருத்தமாகிறது’ என்று, அருளிச்சொல்லி

19-(101) இரா யிடம் ஊட்டு வாரைப் போலே உள்
 னே பத கி டி, சது வர்தை கயெ விடித் து நோகந்
 தெரிண்டு போகும்.

[illegible]

அதே, இப்பிரயோகத்திலே ¹ கைக்காய்பரதிஸம்பத்திபாண
நல்லவன் பிடியை அப்பிரயோகத்தாராய்ந்து.

இனி, இனிமேல் அபக்தியமிக்கவர்களை விரும்புகிறேன். அபக்தியமிக்கவர்கள் எல்லாம் என்னை விரும்புகிறார்கள்? அபக்தியமிக்கவர்கள் எல்லாம் என்னை விரும்புகிறார்கள்? அபக்தியமிக்கவர்கள் எல்லாம் என்னை விரும்புகிறார்கள்?

17 - (b) 'ஆய்' என்கிற இத்தால், "சென்றற்
குடையாய்" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும்
செய்யவேண்டி மென்று அபேஷிக்கிறது.

1. பொருள் திருப்புகள், ராகம். 2. ராதா மனக் கிழிவெல்லு விலை சோழி
இரு ஸதரத்திலு. 3. ஸபாநதரபம் அடித்தல் - ஸவாதந்தர்பம் கொண்பா
தெல். 4. ஸதவகரபரபரிஸபபதி - ஸதவகரபத்தை யேற்றுக்கொள்வான்.
5. விபக்தப்பம்ஸத்தாலே-சதுரத்தியாலே.

(வ்யா.) ‘ஆய என்கிற இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது- ‘ஆய’ என்கிற இந்தச் சதூர்த்தியாலே * “சென்றாற் குடையாம்” என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வானைப் போலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது என்கை.

‘நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்குப் பராப்தியில்லாத அத்யந்தபாரதந்தர்யம் சொல்லிவிருக்க’ இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பவியாது என்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் பரஸ்நத்தை அதுவதிக்கோர்

மூ.- (கௌ) ‘நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோ?’ என்னில், —

(வ்யா.) ‘நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோவென்னில்’ 1 என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கோர்

மூ.- (கௌ) † “படியாய்க் கிடந்து உன்பவளவாய்காண்பேனே” என்கிறபடியே கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூபப் ப்ரயுக்தம்.

(வ்யா.) † ‘படியாய்க்கிடந்து’ என்று தொடங்கி. 2. அதாவது - “படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய்காண்பேனே” என்று, அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடே கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனையையும் சொல்லுகிறபடி.

1. நமஸ் ஸப்தம்-நாராயணய என்பதோடு சேர்ந்து, மகாரத்திற் சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தால் கைங்கர்யத்திலும் வரும் மமகாரத்தை விலக்கு மென்று நமஸ் ஸப்தார்த்தப் பரகரணத்திற் சொல்லிவிட்டு, இங்கே, கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனையைச் சதூர்த்தி காட்டு மென்பது பொருந்துமோ? என்று ஸங்கைக்குக் கருத்து. 2. கீழ்த்தோன்றிய ஸந்தேஹத்துக்கு உத்தரம்:— இங்கே சொல்லுகிற கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை-ஸ்வப்ரயோஜனத்தைச் சிறிதும் உத்தேசித்து வராமல் ஸ்வஸேஷியின் முகவிகாஸத்தையே உத்தேசித்ததாய், அசித்வ்யாவ்ருத்த ரூபமான ஸ்வ சைதன்யத்துக்கு ஏற்றதாய் ஸ்வத: இருப்பதொன்றாகையாலே தக்கதா மென்றபடி.

* முதல் திருவ - ௫௩

† பெருமாள் திரு ச-கூ.

யே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை - ஸ்வபோக்தருத்வரூப அஹங்காரப்ரபுக்ஞமாய்க்கொண்டு வந்தேறி யானது அன்று, ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளைத்தல்லது நான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்த தென்கை.

உக்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதூர்த்தியின் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தாப்ரகாஸக,வததை அருளிச்செய்கிறார்

(மூ. (30அ) ஆகையால், * “வழுவினா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிற மூ.

(வ்யா.) ‘ஆகையால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி யன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ரபுக்ஞ மாகையாலே, * “வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்று, ‘அடிமையில் ஒன்றும் எது வாநபடி ஸகலகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்’ என்கிற ப்ரார்த்தனையை, இச்சதூர்த்திப் ப்ரகாஸிப்பிக்கிற தென்கை.

இனி, இந்தக்கைங்கர்யப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல்நடக்கைக்கு உறுப்பான ப்ராப்யருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறார்

(மூ.-(30க) “† கண்ணாடிகண்டு கழிவதோர்காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் “ஸதா பஸ்யந்த” ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

(வ்யா.) ‘கண்ணாடிகண்டு’ என்று தொடங்கி. அதாவது - “† இமைமீயார்கள் குழாந, தொழுவதுஞ்ஞவதுஞ்செய் தொல்லை மாலேக் கண்ணாக்காண்டு, கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்று ‘நி,யஸ-ஹிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநபவம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸவரனைக் கண்கள் நிறையும்படி 1 கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?’ என்னுமாபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்டால்

1. கண்டொழியக் கழியாத-கண்டால்ல்லது நீங்காத.

* திருவாய் மொ. ௩-௩-க.

† திருவிரு-கௌ.

காலத்தில் (400) “ஸஹாவஸ்யுனி” [ஸதாப்யந்தி] என்கிறபடியே ஸதா அநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை யென்கை.

இன்னமும் ஒருவேறுதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்குறா

ஸ்ர - (கக0) * “பழுதே பல பதலும்பேயின” என்று இழந்தநாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கவிரகில்லை.

(வ்யா) ‘பழுதே’ என்று தொடங்கி. அநாவது - * “செங்க ண்டலே, தவண வாயி அமவண்பேர கண்டு தொழுது, பலபத லும் பழுதே போயினவென்று அன்றி அழுதேன” என்று, ‘விஷயந தைக் கண்டு அரபி மதலாதே, பப்ப அபபவிகைக்கு மடலான அகேசகாலமலாம் வபாநதமே போய்விட்டே!’ என்று இழந்த நாளே நினைந்து கீழே மதுக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலான ராவில உறக்கம் வர வறியில்லை யென்கை.

‘அன்னம் இவ்வளவாய்ந்தல் அறிவுபிறந்தார்க்கு உறக்கம்போ காது’ என்றும் பழம் 1 இடத்திலிருந்து

ஸ்ர. (கக5) “† அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்தகலேன்” என்று நின்றுகொண்டிருக்கிற.

(வ்யா.) ‘அன்று நான்’ என்று தொடங்கி. அநாவது - அவளா என்னையென்றாகையாக, நினைப்பதிலே நின்பது நினைப்பது கிடப் பதாகாந்த, அக்காலத்தில் நான் பூஞ்சுநலாபமுடைய ஜாநகை, யுடையபுகழ் பெற்றவன்; அந்நஜநமுடையான பின், அவளை ஒருகாலம் மறந்திலேன்’ என்று சொல்லா நின்றுக்கொண்டிருக்கை. ஆக, பரமபயவைலக்ஷணபூரணம் பிறந்தார் 2 படி இதுவாகையாலே, இறந்தகாலமடப்பாடு மதன் இடைவிடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

இனி, இறந்தகைங்கயத்துக்கு தேவசாலாதியமயில்லாபை யை அருளிச்செய்குறா

1. இவ்வகங்கிருதி - பரமணத்தாலே சம்மதிப்பதித்துகிருது. 2. படி - தன்னகை.

* முதல் திருவந்த-கசு. † திருச்சந்த-கசு.

மூ.- (ககஉ) இவ்வடிமைதான் “*ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

(வ்யா.) ‘இவ்வடிமைதான்’ என்றுதொடங்கி. அதாவது-இவ்வாத்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபாநுபபுருஷார்த்தமான இந்தக் கைங்கர்யத்தான் * “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்று—‘ஒழிவில்காலமெல்லாம் ஸர்வதேஸத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாதுகின்று’ என்கிறபடியே ஸர்வதேஸத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் நடந்துசெல்லும் என்னை.

பார்யைக்கு மங்களஸூத்ரதாரணம் பர்த்தாவுக்கு அநர்யாஹை யென்று காட்டுமாபோலே, திருமந்த்ரதாரணம் சேதநர்க்கு பகவதநர்யாஹைத்வப்ரகாஸகம் என்னுமிடந் தோற்ற, இத்தை ஒரு மங்களஸூத்ரமாக நிருபித்த அருளிச்செய்குநர்

மூ.- (ககங) எட்டிழையாய் மூன்றுசரடா யிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே திருமந்த்ரம்.

(வ்யா.) ‘எட்டிழையாய்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-பதினாறு மூன்று இரண்டிசரடா யிருக்கும் லௌகிகமான மங்களஸூத்ரம்போலன்றிக்கே, எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே, எட்டித்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமா யிருக்கிற இத்திருமந்த்ரமென்கை.

‘இப்படி நிருபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்குநர்

மூ.- (ககச) இத்தால், ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இத்தை மங்களஸூத்ரமாகச் சொன்ன இத்தால், ஈஸ்வரன் 1. இத்தோடு அந்வயமுடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று கொண்டு ரக்ஷிக்குமென்று சொல்லுகிற தென்கை.

1. இத்தோடு - அந்வயமுடைய இந்தத்திருமந்த்ரத்தோடு ஆசார்யோபதேசமுகத்தாலே சம்பந்த முடைய.

* திருவாய்மொ - ஈ-ஈ-க.

இனி, இம்மந்திரத்தால் பரதிபாதித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்
அச்சொல்லி இத்தை நிகழித்தருளுகிறார்

மூ.- (ககரு) ஆக, 'திருமந்திரத்தால் எம்பெரு
மானுட்கே உரியேனான தான் எனக்கு உரியான அறிக்கே
யொழியவேணும்; வர்வரே ஸத்யான நாராயணனுட்கே
எல்லா வடிவம்களும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்'
என்ற தாமயிற்று.

பின்னாலாகாசாயர் திருவடிசளே சரணம்.

திருமந்திரப்பரகரணம் முற்றியது.

(வ்யா.) 'ஆக, திருமந்திரத்தால்' என்று தொடங்கி, 'ஆக' என்
றது- நிற்பாக அருளிச் செய்த எல்லாவாறையும் தொகுத்து அருளிக்
செய்தே, ரென்று நினைப்போம். 'எம்பெருமானுக்கேயுரியேனான
நான்' - இதில், 'எம்பெருமானுக்கு' என்ற சத்யந்திரத்தான பரதிபாதி
தத்தில் உபநித்தாயம், அவதாரமாக நாலே பாயாக்ரதத்தின அர்த்த
ததவாயம், 'உரியேனான நான்' என்ற தந்யாக்ரதத்தில் ஆர்த்தத்
தை மனசால் உபநித்தாயம், பரதிபாதித்த ததை ஸங்க்ரஹித்தாயம்.
'எனக்கு உரியானவர்க்கே யொழியவேணும்' - இதில், 'எனக்குரியான'
என்று உபநித்தாயம் மனசால் உபநித்தாயம், 'அறிக்கேயொழிய'
என்னையாலே நாராய ஸத்யானம், 'வேணும்' என்னையாலே இவ
வர் தீர்ச்சேய் உபநித்தாயம் ததவாயம் உபநித்தாயம் பரதிபாதித்ததை
யாலே, பரதிபாதித்த ததவாயம் ஸங்க்ரஹித்தாயம். 'எல்லையெய்யான
நாராயணனுட்கே எல்லா வடிவம்களும் செய்யப்பெறுவேனாகவே
ணும்' - இதில், 'எல்லையெய்யான நாராயணனுட்கே' என்று கைவகாய
பரதிபாதித்ததாயம் கைவகாயபரதிபாதித்ததாய்கையான சத்ய
ததவாயம், 'எல்லா வடிவம்களும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்'
என்று கைவகாயபரதிபாதித்ததாயம் சொல்லுகையாலே,
திருதியபதாதித்ததை ஸங்க்ரஹித்தாயம். 'எனத்தாமயிற்று' என்றது
என்று சொல்லிற்றுமிற நெளவை.

விஸ்தரணை அருளிச் செய்ததை மனமும் இப்படி ஸங்க்ர
ஹித்து அருளிச் செய்தது - இத்திருமந்திரத்ததை எல்லாநும் அறி
ந்து அபிவருதிக்கைக்காக. ஆகையாலே, எல்லாக்கும் இவ்வாததம்
எப்போதும் அருஸந்தேயம்.

திருமந்திரப்பரகரணவ்யாக்யானம் முற்றியது

சீயர்திருவடிகளே சரணம்.

முழுக்கூப்படி

த்வயப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை.

ப்ராத்மரஹஸ்யமான திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் மத்ப்ரமபதத்தாலும் தருநீய பதத்தாலும் ப்ரகிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை 1. ஸிஸ்தமாக ப்ரகிபாதியாநின்றள்ள த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

‘முன்பு அருளிச்செய்த 2. முன்றுப்ரபந்தங்களிலும் 3. திருமந்த்ரநந்தரம் சரமஸ்ஸோகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு த்வயத்தை அருளிச்செய்தவர், இப்போது த்வயத்தை முந்தற அருளிச்செய்வான் என்?’ என்னில்,—இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலா யிருக்கையாலே. ஆச்சான்பின்னை 4. சீயர் முதலானாரும், இந்தப்ரகாரமிதே அருளிச்செய்தது.

‘இவ்விரண்டு ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்து என்?’—என்னில், சரமஸ்ஸோகம்முன்னாக த்வயத்தைச்சொல்லுகிறது 5 வித்பநுஷ்டாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுன்னாக அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகை ப்ரபாப்தமாயிருக்கையாலும், 6. திருமந்தரம் ப்ராப்யபரமாய் சரமஸ்ஸோகம் ப்ராபகபரமாய் த்வயம் உபபததினுடையவும் அநுஷ்டாந

1. ப்ரமாத்மரத்திலு மத்தம பதமாந கமர ஸ்வரூப, அர்த்தபலத்தாலே உபாயத்திற் தெரிபு க்கும். ப்ரமாத்மரத்தின் விவரணமான இர்த்தத்வயத்தில் பூர்வகர்வயத்தில் ‘திருமந்தரமணி’ என்கையாலே, அந்த உபாயம் பூர்விக்ஷிஷ்டமென்று ஸாப்தபாகத் தெரியுந் மென்க இவ்வனமே உபேயம் பூர்விக்ஷிஷ்டமென்பதும் உதார வ்யயத்தில் ‘பூர்விக்ஷிஷ்ட நாராயணய’ என்று இர்த்தல்லால், விசயமாக. 2. முன்று ப்ரபந்தங்கள்—ஸ்ரீயரூபபிபாடி, யாத்ருச்சிகபாடி, ப்ரந்தபடி என்பன. 3. திருமந்தரநந்தரம்-திருமந்தர அர்த்தத்தையருளிச்செய்த வகந்தரம்: ‘சரமஸ்ஸோகத்தை’ ‘த்வயத்தை’ என்பவற்றிற்கும் இப்படியே பொருள் காண்ட. 4. சய:-வாசுகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர். 5. சரமஸ்ஸோகத்தில் ‘ஸரணம் வ்ரஜ’ என்று விதிக்கையாலும், த்வயத்தில் ‘ஸரணம் ப்ரபத்யே’ என்று அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகையாலும் ‘சரமஸ்ஸோகம் விதி த்வயம் அநுஷ்டாந ரூபமான தென்பதும் ஏற்படும். 6. ஸ்வரூபத்தின் யாதாத்மயஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸேவித்வ ஸரணயத்வ ப்ராப்யத்வங்கள் நித்ய ப்ராந்தநீயங்களாகையாலே, அவற்றைத் தெரிவிக்குந் திருமந்தரம் ப்ராப்யபரமாம்.

பரதிபாதகமாயிருக்கையாலும். 1. தவயம் முன்னாக சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது - திருமந்தரத்தில் மத்பமநருதியபதங்களுக்கு வாக்யத்வயம் விவரணமாய், அது தனக்குச் சரமஸ்லோகத்தில் அர்த்தத்வயம் விவரணமாயிருக்கும் ஆகாரத்தாலே. 2. ஆனபின்பு, இரண்டு பரகாரமும் அநஸந்திக்கத் தடடிவில்லை. அதில் ஒருபரகாரத்தை மூன்று பரபரத்ததிலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றைபரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளப்பற்றி, திருமந்தராத் தம் அருளிச்செய்த அநுதரம் தவயாத் தத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

அநுபரிசை முற்றியது.

அதில் பரதூததிலே வைத்தவைனுயிருப்பாடு ஒருவனுக்கு ஸ்வாதிகாராத் தராக அவஸரபாபேஷிதமாயுள்ளவறவை, *ஸாக்ரதூதமாக அருளிச்செய்கிறார்

பு (நகநா) புறம்புண்டான பற்றாக்களையடைய வாஸனையோடே விரிகையும், எம்பெருமாயோடு தஞ்சமென்று பற்றுகையும்,

(வ்யா.) 'புறம்புண்டான பற்றாக்களையடைய வாஸனையோடே விரிகை' என்று தாடங்கு ஒரு பூரணையாலே. புறம்புண்டான பற்

1. தவயத்துக்கு முன்னாகச் சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லியதற்கு இரண்டு காரணங்கள் - விரிபமான சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லி, அதன் பின்பு அதுவந்தாரருபமான தவயத்தைச் சொல்லுவதென்பது ஒன்று, பரபய பரமான திருமந்தரத்தைச் சொல்லி, பரபதபரமான சரமஸ்லோகத்தை அதன்பின்பு சொல்லி, அவ்விரண்டையும் சொல்வதான தவயத்தை அதன் பின்பு வைத்த வென்பது - மற்றொன்று. 2 விவரணவிவரணி பாவத்தைப் பற்றித் திருமந்தரத்தின் பின் தவயமும் அதன்பின் சரமஸ்லோகமும் அருளிச் செய்வது.

‘மென்னும்’ 1 “தான் வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்டை, கூனிக் கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ” என்கிறபடியே, 1 கரமப் பரப்பி பற்றும் பதற்கை. ஆக, 2. இவை இரண்டாம்—3 உபாய உபேய அதிகார அபேகிதங்களான மறாவியர்வாஸ நதையும், பராய் த்வவரையையும் சொல்லுகிறது.

ஆ - இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவண்ணாய்க் குணநுபவ கைங்காயங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி யிருக்கும் நிலைவரணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும்,

(வ்யா.) இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவண்ணாய்க் குணநுபவ கைங்காயங்களே பொழுதுபோக்காகையாவது—பரமபுத்த திலேபோய் மறவநுபவ கைங்காயங்களைப் பரவண்ணாய்க் குணநுபவ நிலத் த்வரை நடவாதிற்செய்தேயும், இவ்வாற்தோடே இருக்கும் நாள் 1 “தாதுகந்தா” என்பதையே மறாவியர்வாஸ உகந்த வர்த்தித்கு த்வயதேசங்களிலே 1 “கண்டியாரங்கைப் பரப்புகதாதி பேர்மல்ல” எனறு 4. மணிகைபாசிற பரவண்ணாய்க் குணநுபவ அலவோதயதேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கலபா வகு 1 பவ ரூப, அது உபபாகக் கரமபுத்தருளின அலவ வர்த்தித்கு பரவ ண்ண கைங்காய்க்கு 5 காலகேபமவிய்யாமபடி யிருக்க. ‘இப்படி யிருக்கும் நிலைவரணவர்களேற்றம அறிந்து உகந்தருள்கையாவது’ - 6 கீட்டுசொன்ன இவ்வாரங்களைல்லா பரவண்ணாய்க் குணநுபவ வர்த்தித்கு கண்டால், 7. ‘இந்தநாட் கலே தாமரை பூத்தாற்போலே இரதன் பூதியிலே இங்ஙனையும் நிலநாடாவிகே.’ எனறு அவர்கள் வைபவத்தை யறிந்து அவர்களால் பரிசுயத்தினு

1 கரமப் பரப்பி பற்றதல் - கரமபுத்தருளின மறவியர்வாஸ உகந்த வர்த்தித்கு பரவண்ணாய்க் குணநுபவ கைங்காயங்களே 2 இவை தூண்டாம - மேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும் மேற்றக்குதவரிகளையும் என்கிற தூண்ட வர்த்தித்கு 3. உபாய அதிகார அபேகிதம் - மறாவியர்வாஸம்: உபேய அதிகார அபேகிதம் - பராயத் த்வரை. 4 மணிகை - பதற்குக் காளங்கை. 5. காலகேபம் - போதுபோக்கு. 6. கீட்சுசொன்ன - புறம்புண்டான எனறு தொடங்கி இதுவரையிற் சொல்லிய. 7. இந்தநம்-கும்மட்டி.

திருவாய்-சு-சு-சு- + திருநெ-சு. ‡ திருக்குற-சு.

யிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்ப தொன்றிறே இது.

மூ.-திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன்பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும்,

(வ்யா.) திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகை யாவது - மந்தரந்தரங்களினுடைய அருகே மறந்தும் போகாதே த்யாஜ்ய உபாதேயகளைத் தெளிய அறிவிக்குந் திருமந்தரத்திலும் அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை.

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கை யாவது - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாசத்தையெல்லாம் உபதேஸந்தாலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் (கருஉ) “யஸ்யுஷேவ வரூபஸி யப்யுஷேவ தயா மாரூபா” [யஸ்ய தேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரேன] என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிஸமீத்திருக்கை.

ஆசார்யன்பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையாவது - நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை நித்யஸம்ஸாரிகள் பேற்றுக்கு அர்ஹனாய்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன்பக்கலிலும், 1. அத்வேஷாதிகளை விளைத்துக் கொண்டிவந்து ஆசார்யவிஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகாரஸம்ருதியுடையனாய்ப் போருகை.

மூ.-ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் ஸாந்தியும் முடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும், வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்.

(வ்யா.) ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் ஸாந்தியு முடையனாயிருக்கும் பரம ஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது - தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும், கீழ்ச்சொன்ன ஆகா

1. எம் பெருமான் அத்வேஷாதிகளை விளைக்கும் பரகாரத்தை மூவசந பூஷணத்திலே தரிபாந்ஷ பூதியிலே என்று தொடங்கிவிஸ்தரண அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க.

ரங்கள் தனக்கு 1. வாத்திக்கைக்கு உறுப்பாகவும் 2. தத்வ யாதாதம் ஐஞாநமும் அப்ராப்தவிஷயநிரக்தியும் இவைகா ஸ்ரீரணம் நமக்குண்டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கையாகிற ஸாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸத்தவநிஷ்டனாயிருப்பான் ஒருபாவவதனோடே கூட வலித்துப்போருகை.

‘வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்’ என்றது - இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பான் ஒரு அதிகாரிக்கு அவஸ்யம் உண்டாகவேண்டுமென்கை.

இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அதுஸந்தாக விஷயம் வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் மேல்

மு. (ககா) இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யந்நயமும் அநுஸந்தோயம்.

(வ்யா.) ‘இந்த’ என்று தொடங்கி. அதாவது--நிழர்சொன்ன ஆகாரங்கடையுடையனாயிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு, அந்த ஐஞாநமும் டாமங்களுக்கு வந்ததகமான ரஹஸ்யந்நயமும் அதுஸந்தாக விஷயமாகவேண்டுமென்கை.

இனி, தவயந்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் 3. வீறுடைமைய யற்றிக்கைக்காக, ஸாஸ்த்ரம் திருமந்த்ரம் சரமஸ்ஸோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற பரகாரங்களை அருளிச் செய்துகொண்டுசென்று, பின்னை அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார்

மு. (ககஅ) எல்லாப்ரமாணங்களிலும் தேகந்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஸ்ஸோகத்தில் சுய்வரனாலே பேறென்கிறது; தவயத்தில் பெரியிராட்டியாலே பேறென்கிறது.

1. வாத்திக்கை - வருத்தியாகை. 2. தத்வ யாதாதம் ஐஞாநம் - தத்வ விஷயத்தில் உண்மையான அறிவு. 3. வீறுடைமை - வேறொருவருக்கு இல்லாத மேன்மையையுடையதாதல்.

(வ்யா.) 'எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்' என்று தொடங்கி. அதாவது - சேதநனுடைய 1. விபிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாத்நாநுஷ்டாநயோக்யமான தேஹக்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. 2. நிஷக்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினுலாழிய ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷக்தவம் ஜீவியாமையாலே, தத்ப்ரவ்ருத்திவீரோதி யான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்திலே நோக்கான சரமஸ்ஸோகத்தில், இவனுடைய ஸ்விகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு, ப்ராப்திப்ராப்திபந்தக ஸகல பாபங்களையும் தன்னிப்போசட்டு, தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளும் ஈஸ்வரனுலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிபிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விஸேஷணபூதையான பெரியபிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிற தென்கை.

‘உபாயம் ஈஸ்வரனுயிருக்க, இவனாலே பேரூகையாவதென்?’ என்கிற ஸங்கையில் அருளிச்செய்கிறார்

அ.-(கக்க) பெரியபிராட்டியாராலே பேரூகையாவது- இவள் புருஷகாரமான லல்லது ஈஸ்வரன் கார்யஞ் செய்யானென்கை.

(வ்யா.) ‘பெரிய பிராட்டியாராலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது - 3. இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈஸ்வரனையாயிருக்கப் பெரியபிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேரூகை ஆகிறது, இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகார மானல் ஒழிய, ஈஸ்வரன் இவன்கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி என்கை.

கீழ், ஸாமான்யத்திலே வைஷ்ணவா தீகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று ; விஸேஷித்து த்வயத்துக்கு அதிகாரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

1. விபிஷ்டவேஷம் - ஸரீரத்தோடு கூடியுள்ளநிலை. 2. சேதநனுடைய நிஷக்ருஷ்ட வேஷம்-விஸேஷத்வ பாரதந்த்ரயங்கள். 3. இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்கள் - இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹாரம்.

மூ.—(க20) த்வயத்துக்கு அதிகாரி-ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் உடையவன்.

(வ்யா.) ‘த்வயத்துக்கு’ என்று தொடங்கி. அதாவது—வித்தோபாயவரணப் ப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கு அதிகாரி (க20) “கூகிணுமொதநந” (க20) “கூகிணுமொதநந” [அகிஞ்சநோகதி: த்வமேவோபாய பூதோமேபவ] (க20) “கூகிணுமொதநந” மகிஸாண” [அகிஞ்சநோந்யகதிஸ்ஸரணய] என்றும், * “புக லொன்றில்லா அடியேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே 1. ஆகிஞ்சந்ய மும் 2. அநந்யகதித்வமும் ஆகிற இரண்டும் உடையவன் என்கை.

‘இவையிரண்டுன் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே’? என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ.—(க21) இவை இரண்டும் ப்ரபந்த பரித்ராணத் திலே சொன்னோம்.

(வ்யா.) ‘இவையிரண்டும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது—உபாயாந்தர ராஹிர்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தரர ஹிர்யமாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்தபரித்ராணமாகிற ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பந்தமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டு கொள்வது என்கை.

இனி த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(க22) இதில் முற்கூற்றால் பெரிய பிராட்டி யாரை முன்னிட்டு சுஸ்வரன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால், அச்சேர்த்தியிலே அடிமை யிரக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இதில் முற்கூற்றால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது “இந்தத்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே ‘ஸ்ரீமத்’ என்று பெரியபிராட்டி

1. ஆகிஞ்சந்யம் - உபாயாந்தரம் இல்லாமலிருக்கை. 2. அநந்ய கதித்வம் - ரக்ஷகாந்தர மில்லாதிருக்கை.

* திருவாய் சு-ம-ய.

யாரை முன்னிட்டு, 'நாராயணசரணை' என்று சுஸ்வரன் திருவடிகளை 'ஸரணம் ப்ரபத்யே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது. உத்தரகண்டத்தாலே 'பூமதே' என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திலே, 'நாராயணய' என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை ஆர்த்திக்கிறது என்பதை, 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விரோதி கிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதக மாகையாலே, அடிமையை இரக்கிறது என்ற இதிலே அந்தர்ப்பூதம்.

இனி ப்ரதிபதம் ஆர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, பூமத்ப்ரதார்த்தம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார்

மூ.—(௧௨௩) ஸ்ரீ என்று பெரிய பிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

(வ்யா.)— 'ஸ்ரீ' என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று. பூமத்ப்ரதம் ஸம்பதாதிகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே 1. நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அந்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம்' என்கிறார். ஆகையிதே, **“ஸக்யபூதமாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர்ஹரிப்ரியா”* என்று, திருநாமங்களோடே ஸம்பாடிதமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள்போலன்றிக்கே, (௧௦௫) *“ஸ்ரீ ஸிகி ஸ்ரீ ஸக்யபூதமாலயா”* [ஸ்ரீதிப்ரதமம்நாம ஸக்யபூத] என்கிறபடியே, இவளுக்கு 2. ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும். (௧௦௬) *“ஸக்யபூதமாலயா நாராயணஸ்ய ப்ரபத்யாபிதாநம்”* [அஇதிபசவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம்] என்று அகாரம் சுஸ்வரனுக்கு ப்ரதமாபிதாநமானத்போலே யாயிற்று. இவளுக்குப் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கப்படி. அது, அவனுடைய ரக்ஷைத்தவத்துக்கு 3. ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கூடவதாயிருக்கும்; இது, இவனுடைய புருஷகாரத்தவத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கூடவதாயிருக்கும்.

1. நடந்து போருதல் - வழங்குதல். 2. ப்ரதமாபிதாநம் - முதன்மையான பெயர். 3. ஏகாந்தமான - அவஸரம் வேண்டிய.

* அமர-நிக-கா - க, க - வ, ஸ்லோ-௨௭.

இனி, இந்த ஸ்ரீஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் பரதமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்தத்திவயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—(கஉச) ஸ்ரீயதே, ஸ்ரீயதே.

(வ்யா.)—‘ஸ்ரீயதே, ஸ்ரீயதே’ என்று. அதாவது - * “ஸ்ரீஞ்ஜேஸாவாம்” என்கிற தாதுவிலே ‘ஸ்ரீயதே’ இதிஸ்ரீ, ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ” என்று வந்ததான கர்மணிய்யுத்தத்தியையும் கர்த்தரிய்யுத்தத்தியையும் சொன்னபடி.

இவ்யுத்தத்திவயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கஉரு) இதுக்கு அர்த்தம்-எல்லார்க்கும் இவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள்தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று.

(வ்யா.)—‘இதுக்கு அர்த்தம்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - இவ்
1. உபயவ்யுத்தத்திக்கும் அர்த்தம் ‘ஸ்ரீயதே’ என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றான் என்கையாலே ஸகல சேதநார்க்கும் இவனைப்பற்றித் தங்களுடைய ஸேஷத்தவழியால் ஸ்வரூப லாபமாய், ‘ஸ்ரீயதே’ என்று ஈஸ்வரனை ஸேவியாநின்றான் என்கையாலே, இவள்தனக்கும் ஈஸ்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்று என்கை. இவள்தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் ஸேஷத்தவழியால் ஈஸ்வர விஷயத்தில் ஸேஷத்தவழியும் என்றும் உண்டாநிறே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்தவஸேவகர்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நிறிய மாய்ச் செல்லாநிற்கும்.

‘ஈஸ்வரனுக்கு உபயத்தவழியும் உபேயத்தவழியாகிற ஆகாரத்தவயம் உண்டாநிற்போலே, இவளுக்கு 2. புருஷகாரத்தவழியும் ப்ராயத்தவழியாகிற ஆகாரத்தவயமும் உண்டாகையாலே, இதில் எவ்வகாரத்தை நினைத்து இவளை 3. இப்போது சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

1. உபயவ்யுத்தத்தி - கர்மணிய்யுத்தத்தி கர்த்தரிய்யுத்தத்தி யென்ற இரண்டு வகையான வ்யுத்தத்தி. 2. புருஷகாரத்தவம் - கர்த்தரிய்யுத்தத்தியில் தோன்றும். 3. இப்போது - ஈஸ்வரனை உபாயமாகப்படுத்துகிற இச்சமயத்தில்.

*தா - ப்ரவாதி.

மு.—(க௨௬) இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

(வ்யா.)—‘இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக’ என்று. ‘புருஷகாரமாக’ என்கையாலே, உபாயவஸ்து விஸேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையுட்டு, இவளுக்கும் உபாயத்தவத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பகும் நிரஸ்தம்.

‘சுஸ்வரனுடைய நாராயணத்வப் ப்ரபுத்தமான ஸ்வபாவிக ஸம்பந்தாதி ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, அவனை ஆஸ்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டுகிறது தான் என்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(க௨௭) நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

(வ்யா.) ‘நீரிலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸீதலமான ஜலத்திலே சென்று அணுகவொண்ணாதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே, (க௦௭) “ஸுஹ்ருதஸ்வபூதாநாடி” [ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்] (௧௦௮) “ஸுஜோஹஸு ஸவபூதாதேஷம்” [ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷம்] என்றபடியே, 1 ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதத்வம் 2 ஸமாஸ்ரயணியத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபாவவிஸேஷங்களாலே ப்ரஸங்கமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே (௧௦௯) “வாரி வகுணாபிவி ஜநெ ஹிதஸ்யோகொவபூதா ஸவதிவ கௌவித ஸுஷயி” [பரிபூர்ணாகவி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்யா பவதிசகதாசித்தவஷதீ] என்கிறபடியே, சேதநன் 3 திரக்கழியப்பண்ணின அபராதம் 4 அடியாக (௧௧௦) “க்ஷிபாதி” [க்ஷிபாமி] “நக்ஷரோதி” [நக்ஷரமாமி] என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது (௧௧௧) “கிதேத ஹிதேபாஷ்டிக உஹஜமதி” [கிமேதந நிர்த

1. ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதத்வம் - எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸ்நேஹங் கொண்டிருக்கை. 2. ஸமாஸ்ரயணியத்வே ஸமத்வம் - எல்லாராலும் ஒப்ப ஆஸ்ரயிக்கத் தக்கவனுயிருக்கை. 3. திரக்கழிய - பூர்ணமாக என்றபடி. 4. அடியாக - காரணமாக.

தோஷஃ இஹஜகதி] இத்தயாதிப்படியே தன்னுடைய உபதேஸாதிகளாலே அச்சிற்றத்தையாற்றித் தயையையுதிப்பிக்கும் இவளுக்காக என்கை. ஆகையாலே, ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே 1 புருஷகாரபுரஸ்கரணம் அபேக்ஷித மென்று கருத்து.

2 'இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அத்தலையை வஸீ கரித்தும் இரண்டு தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள்தான் 3 கண்ணழிவற்ற 4 புருஷகாரமோ?' என்ன, அருளிச்செய்குரர்

மூ.—(கஉஅ) இவள் தாயாய், இவர்கள் க்லேஸம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்தியாய், இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

(வ்யா.) 'இவள் தாயாய்' என்று தொடங்கி. அதாவது - (ககஉ) “^வசூராதாஸவபு^வஹொகாநா^வ” [தவம் மாதாஸர்வலோகாநாம்] என்றும், (ககக) “^வசுவிவஜிம^வதா^வதா^வ” [அகிலஜகம்மாதரம்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய், * “தந்தம் உக்க ளமுதுசென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்” என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய க்லேஸங் கண்டால் ஸஹிச்சு மாட்டாதே, (ககச) “^வவிஷ^வப^வதீ^வ” [விஷ்ணுபத்தீ] என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்தியாய், † “பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு” என்கிற படியே அவன் 5 தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன்சொல்வழி நடக்கும்படி 6 அபிமதவிஷயமா யிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகார மென்கை.

1. புருஷகார புரஸ்கரணம் - புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை. 2. இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் - சேதநனுடைய காரியத்தைத் தன்மேற் போட்டுக்கொண்டும். அத்தலையை - ஈச்வரனை. 3. கண்ணழிவற்ற - நிர்த்தோஷமான. 4. புரு ஸநோதி - மிகுதியாகத் தருகிறான் என்று புருஷஃ என்பதன் பொருள் : இங்கே, புருஷகாரம்—(ஈச்வரனைச் சேதனை விஷயத்தில்) மிகுதியாகக் கொடுக்கும்படி செய்பவன். 5. தன் வைலக்ஷண்யத்தை - பிராட்டியான தன்னுடைய விலக்ஷண்மான [வேறொருவர்க்கில்லாத] வடிவத்தை. 6. அபிமதவிஷயம் - இஷ்டமான பொருள்.

*பெரியாழ் - உ, உ, ஈ.

†திருநெடுந் கஅ.

முழுக்கூப்படி ஸ்வயாக்யாதம்

‘எல்லாம் செய்தாலும் 1 நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரான ஈஸ்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை 2 நிறுத்து அறுத்துத் தீர்த்துவன் என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப்போமோ?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ.—(கஉக) திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள், தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிடே.

(வ்யா.)—‘திருவடியை’ என்று தொடங்கி. அதாவது - தன்னைப் பத்துமாஸம் 3 தர்ஜகபர்த்ஸம் பண்ணின அந்த ராக்ஷஸி களுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு, சித்ரவதம் பண்ணி 4 உத்யோகித்து நின்ற 5 சொல்லிறங்களை திருவடியை முட்பட (ககரு) “சுக்ஷுபெயு” [சுக்ருப்யேத்] என்றும், (ககசு) “நகரிக்ஷாபராய” [நகஸ்சிந்நாபராத்தி] என்றும் இத்யாதி உபதேசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள், * “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்றும், † “மாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டான்” என்றும், ‡ “அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்போக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு, § “நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரா னேக.” || என்கிறபடியே மாயாமருகத்தின் பின்னே போ என்னிலும் 6 விளைவது அறியாதே அதன்பின்னே போம்படி தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்ல னென்னுமிடம் கிம்புநர்நயாயஸித்தமிடே யென்கை. ¶ “செய்தகவினுக் கில்லை கைம்மாறு” என னும்படி, இரண்டு தலைக்குந் 7 தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன்

1. நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரன் - தடைப்பட்டாத ஸ்வாதந்த்ரியமுள்ளவன். 2. நிறுத்து அறுத்து தீர்த்துவன் - கணக்கிட்டு அறுபவிக்கச்செய்தே தீர்ப்பென். 3. தர்ஜகம் - மருட்டுகை, பர்த்ஸம் - பழிக்கை. 4. உத்யோகித்து - பரயத்னப் கொண்டு. 5. சொல்லிறங்கள் - சொல்லை மீறத் தன்மையான்: அடிக் காத்தன்மை பன்னவனென்றபடி. 6. விளைவது - மேல் நடக்கப்போவது; வீதாபஹாரம். 7. தலைதடுமாறாக - (ஸ்வரூபஹாநிவராமல்) மாறிமாறி என்றபடி.

* மூன்றாந் திரு, வந் - ந.

† பெரிய திரு - அ, க0, க.

§ பெரியாழ். தி - ந, க0, எ.

‡ திருவாய - ந, க0, அ.

¶ பெரிய திரு - டு - அ, உ.

சொல்வழி போகவேண்டுமபடியான திருவடியோடே 1 மறுதலிக்கு மவள், * “தான் 2 முயங்கும்” என்னும்படியான போக்யதைக்குத் தோற்று ‘எத்தைச் செய்வோம்?’ என்று 3. தலைதடுமாறி, † “நின் னன்னின்வழிநின்று” ‡ “அதனின்பின்னே படர்ந்தான்” என்னும் படி வினைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல்வழிபோமவ னைப் பொறுப்பிக்கு மென்னு மிடஞ் சொல்லவேண்டாவிதே” § என்று இதுதன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, ஸ்ரீமத்பதத்தில் 4. ப்ரக்ருத்யம்ஸத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; 5. ப்ரத்யயாம்ஸத்தை அருளிச்செய்குரர் மேல்

மு.—(க௭௦) மதுப்பாலே இருவார்சேர்த்தியும் நித்ய மென்கிறது.

(வ்யா.) ‘மதுப்பாலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது—இம் மதுப்புத்தான். 6. நித்யயோமேமதுப் பாகையாலே, இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈஸ்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிற தென்கை.

இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார்

மு.—(க௭௧) இவளோடே கூடியே வஸ்துவினு டைய உண்மை.

(வ்யா.) ‘இவளோடேகூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை’ என்று. அதாவது—(க௭௧) “ஸ்ரீயிவதி நிபுலிவஹையபுத்யநீக கஸூர

1. மறுதலிக்குமவள் - எதிரிடுபவள். 2. முயங்கும் - அணைக்கப்பெற்ற. 3. தலைதடுமாறி - கலங்கி. 4. ப்ரக்ருதி - பருதி; ‘ஸ்ரீ’ என்பது. 5. ப்ரத்யயம் - விருதி; ‘மத்’ என்பது. 6. “ஹேரி நிரா ப்ரஸம்ஸாஸு நிகு யோமெ திசிராயநெ ஸாஸநெ ஸலிவிவகூராயா ஹவநிதேதுவா ட்ய” என்ற காரிகையால் மதுப்புக்கு ஏழர்த்தமுண்டு என்றும், அதில் நடய யோகம் என்பது ஒன்று என்றும் ஏற்படும்; நித்யயோகம் - எப்போதுமான சேர்க்கை.

முன்றாந்திரு-அந்-க௦௦. † பெரியதிருமொழி-௨, ௫, சு.

† பெரியாழ், திரு-௩, ௧௦, எ. § அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்.

* கிறித்தமுத்துத் தீர்க்கும் என்றும் பாடம்.

(வ்யா.) 'சேதானுக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதானுக்கு, எஸ்வரஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வாபராத்தா மாதே இவை இரண்டையும் நினைத்து 'என்னாய் விளையப்புகுமேதோ' என்று அஞ்சவேண்டா என்கை.

இனி, இம்மதுப்பின் தாதபர்யாம்ஸததை அருளிச்செய்குநர்

மூ.—(க௭௪) இத்தால் - ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

(வ்யா.) 'இத்தால்' என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி 1. புருஷகார உபாய வஸ்துக்களினுடைய நித்யயோகத்தைப் பரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை யாஸ்ரயிப்பார்க்கு, ஆஸ்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது, 'இரண்டிலேயுங் கூடியிருக்குந் தஸையிலே ஆஸ்ரயிக்கவேண்டுமே' என்று, ஆஸ்ரயனாதுக்குச் காலம் பார்த்திருக்கவேண்டா வென்கிற தென்கை.

இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் அஸ்யாபேக்ஷிதத்வத்தை அறிவிக்கைக்காக, இவள் ஸந்திதிக்கும் அஸந்திதிக்கும் உண்டான வாசியை அருளிச்செய்குநர்

மூ.—(க௭௫) இவள் ஸந்திதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

(வ்யா.) 'இவள் ஸந்திதியாலே' என்று தொடங்கி. (க௭௬) 'ஹேவ்யாகா ருணயா ஓபயா' [தேவ்யாகாருண்யரூபயா] என்கிற படியே, 2 க்ருபைதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே இருப்பாளாய், ஸ்வதந்தரணை எஸ்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்தர்யததையழுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்திதியாலே,

1 புருஷகாரவஸ்து - பிராட்டி; உபாயவஸ்து - எஸ்வரன் 2 காருண்யம்-ஹே-ரூபம்-யஸ்யாஸோ-காருண்யரூபா என்றும் காருண்யம் ரூபபதி புதி - 'காருண்யரூபா' என்றும், 'காருண்ய-ரூபா' என்பதற்கு இரண்டு ஸமாஸம் உண்டு: அதனமேல த்ருத்யாவிபக்சிசோந்து காருண்யரூபயா என்று ஆயிற்று முதல் ஸமாஸத்துக்குப் பொருள் - காருண்யமே ஆசாமானவனென்பது: அதை க்ருபைதான் ஒரு வடிவகொண்டாற்போலே இருப்பாளாய் என்று விவரிக்கிறார். இரண்டாவது ஸமாஸத்தின் பொருள் - காருண்யத்தைக் கிளப்புபவனென்பது.

அபராதத்தைத் தீரக்கழியச் செய்து ப்ரஹ்மா ஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத் தேடின காரம் (கஉ) “கூவபாவபபுவாவப” [க்ருபயாபர்யபாலத்] என்ற கிறபடியே, க்ருபாவியையமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள்ஸநதி இல்லாமைமாலே போக்கற்றுச் செயல் மாண்டு நின்ற நிலை ஒத்திருக்கச் செப்தேயும், காகத்தோபாதி அபராதமு மின்றிக்கே யிருக்க, ராமஸரத்துக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிநதுபோனான் என்கை. ஆகையால், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இவன் ஸந்தியே வேணு மென்று கருத்து.

ஆக, ஸ்ரீமதபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கஉசு) புருஷகாரபலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

(வ்யா.) ‘புருஷகாரபலத்தாலே’ என்று தொடங்க. அதாவது -

1. உபதேஸத்தாலும் அழகாலும் கண்ணழிவற வசிகரித்துக் காரியங் கொள்ளவல்ல 2 புருஷகார பலத்தாலே 3 ஆஸ்ரயணை முகளுன சேதகன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பாராதுச சிறி “அங்கிகரியேன்” என்று இருக்கும் ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யம் தலைமடிந்தால் 4 அதனகீழ் தலையெடுக்கப் பெருத 5 செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்கை.

‘அவைதாம் எவை?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கஉ௭) அவையாவன-வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஸீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாதமும், ஸக்தியும்.

1. உபதேஸத்தாலே வசிகரிக்கும் வகையை 127-ஆவது சூர்ணியின் வ்யாக்யாநத்திற் காணலாம் 2. புருஷகார பலத்தாலே (லக்ஷியின் புருஷகாரம்) தனக்கு ஏற்பட்ட உறுதியினு லென்றபடி. 3. ஆஸ்ரயண உற் முகளுன-ஈசுவரனை ஸாணமாக அடைவதில் ஸம்மதித்துப்போன. 4. அதனகீழ் ஈஸ்வரன் ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கைக்கொண்டபோது என்றபடி- 5 செறிப்பு - ஸங்கோசம்.

(வ்யா.) 'அவைவயாவன' என்று தொடங்கி. இவற்றில், 'வாத்' 'ஸல்யம்' ஆவது - வத்ஸத்தின்பக்கல் தேறு இருக்கும் இருப்பு; அதாவது-அதனுடைய தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொள்ளுகையும், கூரத்தைக்கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டு நோக்குகையுமிதே; அப்படியே, எஸ்வரனும் தோஷத்தைப் போக்யமாகக்கொண்டு, * "பாலேபோற் றீர்" என்கிற குணங்களாலே தரிப்பிதது, (கஉ-க) "சுயனு ந-நு து ஜெயா" [சுதஞ்சந - நதயஜேயம்] என்றும், (கஉஉ) "சுயந வஸது ஹ-ஹதெஹி" [அபயம் ஸர்வபூதேப்ப:] என்றும் சொல்லுகிற படியே அதுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். 'ஸ்வாமித்வம்' ஆவது - இவன் 1 விழுக்கான தஸையிலும் விடாதே நின்று, ஸுததையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு நேறுவான் ஒருபந்தவீஸேஷம்; அதாகிறது - உடையவனுயிருக்குமிருப்பு; 2. அதவேஷம் தொடங்குக் கைங்கர்ய பர்யநதமாக உண்டான ஸ்வபாவ வீஸேஷங்கனையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவீஸேஷமடியாக. 'ஸௌஸல்யம்' ஆவது - 3 உபயவிபூதியோகத்தாலும், பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும், நிரங்குஸமா யிருக்கிற எஸ்வரனுடைய மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமைபையும் பார்த்தது † "அவனெவ்விடத்தான் யானா" என்று 4 பிற்காலியாதபடி எல்லா ரோடும் ஒக்க மேவ்விழுநது 5 புரையறக் கலக்கையும், அது தனபேறுக இருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேகையன்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும், 'ஸௌஸல்யம்' ஆவது - கண்ணுக்கு விஷய மினறிக்கே யிருக்கிற தான கண்ணிலே சனாடு ஆஸரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. 'ஸுபாநம்' ஆவது - இச்சேதநறுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டங்கனையும் கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்கனையும் நேராக அறிக்கைக்கு 6 ஈடான 7. ஸ்வவ்யத்திரித்த மஸ்தபதார்த்தங்களையும் ஒரு

1. விழுக்கன - பராழுக்கன. 2. அதவேஷம் முதலியவை - அதவேஷம் ஆபிழுக்கயம் மோக்ஷேச்சை வைராக்ய பராபதி ஸுதாசாயஸமாஸரயணம் ஸம்யக ஜ்ஞாநம் ஸாரக்ராஹிதை உசிதஉபாயபரிகாஹம் ஸமஸாராத உத்தாணம் பரமபதிராபதி நிரநதரபகவத்தைகங்காயம் எனபன 3. உபயவிபூதி யோகம் - சித்யவிபூதி லீலாவிபூதி எனபவற்றில் தனக்குள்ளு ஸவாமிதவமாகிற ஸம்பநம். 4. பிற்காலித்தல் - பின்வாபுகுதல். 5. புரையற - வேறுபாடு தோற்றமல்; ஸவோத்கர்ஷணம் பரங்காஷணம் தோற்றாதபடி என்றபடி. 6 சிவ ஆர - ஏற்றதான. 7. ஸ்வவ்யத்திரித்தம் - தன்னிலும் வேறுகிய.

* பெரியதிருவர் - 10-அ.

† திருவாய் - 10, க, எ.

காலே 1. அபரோக்சிக்கவல்ல அறிவு. 'ஸக்தி' ஆவது - 2. ஹேயரான நித்யஸம்ஸாரிகளை 3 உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு 4 ஒருகோவையாக்கவல்ல 5 அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம். இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகள் நாலும் 6. ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதகம்; ஜ்ஞாநாதிகள் இரண்டும் 7 ஆஸ்ரிதகர்யபாதகம்; * "நிகரில்புகழாய்" என்று தொடங்கி 8 வாத்ஸல்யாதிகள் நாலையும்மே, ஆஸ்ரயணத்தாக்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநஸக்திகள் இரண்டு சொன்ன இது, 9 ப்ராப்தி 10 பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கர்யகரத்வத்துக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்க ளாகையாலே.

'இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் 11 விநியோகங்கள் எவை?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

பு—(கநஅ) குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கர்யயஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌஸீல்யம்; சுண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநஸக்திகள்.

(வ்யா.) 'குற்றங்கண்டு' என்று தொடங்கி. அதாவது - 12 ஆஸ்ரயணேந்முகனான இச்சேதநன், தன்னோஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு, தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்யம்.

1. அபரோக்சிக்கவல்ல - பாத்யக்ஷமாகக் காணத்தக்க. 2. ஹேயர் - சேர்த்துக்கொள்ளத் தகாதவர். 3. உபாதேயதமர் - ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு மிகவும் ஏற்றவர்: மிகவும் உயர்ந்தவ ரென்றபடி. 4. ஒரு கோவை - ஒரு வரிசை. 5. அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யம் - ஒன்றுசேராதவற்றைச் சேர்க்கும் தன்மை. 6. ஆஸ்ரயணஸௌகர்ய ஆபாதகம் - ஆஸ்ரயிப்பதற்கு ஸௌகர்யத்தைச் செய்யக்கூடியவை. 7. ஆஸ்ரித கர்ய ஆபாதகம் - அடைந்தவர் காரியத்தைச் செய்யக்கூடியவை. 8. 'நிகரில் புகழாய்' என்பதனால் வாத்ஸல்யமும், 'உலகம் மூன்றுடையாய்' என்பதனால் ஸ்வாமித்வமும், 'என்னை யான்வானே' என்பதனால் ஸௌஸீல்யமும், 'நிகரில்லமார்.....திருவேங்கடத்தானே' என்பதனால் ஸௌலப்யமும் கூறப்பட்டுள்ளன. 9. ப்ராப்தி - ஸம்பந்தம். 10. பூர்த்தி - எல்லாவற்றாலும் பூரணனாயிருக்குந் தன்மை. 11. விநியோகம் - உபயோகம். 12. ஆஸ்ரயண உந்முகன் - (எம்பெருமானே) ஆஸ்ரயிப்பதில் அதிகுலமுதமானவன்.

* திருவாய், சு-க0-க0.

யம். 'நங்கார்யம் செய்யுமோ, செய்யானோ?' என்று ஸங்கியாதே கார்யஞ்செய்யு மென்று விஸ்வவிக்கைக்கு உறுப்பு, 1 இழவு பேறு தன்ன தாம்படியான ஸ்வாமித்வம். உபயவிபூதிக்கும் 2 கடவுளாயிருக்கும் பெருமைக்குப் பரகாஸகமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு 3 ஸ்வாநிகர்ஷாது ஸந்தாநத்தாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழ்ந்நவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவமான ஸௌஸ் ல்யம். 4 அதிந்திரிய னென்று பிற்காலியாமல் சுண்ணாலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு, தன்வடிவைச் சக்ஷுர்விஷயமாக்குக யாகிற ஸௌலப்யம்; (கடக) 'ஸவபுவாவெஷ்ஞாரோக்ஷயிஷாதி' [ஸர்வபாபேப்போக்ஷயிஷ்யாமி] என்கிறபடியே 5 ப்ராப்திவிரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, 6 ப்ராப்தாவான இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் மேல் 7 போக்கடியும் அறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து, தலைக்கட்டுகைக்கும் 8 ஏகாந்தங்களான ஜ்ஞாநஸக்திக ளென்கை.

9 ஸௌகர்யபாதகங்களான குண சதுஷ்கத்திலும் ஸௌலப்யம் ப்ராநாமாநையாலே, அந்த ஸௌலப்ய 10 காஷ்டையை அருளிச் செய்கிறார்

மு.—(கடக) இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

(வ்யா.) 'இங்குச் சொன்ன' என்று தொடங்கி. அதாவது-11 இப்பதத்தில் ஆஸ்ரயணஉபயோகமாகச் சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு 12 வ்யாபூமி * "தமநுகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே" என்கிற

1. இழவு பேறு - நஷ்டமும் லாபமும். 2. கடவுன் - உரியவன். 3. ஸ்வாநிகர்ஷா - அதுஸந்தாநம் - தனது தாழ்ச்சியை யெண்ணுதல். 4. அதிந்திரியுன் - இந்திரிய ஞானத்துக்கு விஷயமாகாதவன். 5. ப்ராப்திவிரோதி - (எம் பெருமானே) அடைவதற்குத் தடையாவது. 6. ப்ராப்தாவான இவன் - (ஈஸ்வரனான தன்னை) அடைபவனான இந்தச்சேதநன். 7. போக்கடி - அடையுந் தேசம். 8. ஏகாந்தங்களான - அவஸ்யாபேக்ஷிதங்களான. 9. ஸௌகர்யபாதகம் - ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதகம். 10. காஷ்டை - எல்லை. 11. இப்பதத்தில் - பூர்வகண்டத்திலுள்ள நாராயண பதத்தில். 12. வ்யாபூமி - எல்லையான இடம்.

* முதல் திருவந்தாதி-சச.

படியே ஆஸ்திர உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு ஸதா

1. ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதார மென்கை.

இததன்னை உபபாதிக்கிறார்

மீ.—(கச0) இதுதான் பா வ்யூஹ விபவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும்.

(வ்யா.) ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி. அதாவது—இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் 2 தேஸவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவ்யூஹங்களும், 3 காலவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடி போன 4 விபவமும் போலன்றிக்கே, 5 ஆஸந்நமாய் 6 அநவரதஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம், கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கு மென்கை.

‘இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ?’—என்ன, அருவிச்செய்கிறார்

மீ.—(கசக) இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கல்லே காணலாம்.

(வ்யா.) ‘இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்’ என்று. அதாவது—ஸௌகாயாபாதகமாகவும் கார்யாபாதகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேகையுடைய நமக்கு 7 நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாமென்கை.

1 ஸந்திதிபண்ணுதல் - சாந்தித்தியமடைதல். 2 தேஸவிப்ரக்ருஷ்டதை தேஸம் ஈரத்திலிருக்கை. பரத்வத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபதமும், ஸங்கலக்ஷண பரதபுமந் அநிருததாநி ரூபமாகிற திருக்கோலங்கொண்ட வ்யூஹ ஸூரத்தத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பாற்கடலும் நாம் இந்தஸரீரத்தோடு போகமுடியாதபடி வெகுதூரத்தி லுள்ளனவாதல் காண்க. 3 கால விப்ரக்ருஷ்டதை - வெருகாலத்துக்கு முன்னே நிகழ்த்தாததல். 4 விபவம் - ராமக்ருஷ்ணரீயவதாரங்கள் 5 ஆஸந்நம் - ஸமிபமான இடத்தி லிருப்பது. 6 அநவரதஸந்திதி - எப்போதும் நீங்காத ஸாந்திநீயம். 7 நம்பெருமாள் என்றதுநகுத்திருவரங்கம் பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியுள்ள நம்பெருமானைக் காட்டுவதாக வ்யாக்யானஞ்செய்யாமல், நம்முடைய பெருமாள் என்று காரணக்குறி யாக வ்யாக்யானஞ்செய்தது - வெவ்வேறு தேஸங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளிய அர்ச்சையிலே ஈடுபட்டிருப்பார்க்கும் அங்கங்குக் காணலாமென்று தெரிவிக்கைக்காக.

தீவயப் ப்ரகரணம்

பெருமாள் பக்கவிலே இக்குணங்களுக்குப் ப்ரகாஸகங்களாயுள்ளவற்றைச் சொல்லி, 'இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்' என்கிறார்

மு — (கசஉ) திருக்கையிலேயேயுட்குத் தீவயாயுதங்களும் வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே யழுத்தின திருவடி யாளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

(வ்யா.) 'திருக்கையிலே' என்று தொடங்கி, அதாவது-1 கார்யகரத்வ உபயோகியான 2 ஜ்ஞாநஸக்திகளுக்குப் ப்ரகாஸகமாம்படி திருக்கைகளிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸங்க சக்ராத் தீவயாயுதங்களும், 3 வாதஸல்ய ப்ரகாஸகமாம்படி 4 வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமி, தவப்ரகாஸகமாகக் கவித்த முடியும், 5 ஸௌஸ்ரீல்யப்ரகாஸகமான முகமும் முறுவலும், அனைவர்க்குங் கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌஸ்ப்ப ப்ரகாஸகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே 6 அநந்யகதிகளான நமக்கு ரக்ஷக மென்கை.

7 உபாய உபேய நிஷ்டர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார்

1. கார்யகரத்வ உபயோகியான - பக்கங்களின் கார்யதலதச் செய்வதாயிருக்கையில் உபயோகமுள்ளனவான. 2. அயுதத்தை யேந்தகை ஸக்திமாணுடைய கார்யமாகையாலும், ஆஸ்ரிதருடைய வி்ரோதிகளையறிந்து அவ்வி்ரோதிகளை எந்திய அபுதங்கடாக் கொண்டு நிரஸப்பது ஜ்ஞாநாணுடைய கார்யமாகையாலும், எம்பெருமான் தனது திருக்கையிலேந்திய தீவயாயுதங்கள் அவனது ஜ்ஞாநஸக்திகளுக்குப் ப்ரகாஸகமாகும். 3 எம்பெருமானது அஞ்சலென்று காட்டுகின்ற அபயமுத்திரை சேதநர் தமது தோஷங்களை நினைந்து அகலாமலிருக்கைக்குக் காரணமாகையால், வாதஸல்ய ஸூசகமாகும். 4 வைத்து - ஒருசொல்விழுக்காடி; தனியே பொருளில்லை. 5 ஸௌஸ்ரீல்ய மாவது - மஹாஹ்மிருப்பவன் மிகவுந் தாழ்ந்தநிலையிலிருப்பாரோடு பேதமின்றிச் சேர்ந்திருக்கை. புன்முறுவலும் மலர்ந்தமுகமும் உண்டாவது இஷ்டர்களைக் காணும்போதே யாதலால், சேதனை அவ்வெம்பெருமான் காணும்போது அபபரமனிடத்துத் தோன்றுகின்ற முகவிகாஸமும் மந்தஹாஸமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸௌஸ்ரீல்யத்தைக் காட்டும். 6 அநந்யகதிகள் - எம்பெருமானைத் தவிர வேறொரு புகலிடமில்லாதவர்கள். 7. உபாய நிஷ்டர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரம் - ரக்ஷகத்வம், உபேயநிஷ்டர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரம் - போக்யத்வம்.

மு.—(கசு௩) ரக்ஷதத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்மே திருமேனியிலே தோற்றும்.

(வ்யா.) ‘ரக்ஷதத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டுத் திருமேனியிலே தோற்றும்’ என்று. அதாவது - ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதங்க ளோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவிததமுடியோடுங் கூடி யிருக்கையாலே ரக்ஷதத்வம் தோற்றுகையாலும், * “அணியாராழிபுஞ் சங்கமு மேந் தும்,” † “முடி சசோதியா யுனது புகசசோதி மலர்நததுவோ” என்கிற படியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய் வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆனநபநமத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஓரொன்றே அழகுக்கு எல்லிலார யிருக்கையாலே போக்யத்வம் தோற்றுகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாஸிக்கும் என்கை.

ஆக, நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, ‘சரணௌ’ என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கசு௪) சரணௌ = திருவடிகளை.

(வ்யா.) ‘சரணௌ = திருவடிகளை’ என்று.

இந்த தவிவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்

மு —(கசு௫) இத்தால் - சேர்த்தியழகையும், உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது ‘சரணௌ’ என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், ‡ “இணைத்தாமரை யடி” என்கிறபடியே இரண்டுதாமரைப்பூவை 1 நிரைத்துவைத்தாற் போலே யிருக்கிற சேர்த்தி யழகையும் தவிவசனம் இரண்டுக்குமேல்

1. நரைத்து வைத்தாற்போலே - சேரவைத்தாற்போலே.

* திருவாய். அ, ன, கூ.

‡ திருமொ. - க, அ, ன.

† திருவாய் ன, க, க.

மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயந்தர நிரடேக்யமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது என்கை.

இனி, 1 உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணதீக்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்

மூ.—(கசுசு) பிராட்டியும் அவனும் விடிவும் திருவடிகள் விடாது, திண்கழலாயிருக்கும்.

(வ்யா.) ‘பிராட்டியும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது—பூரிமத் பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச்சொன்ன பிராட்டியும் அவள்தானே * 2 “சிதகுரைக்கிலும் என்னடியா அது செய்யார்” என்னும்படி 3 நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணவிஸிஷ்டனை அவனும் கைவிடிலும், திருவடிகள் தன் 4 வைலக்ஷண்யத்தாலே 5 துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது, † “வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்” என்கிற படியே பற்றினாரை நமுவவிடாத திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும் என்கை.

இந்தச் குணதீக்யத்தைப்பற்றவும் அன்றிக்கே, இவன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகை யென்னுமத்தை ஸ்க்ருஷ்டார், நமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கசுசு) ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை, ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே.

(வ்யா.) ‘ஸேஷிபக்கல்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸேஷிபக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் ஸேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக இழியுந் துறை திருவடிகள்; 6 ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவ மெல்லாங் ஈடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய்வைக்குமா போலே யென்கை.

1. உபாயத்வ ஏகாந்தமான-உபாயமாயிருப்பதற்கு அவஸ்யம் வேண்டிய
2. சிதகு - தோஷம். 3. நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணம் - வாத்ஸல்யாதிகள். 4. வைலக்ஷண்யத்தாலே - அழகாலே. 5. துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே-அப்பாற் போகவொட்டாதபடி கட்டுப்படுத்துகையாலே. 6. ஸ்தநந்தயப்ரஜை:- முலைப்பாலுண்ணுங்குழந்தை.

*பெரியாழ் - திருமொ-சு, கூ, உ. †திருவாய் - க, உ, க௦.

‘திருவடிகளைச் சொன்ன இது - திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்’ என்கிறார், மேல்

மூ.—(கசஅ) இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய்க் குணப்ரகாஸகமூமாய் ஸிஸுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ‘சரணை’ என்று 1 விக்ரஹ ஏகதேஸமான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் 2 “திருநிருந்த மார்வன்” என்னும்படி பூரீமத்பதத்திற் சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்குப் ப்ரகாஸகமாய், † “பல பல 2 நாழஞ்சொல்லிப் பறித்த சிசுபாலன்” என்கிறபடியே 3 ப்ரத்வேஷ பரஞய் 4 நிந்தோக்திகளைப் பண்ணித் திரிந்த ஸிஸுபாலனையும் உட்பட ‡ 5 “அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்” என்கிறபடியே தன்னழகாலே 6 த்வேஷாதிகள் போட்படி 7 திருத்தி § 8 “திருவடி தாட்பாலடைந்த” என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தான 9 திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது என்கை.

அநந்தரம், ஸரணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கசக) ஸரணம் = இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

1. விக்ரஹஏகதேசமான - திருமேனிக்குள் ஒரு பகுதியான. 2. நாழம் - நிந்தை. 3. ப்ரத்வேஷபரஞய் - மிக்கத்வேஷத்தைப் பாராட்டுபவனாய். 4. நிந்தோக்திகள் - பழிச்சொற்கள். பண்ணி - சொல்லி. 5. அலவலைமை - வாய் வந்தபடி பிதற்றுமை. 6. த்வேஷாதிகள் என்ற விடத்தில் ஆதிசப்தார்த்தமாகப் பழிச்சொற்களைக் கொள்க. 7. திருத்தி - திருந்தச்செய்து. 8. திருவடிதாட்பால் - திருவடியென்று சொல்லப்படுகின்ற இடத்தில். 9. திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் - பரமபதத்திலுள்ள பஞ்சோபநிஷதம்மயமாய் ஹேயப்ரத்யக்மான திருமேனி.

* மூன்றாந்திருவர் - ஐ. † பெரியாழ். ச-ஈ-நு.

‡ திருவாய் - ஏ, நு, ஈ.

(வ்யா.) 'ஸரணம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - (கஉச)
 "உவாயெயுஹரக்சித்ரோஸவஸூரணரித்யு-வதக்தெஸாபீ
 தகெந்ஷஃ உவாயாயெபுகவாவுகஃ" [உபாயே க்ருஹரக்சித்
 ரோஸ் ஸப்தஸ்ஸரண மித்யயம்—வர்த்ததேஸாம்ப்ரதஞ்சைஷஃ உபா
 யார்த்தைசுவாசகஃ] என்கிறபடியே ஸரணஸப்தம் ரக்சிதரவுக்கும்
 க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமே யாகிலும், இவ்விடந்
 தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், 1 உபாய க்ருத்யம் இஷ்டா
 நிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார கரணமாகையாலும், இஷ்டப்ராப்திக்கும் அரி
 ஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இப்பதத்துக்கு
 அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். இஷ்டா நிஷ்டங்கள்தாம் இன்னவை
 யென்னுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார்.
 ஸ்ரியுபதிப்படியிலும் "அரிஷ்டமாகிறது - அவித்யையும், அவித்யா
 கார்பமான ராகத்வேஷங்களும், புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்
 களும், 2 தேவாதி சதுர்வித ஸரீரங்களும், 3 ஆத்யாத்மிநாதி துக்
 பரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது - 4 அர்ச்சிராதி மார்க்க கமரமும்,

1. உபாய க்ருத்யம் - உபாயமாயிருப்பதன் தொழில். இஷ்ட அரிஷ்ட
 ப்ராப்தி பரிஹார கரணம் - இஷ்டத்தை யடைவித்தற்குச் சாதனமாவதும், அரி
 ஷ்டத்தைத் தடுப்பதற்குச் சாதனமாவதும். 2. தேவாதி சதுர்வித ஸரீரங்கள் -
 தேவ தீர்யம் மதுஷ்ய ஸ்தாவர ஸரீரங்கள். 3. ஆத்யாத்மிநாதி துக்
 பரைகள் - ஆத்யாத்மிக ஆதிதேவிக ஆதிபௌதிகங்கள். 4. எம்பெருமானது
 பரமக்ருபையாலே மோகத்தைப்பெறும் ஆத்மாக்கள் இந்த ஸ்தூலதேஹத்தி
 லிருந்து எழுந்து ஸலக்ஷ்மஸரீரத்தைப் பரிக்ரமித்து, ஸலக்ஷ்மசுரணத்தைப்
 பற்றிக்கொண்ட முதலில் அர்ச்சிஸ்சையும், பின்பு அஹஸ்சையும் ஸூல்
 பக்ஷாபிமானியையும் உத்தராயணாபிமானியையும் ஸம்வத்ஸராபிமானியையும் வாயு
 வையும் முறையே கிட்டி அவர்கள் வழிநடத்த, பிறகு ஸலக்ஷ்மசுரணத்தைப்
 பேதித்துக்கொண்டுபோய்ச் சுந்திரனைக்கிட்டி அவன்கொளரவிக்க, அமாவணைக்
 கிட்டி அவன் வழிநடத்த, பின்பு வருணனையும் இந்திரனையும் ப்ராஜாபதியை
 யும் முறையேகிட்டி அவர்கள் லோகங்களையும் கடந்து, இவ்வண்டத்தையும் இவ்
 வண்டத்தைச் சுற்றியுள்ள ஏழாவரணங்களையும் மூலப்ரக்ருதியையும் கடந்து
 விரஜையையடைந்து மூழ்கித் தாம் கொண்டிருந்த ஸலக்ஷ்ம ஸரீரமும் கழி
 ந்து, அந்தநதியின் கரையிலுள்ள அமாவணுடைய கரஸ்ப்ஸத்தாலே பஞ்
 சோபந்ஷம்யமான திவ்யஸரீரத்தை யடைந்தபின்பே புராவ்ருத்தியில்
 லாத பரமபத்தைப் பெறுவார்களென்று சாந்தோக்யம் முதலியவற்றிற் சொல்
 லுதலால், முகத்தையப் போகும்வன் ப்ராணோக்காமணத்துக்குப் பின்பு போகும்
 மரீச்சகம் அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எனப்படும். இந்த மார்க்கத்திற்கு அர்ச்சிஸ்என்ற
 தேவதை முதலாகுதல் காண்க.

பரமபதப்ராப்தியும், பரமாத்மதர்ஸனமும், குணநபலகைக்காயங்க
களும்” என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; ஆகையால்,
இவ்விடத்திலும் அவை 1 வக்தவ்யங்கள்.

2. கீழ் நிர்த்தேஸித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்னதன் தாத்
பார்த்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கரு0) இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம்
என்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது’ என்று,
அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற
இத்தால் ப்ராப்ய வஸ்து தானே ப்ராபகம் என்னுமிடஞ் சொல்
லுகிறது என்கை.

கீழ், ‘ப்ராப்யப்ராஸங்கம் உண்டோ?’ என்ன, அருளிச்செய்
கிறார்

மூ.—(கருக) கீழ்ச்சொன்னமூன்றும் ப்ராப்யமிதே.

(வ்யா.) ‘கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே’ என்று,
அதாவது - 3 ஸமஸ்தபதமான பூர்வபதத்திற்சொன்ன லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டத்
வமும், கல்யாணகுண 4 யோகமும், 5 திவ்யமங்கள் விக்ரஹோபேதத்
வமும் ஆகிற மூன்றும், (கஉரு) 6. “ஸ்ரியாஸாயுட - ஸுஸெஸு”
த

1. வக்தவ்யங்கள் - சொல்லிக்கொள்ளத் தக்கவை. 2. கீழ் நிர்த்தேஸித்த
வஸ்து - ஸ்ரியபுத்தியாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தகனாய்த் திவ்யமங்கள் விக்
ரஹத்தோடு கூடினவனாக ‘ஸ்ரீமத் நாராயண சரணே’ என்று கீழே கூறிய
தொடரிலே ஏற்பட்ட ஸ்ரீமத்நாராயணன். 3. ஸமஸ்தபதமான - ஒரேதொட
ரான. பூர்வபதம் - ஸ்ரீமத்நாராயண சரணே என்பது. ஸ்ரீமத் பதத்தால்
லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டத்வமும், நாராயணபதத்தால் கல்யாணகுணயோகமும், சரண
பதத்தால் திவ்யமங்கள் விக்ரஹ உபேதத்வமும், கூறப்பட்டன. 4. யோகம் -
சேர்க்கை. 5. திவ்யம் - பாக்குதிசம்பந்தமற்றது. பஞ்சோபநிஷ்டந்மயமான
தென்றபடி. மங்களம் - ஸாபாஸ்பதமானது. விக்ரஹம் - திருமேனி. உபே
தத்வம் - கூடியிருக்கை. 6. லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டன் ப்ராப்யனென்பதற்கு ப்ராமா
ணம் “ஸ்ரியாஸாயுத்தம் - ஆஸ்தே” என்பது. கல்யாணகுணம் ப்ராப்ய மென்
பதற்கு ப்ராமாணம் - “ஸர்வாந் காமாந் அஸ்துதே” என்பது. திவ்யமங்களவிக்ர
ஹம் ப்ராப்ய மென்பதற்கு ப்ராமாணம் - “ஸதாபஸ்யந்தி” என்பது.

‘ஸ்ரீயாநார்தம்’ - ஆஸ்தே] (கஉசு) “ஸுவபூநாரோநு-கஸு-கெ”
 “ஸ்ரீவாந்காமாந் - அஸ்துதே] (கஉஎ) “ஸுடா-வஸ்யு-நி” [ஸதாப-
 ஸ்யந்தி] என்று இவனுக்கு அதுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவை
 யாகையாலே ப்ராப்யமிதே யென்கை.

‘ஆனால், 1 இதை உபாயமாக்குகிறதானா என்பது’ என்ன,
 அருளிச்செய்கறா?

மூ.—(கருஉ) இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாகக்
 குகிறானித்தனை.

(வ்யா) ‘இவன் 2 செயல் அறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்
 தனை’ என்று. அதாவது - 3 அநஞ்சநமாய் அநநயகதியாயிருக்கிற
 இவன் 4 தன்செயல்மாட்சியாலே போக்யமான பாலே மருதாக்கு
 வாரைப்போலே, ப்ராப்யமானதுதனையே ப்ராபகமாக்குகிறானித்
 தனை யென்கை.

இதுதன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரநியமம் சொல்லுகிறது என்பது
 கறா?

மூ.—(கருங்) “சரணௌ ஸரணம்” என்கையாலே,
 உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

(வ்யா.) ‘சரணௌ ஸரணம் என்கையாலே’ என்று தொடங்கி,
 அதாவது - ‘சரணௌ ஸரணம்’ என்று ப்ராப்யவஸ்துதனையே ப்ரா-
 பகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும் தான வேறுமாயிருக்க

1. உபேயமான வஸ்துவை உபாயமாகப் பற்றுகிறபோதே அவ்வுபேயம்
 ஸ்வாதிநாமயவிட்டபடியாலே உபாயமாக அதைப் பற்றினதற்கு வேறு
 சாதிக்கக்கூடிய பயன் என்ன? எனபது சங்கை. 2. செயல் அறுதி - செய்யக்-
 கூடியது ஒன்றில்லாமை. 3. அகிஞ்சநன் - தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்
 படி ஸாதரமாக ஒன்றும் தன்னிடத்தி லிருக்கப்பெறுதவன். அநநயகதி - எம்-
 பெருமானைத் தவிர்த்து வேறு எவரையும் புகவிடமாகக் கொள்ளாதவன்.
 ஆகிஞ்சந்யமாவது - ததேகோபாயத்வ ரூபஸ்வரூப விரோதியான உபாயாந்-
 தர ரூபத்வம். அநநயகதித்வமாவது - ததேகரக்ஷயத்வரூப ஸ்வரூப விரோதி-
 யான ரக்ஷகாந்தர ரூபத்வம். இவைஇரண்டும், ததேகஉபாயத்வ ததேகரக்ஷ-
 யத்வங்கட்கு மிகவும் ப்ரகாஸகமாகையாலே, எம்பெருமானையே உபாயமாக்கு-
 கிற இது அவற்றிற்கு விரோதியாகாது. 4. செயல்மாட்சி - செயலறுதி ;
 மாட்சி - மாண்டிபோதல், இல்லாமற்போதல்.

கூம் 1 உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் 2 வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை.

அந்தரம், க்ரியாபதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்குநர்

மூ.—(கருசு) ப்ரபத்யே = பற்றுகிறேன்.

(வ்யா.) ‘ப்ரபத்யே பற்றுகிறேன்’ என்று. இப்பதம் + ‘பத - கதௌ’ என்கிற தூதுவித்தமாகையாலே மதிவாசி ஆகையாலும், 3 உத்தமன் ஆகையாலும், ‘பற்றுகிறேன்’ என்று இதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்குநர்.

‘இதுதான் மாநஸ வாசிக காயிக ரூபையான த்ரிவிதகதியையும் காட்டவற்றாகையாலே, அதில் எந்தக் 4 கரணத்தால் உண்டான பற்று தலைச் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்குநர்

மூ.—(கருரு) வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றி னாலும் பேற்றுக்கு * அழிவில்லை; ‘ஜ்ஞாநாத் மோக்யம்’ ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

(வ்யா.) ‘வாசிகமாகவும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - (கஉஅ) “ஹஸாரணம்” [பஸாரணம்] இத்த்யாதிப்படியே ரக்ஷிக்கவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிற கேவலவாசிகமாகவும் (கஉசு) “ஃஜ்ஜலிஃ ப்ராரோஃ” ரக்ஷிப்யாஹெவப்ரஸாதிநீ” [அஞ்சலிஃ பரமாமுத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ] என்கிறபடியே பகவத் ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல், 5 நிஷாத காகாதிகளைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலகாயிக மாகவும் பற்றினாலும் பலவித்திக்கு † அழிவில்லை. (கரு0) “ஜ்ஞாநாநு

1. உபாயாந்தரங்கள் - கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி முதலிய உபாயங்கள். இவ்வுபாயாந்தரங்களில் நாராயணன் உபேயமும், கர்மாதிகள் உபாயமுமாதல் காண்க. 2. வ்யாவ்ருத்தம் - வேறுபட்டது. 3. உத்தமன் - தன்மையிடம்... 4. கரணம் - இந்த்ரியம். 5. நிஷாதன் - வேடன; இங்கே குலப்பெருமான்.

† தாதுபாடம் - டிவாதி.

* ‘இழவில்லை’ என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

† ‘இழவில்லை’ பென்று பாடாந்தரம்.

கோஷம்? [ஜ்ஞாநாந்மோஷம்] என்கிறபடியே ஜ்ஞாநத்தாலே மோஷம் என்கையாலே மாநஸமான பற்றுதலாகக்கடவ தென்கை.

1. அதாவது - ஒரு புத்திவிசேஷம். இந்தப் புத்தி விசேஷத்தனனைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸ்ரியஃபதிப்படியிலும், “ இந்தப் புத்திவிசேஷமாகிறது - அந்நயார்ஹஸேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமாய், இதரோபாயஸ்யாவ்ருந்தமாய், பகவத்ரக்ஷகத்வாநுமதி ரூபமாய், 2 ஸக்ருத் அநுஷ்டேயமாய், 3 வ்யபிசார விலம்ப விதூரமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், 4 நியமஸூத்ரமாய், அந்நிமஸ்மருதிநிரபேக்ஷமாய், 5 ஸுஸகமாய், யாச்ஞாகர்ப்பமாய், த்ருடாத்த்வஸாயுரூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்” என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அதுஸந்தேபம்.

‘இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? * “சுந்தையாலும்” இது யாதிப்படியே 6 த்ரிவித கரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கடுக) உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்முன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

(வ்யா.) ‘உபாயம் அவனாகையாலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - பலவிதத்திக்கு உபாயம் - பற்றுப்படுகிற ஈஸ்வர னாகையாலும், கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை 7 ஆபாத

1. அதாவது - மாநஸமான பற்றுத் தென்பது. 2. ஸக்ருத் - ஒரு முறை தான். அநுஷ்டேயம் - அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. 3. வ்யபிசாரம் - பல்வேறுவிதத்தில் தவறுகிறது, விலம்பம் - காலதாமஸமாவது, விதூரம் - இல்லாதது. 4. நியமஸூத்ரம் - இப்படிப்பட்டவர்தாம் இன்னகாலத்தில் அநுஷ்டிக்கத்தக்க தென்ற நியமம் இல்லாதது. 5. ஸுஸகம் - சுலபமாக அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. யாச்ஞாகர்ப்பம் - தன்னுடைய குறைபைத் தெரிவித்து இரப்பதைத் தன்னுட்பொருளாகக் கொண்டது. த்ருடாத்வஸாயம் - த்ருடமான எண்ணம். 6. த்ரிவிதகரணம் - மனோவாக்குக்காயமென்ற மூன்று கரணங்கள். ஸ்வீகரித்தல் - பற்றுதல். 7. ஆபாதபிரதி - ஆழ்ந்து நோக்காமலிருக்கையில் மேலெழுந்தவாறான தோற்றம்.

* திருவாய், சு, நு, கக.

ப்ரதீதியில் உபாயம்போல் தோற்றிக் கழியுண்டுபோம் தொழிய, ஸாக்ஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும், பலவித்திக்கு அப்பவஸாயாக் மகமாநஸ ஸ்வீகாரம்ஒன்றுமே யமையும்; இம்முன்றும் வேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை யென்கை. 1 அதவா, 'இப்படி ஓரொன்றிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறது என்? த்ரிவிதகரணத்தாலும் பற்றுதலைச் சொன்னாலோ?' என்ன, 'உபாயம்' இத்தயாதியாலே அருளிச்செய்கிறாகவுமாம். அப்போதைக்கும் ஓரொன்றே அமையும்; இம்முன்றும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை யென்கை. நிர்ப்பந்தம் இல்லை யென்கையாலே, இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவிதகரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையில்லை யென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "இப்ப்ரபதம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம்; பலவித்திக்குக் குறையில்லை. அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பலவித்திக்கு ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு—புரிப்பதிதவமும் வாதஸல்யாதிகுனயோகமும் திவ்யமங்கள் விக்ரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே, அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்" என்றிறே, பரந்தபடியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

(கருக) “ ஸக்யுரெவ ஹிஸாஸாஸுஃ க்யுதொயாதாரபெ ஹாஸு ” [ஸக்ருதேவஹி ஸாஸ்த்ரார்த்தத் க்ருதோயம் தாரயேந்ரம்] (கருஉ) “ஸக்யுரெவ ப்ரவஹாய” [ஸக்ருதேவப்ரபந்தாய] இத்தயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபந்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க, வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கருஎ) வர்த்தமாந நிர்ந்தேஸம் - லதவம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கைக்காக.

1. முதல் யோஜனை - மாநஸமாத்ரமேயமையும் : வாசிககாயிகமான பற்றுதல்கள் வேண்டுவனவல்ல வென்பது; 'அதனா' என்பது, யோஜனாந்தரத்தை ஆரம்பிக்கிறேமென்றதைக் காட்டும். இரண்டாவது யோஜனையின் கருத்து—முன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; மாநஸமாகப் பற்றுதலின்றி வாகியமாகப் பற்றினாலுமாம், காயிகமாகப் பற்றினாலுமா மென்பது.

(வ்யா.) 'வர்த்தமாந நிர்ந்தேஸம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - (கந.ந.) "வெகவிசுராத வரணௌ ஸரணம் தெ வுஜம் விஹோ" [வேகவிசுராத சுரணௌ ஸரணம் தேவரஜம்விபோ]* "நினைபுயிணை அடைந்தேன்" † "அடிக்கீழமர்ந்து புருந்தேன்" ‡ என்கிற படியே சொல்லாதே 'ப்ரபதயே' என்று 2 வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது - 3 ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸஸுக்களாலே கலங்கி 4 உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸதவம் தலையெடுத்தது அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே (கந.ச) "புராயஸ்ரிதிரியம் ஸாதர யதபுநஸ்ஸரணம் வரஜேத" [ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஸாதர யதபுநஸ்ஸரணம் வரஜேத] என்கிறபடியே பரபததியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸச்ருத க்ருதமானபின || புருகரணம் ஆசாமையாலும், பூரபரபதநத்தை அந்ஸந்திகைக்காகக் 5 கொழுநதுபடக் கிடக்கிற தெனையை.

இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜனங்களை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(சந.அ) 6 2 பாயாந்தரங்களில் நெஞ்சுசெல்லாமைக்கும், காலகோஷபத்துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

(வ்யா) 'உபாயாந்தரங்களில்' என்று தொடங்கி. அதாவது - 7 பூர்வவாஸையாலே 8 அவஸமாக உபாயாந்தரங்கள்லே மநஸ்ஸு

1. என்கிறபடியே சொல்லாத-என்கிறபடியே இருந்தகாலமாகச் சொல்லாதே 2. வர்த்தமாநமாக - ந் புகாலமாக. 3. பரக்ருதியோடே - சரீரத்தோடே. 4. உபாய அபாயங்களில் - (எம்பெருமானைத்தவிராததுக) காமமஜ்ஞாநம் பகதி முதலிய) உபாயங்களாகிய (ஆசமஸவருப யாதாதமயஜ்ஞாநததுக்குக்) (காசதையை யண்டாகருவனவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து - ஏதேனுமொன்றைத்தான் உஜ்ஜீவிகக ஸாதந மென்ற மெற்கொண்டு. 5. கொழுநதுபட - மேன்மேலும் இரதபரபத்தி உண்டாகும்படி. 6 வர்த்தமாந நிர்ந்தேஸத்துக்குக் கீழ் ஒருகாரணம் அருளிச்செய்து, இங்கு வேறு மூன்றுகாரணங்கள் அருளிச்செய்கின்றார். 7. பூர்வவாஸை - முன்னதவ்ஷித்த அபியாஸம். 8. அவஸமாக - ப்ராமாதிகமாக.

* திருமொ. ௫, அ, சு. † திருவாய். சு, ௧௦, ௧௦.

செல்லாமைக்காகவும், இவ்வறுஸந்தாந்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே காலகேதபத்துக்காகவும், 1 இதனுடைய ரஸ்யதை யாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வறுஸந்தாநம் இடைவிடாமல் கடக்கக்கடவதாயிருக்கு மென்கை.

‘இங்ஙனன்றிக்கே, பலவித்திக்குப் பலகாலும் அதுஸந்திக்க வேணுமென்றாலோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—(கருக) பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணு மென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும்.

(வ்யா.) ‘பேற்றுக்கு’ என்று தொடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அதுஸந்திக்கவேணு மென்று ப்ரதிபத்திபண்ணில், 2 ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமான வித்தோபாயம் சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்தரம்போலே, 3 தன்னைக்கொண்டு நமுவும் என்கை.

ஆக, பூர்வ வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, உத்தரவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார்

மு.—(கசு0) உத்தரவாக்யத்தாலே 4 ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது’ என்று. ப்ராப்யமாவது - ஸ்ரியஃபதியாய் ஸர்வஸ்வாமியா யிருக்கிற ஸர்வஸ்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

5 ப்ராபகவரணாந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார்

1. இதனுடைய ரஸ்யதை - இந்த த்வயத்தினுடைய போக்யதை. 2. ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹமான - வேறொருத்தவியின் சேர்க்கையைப் பொறுத. 3. தன்னைக்கொண்டு நமுவும் - (இந்தச்சேதநன் பலஸாதநமாகச் செய்யும் ப்ரபத்திக்குத் தான் விஷயமாக இருந்தாலும்) வித்தோபாயமான ஸர்வஸ்வரன் தான் உபயமாகுந்தன்மை தோற்றத்தையிருப்பா நென்றபடி; நமுவதல் - போவதுதெரியாமற் போகை. 4. ப்ராப்யம் - அடையத்தக்கது. 5. ப்ராபக வரணம் - உபாயவரணம்.

மூ.—(கசுக) ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

(வ்யா.) ‘ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை’ என்று. அதாவது - பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதம் 1 பல சதுஷ்டயஸாதாரணம் ஆகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் 2 ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகை - இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றபடி.

‘ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேகிதக்க வேண்டுவான் என்?’ என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கசுஉ) உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றிறாற்போலே, உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

(வ்யா.) ‘உபாயாந்தரங்களை விட்டு’ என்று தொடங்கி. அதாவது - உபாயவரணம் பண்ணுகிற வளவில் 3 அநந்யஸரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாகக் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் 4 சரமமான லித்தோபாயத்தைப் பற்றிறாற்போலே உபேயப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற வளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை விட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை 5 அர்த்திக்கிறது என்கை.

நினைவறியும் ஈஸ்வரன்பக்கல் ப்ரார்த்தனை 6 மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் ப்ரஸ்ஸத்தை அதுவதிக்கிறார்

மூ.—(கசுந) ‘இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவுஅறியானோ?’ என்னில்,—

1. பலசதுஷ்டயம் - நால்வகைப்பயன். நால்வகையான பயன்களுள் எந்தப்பயனை வேண்டுபவர்களும் இந்தவித்தோபாயத்தை உபாயமாக வரிக்கலாமாகையால் ‘பலசதுஷ்டயஸாதாரணம்’ என்றது. பலசதுஷ்டயமாவன-அபூர்வ ஐச்வர்யமும், இழந்த ஐச்வர்யமும், கைவல்யமும், எம்பெருமான்திருவடிகளுமென்பன. 2. ப்ராப்யாந்தரம் - பலசதுஷ்டயங்களில் எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தவிர்த்து மற்றை மூன்றும். 3. அநந்யஸரணத்வம்-எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொன்றை உபாயமாகக் கொள்ளாதிருக்கை. 4. சரமமான - கடைசியான, முடிவான. 5. அர்த்திக்கிறது - ப்ரார்த்திக்கிறது. 6. மிகை - அதிகமானது; அநாவசியமானது.

(வ்யா.) 'இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ? ஸ்வஜ்ஞன் இவன் நினைவந்யானோ? என்னில்', என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(ககூச) இவன்பாசரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

(வ்யா.) 'இவன் பாசரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்' என்று. அதாவது - 1 ருக்ணதையாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த ப்ராஜை ரோகந்திரந்தா பசினினைந்து 'சோறு' என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசரம் கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்குமாபோலே, அநாதிகாலம் 2 ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்யமாகிற நோய்கொண்டு 3 இந்தப்ராப்யத்தில் நசையற்றுக்கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்ஷிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசரம் கேட்டவாறே, ஸேஷியான அவன் 4 திருவுள்ளம் உகக்கும்: அதுக்காக அர்த்திக்கிறானிதனை யென்கை.

இனி, இவ்வாக்யத்துக்கு 5 ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளப்பற்றி, ப்ரதமபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(ககூரு) ஸ்ரீமதே = பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

(வ்யா.) 'ஸ்ரீமதே' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு' என்று. இங்கும் ஸ்ரீஸப்தத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன 6 வ்யுத்பத்தித்வயமும் அதில் அர்த்தமும் மதுபர்த்தமான நித்யயோகமும் அநுஸந்தேயம்.

இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஒத்திருக்கச்செய்தே 7 அவ்வவதஸாநுருணமாக இவ்விருக்கும் இருப்பை அருளிச்செய்கிறார்

1. ருக்ணதை-நோய்கொண்டவனுக்கு. 2. ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்யம் - எம்பெருமானைத் தவிர வேறுவிஷயங்களில் மனம் ஊன்றியவனாகை. 3. இந்தப்ராப்யத்தில் - எம்பெருமானுடைய கைக்காயமாகிற உபேயத்தில், நசையற்று - விருப்பமில்லாமல். 4. திருவுள்ளமுகக்கும் - மனம் மகிழ்வான். 5. ப்ரதிபதம்-பதந்தோறும்; ஒவ்வொரு பதத்துக்கும். 6. வ்யுத்பத்தித்வயமும் - காமணிவ்யுத்பத்தி கர்த்தரிவ்யுத்பத்தி என்ற இருவகை வ்யுத்பத்தியும். 7. அவ்வவதஸாநுருணமாக - அந்தந்தநிலைமைக்கு ஏற்ப.

மு.—(ககக) அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனுமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

(வ்யா.) 'அவன் உபாயமாமிடத்தில்' என்று தொடங்கி. அதாவது அவன் சேதநர்க்கு அபிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாமையாலே தான் 1 உபாயபாலத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, 2 ஸாபராத சேதநருடைய அபராதங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில் அத்தைஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்கு 3 கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியா ப்ராப்யனுமிடத்தில் 4 அவனோபாதி கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய் இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே, கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கு மென்கை. இதுதன்னைப் பரந்தபடியிலே “பூர்வவாக்யத்தில் பூர்வமச்சப்தம்-சேதநருடைய அபராதத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையுங்கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூதராய் நிரித்துப்போகாதே அவனைக்கட்டி உஜ்ஜீவித்துப்போகவேணும்' என்று ஸாபராதரான சேதநரை ஈஸ்வரனோடே சேர்க்கைக்காக 5 என்றும்ஒக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை பூர்வமச்சப்தம் - கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தைப் பற்றவும், இவர்கள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும், 6 அதுபவவிச்சேதத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே 7 நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காகவும், அவனைக் கணகாலமும் பிரியாதே ஸ்வகாலமும் 8 ஸம்ஸ்லேஷடையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது” என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

1. உபாயபாவம் - உபாயமாயிருக்கை. 2. ஸாபராத சேதநர் - குற்றமுள்ள சேதநர். 3. கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியா - கைங்கர்யத்தை யேற்றுக்கொள்பவனாக என்றபடி. 4. அவனோபாதி - அவனைப்போலே. 5. என்றும் ஒக்க - எப்போதுமாக. 6. அதுபவவிச்சேதம் - அதுபவத்தின் இடைவிடு. 7. நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷம் - இடைவிடாமற் சேர்ந்திருக்கை. 8. ஸம்ஸ்லேஷடை - சேர்ந்திருப்பவன்.

திருமந்தரத்தில் உத்தரபத்தத்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமா யிருக்கிறதென அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(ககௌ) இதிலே திருமந்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இதிலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி 1 ஒரு மிதுரமென்னு மிடத்தை 2 ஸாப்தமாக ப்ரதிபாகி-
கிற இந்த வாக்யத்திலே, திருமந்தரத்தில் ‘நாராயண’ என்று கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுர மென்னுமிடம் ஷர்த்தம் ஆகையாலே அஃஸதமாகச் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸதமாக அநுஸந்திக்கிற தென்கை. அங்கு, ‘நாராயணனுக்கே அடிமைசெய்யப்பெறுவேனாக வேணும்’ என்கிற இவ்வளவொழிய, ‘அடிமைகொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும்’ என்றும், ‘அடிமைசெய்யுமவன் நிர்மமனாகவேணும்’ என்றும் சொல்லாமையாலும், அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுமையாலு மிறே, அந்தப்பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

‘இம்மிதுரத்துக்கே அடிமைசெய்யவேணும்’ என்கிற நிர்ப்பந்தந்தான் என்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(ககௌ) இனையபெருமானைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

(வ்யா.) ‘இனையபெருமானைப்போலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது—(ககௌ) “ஸ்வாஸ்யஸஹவெஷெஷா கிரிஸாநஹஸ்யதே - ஸஹஸ்யபுஃகரிஷ்யாநி ஜாநிதவ்யதே” [பவாம்ஸ்தஸஹவைதேஹா கிரிஸாநஹஸ்யதே - அஹம்ஸர்வமகரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்சதே] என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்த இனையபெருமானைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை - இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப

1. ஒருமிதுனம் - ஒரு தம்பதி; அவர்களாவார் - நாராயணனும், ஸ்ரீ பஹுலக்கியும். 2. ஸாப்தம் - ஸப்தஸங்கீர்த்தனமே தோன்றும் பொருள்.

ப்ராப்தமென்கை. மிதுசேஷைத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுசைக்கர்ய
மிதே ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

இன்னமும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யுமளவி லுள்ள
வாசியை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(க௭க) அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்ப-
தும் அச்சேர்த்தியிலே.

(வ்யா.) ‘அடிமைதான்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-ஸ்வதந்த்ர
ணை ஈஸ்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைக்கர்யம் கொண்டருளும்படி பண்-
னுமவன் இவளாகையாலே (க௭க) “வீதாஸுவாவ” [வீதாமுவாச]
(க௭எ) “வீதாஸுவிஷு” காகு^௭ க^௭ ஷிஷுவ^௭ ம^௭ ஸி^௭ ஸி^௭ [வீதா
ஸமகம் காருத்ஸ்த மிதம்வசந மப்ரவீத்] என்று இவள் முன்னிலை
யாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப்
பெற்ற இனையபெருமானைப்போலே இவன் ப்ரார்த்திக்கிற அடிமை.
தான் வித்திப்பதும், மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே
ஸுஸ்ருஷைபண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே செய்கிற அடிமைதான்
ரஸிப்பதும், பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே யென்கை.

இனி, இரண்டாம் பதத்தை உபாநாமம் பண்ணுகிறார்

மு.—(க௭௦) நாராயணய = ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவ
னுக்கு.

(வ்யா.) ‘நாராயணய’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்-
கிறார், ‘ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு’ என்று. நாராயணத்வம்
உபயன்பூதிநாதத்வ மாகையாலே ‘ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு’ என்-
கிறார். கைக்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாவான் சேஷியிதே.

கைக்கர்யந்தான் 1 அநுபவஜித ப்ரீதிகாரிதமாகையாலும், அந்த
ப்ரீதிதான் 2 அநுபாவ்ய விஷயாதீரைபாகையாலும், அநுபாவ்யவிஷ-
யம் சொல்லவேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார்

1. அநுபவஜித ப்ரீதிகாரிதம் - பகவானுடைய குணம் திருமேனி என்ற
இவைகளை அநுபவிப்பதனால் தோன்றுகின்ற ப்ரீதியினாலே செய்யப்பட்டது.
2. அநுபாவ்யம் - அநுபவித்தற்கு உரியது.

மு—(க௭௧) இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

(வ்யா.) ‘இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்’ என்று. அதாவது - கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்ப தத்திலே, கைங்கர்யத்துக்குப் 1 பூர்வபாவியாயிருக்கும் அதுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், கல்பாண குணங்களையும் சொல்லும் என்கை.

(க௭௨) “ஸுஷாபஸ்யுஜி” [ஸதாபஸ்யந்தி] என்றும், (க௭௩) “ஸோஸ்யுதே ஸ்வபூநாபோநு” [ஸோஸ்யுதே ஸர்வாந்நாமாந்] என்றும் இத்தாதிசுநிற் சொல்லுகிறபடியே திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் கல்பாணகுணங்களும், (க௭௪) “ஸோஸ்யுதே ஸ்வபூநாபோநு” [ஸம்ஸ்யேவாயம்ஸந்த்வாநந்திபவதி] என்கிறஸ்வரூபத் தோபாதி கைங்கர்யவர்த்தகங்களுமாய்ப் போக்யங்களுமாயிதே யிருப்பது; ‘குணங்கள்’ என்று ஸாமான்யேந சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குணங்களோடு வாத்ஸல்யாதி குணங்களோடு ஸௌர்யாதி குணங்களோடு வாசியற எல்லாக்குணங்களும் அதுபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே, பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு 2 உபயுக்ததயா அநுஸந்தேபங்களான குணஸேஷங்களும் இப்பதத்தில் ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேபங்கள்; ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு 3 ஆகாரத்வமுண்டாயிருக்கிறபோலே, ஆஸ்ரயிகளான குணஸேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வமும் உண்டாயிதே யிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார்.

இனி, இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறார்

மு—(க௭௫) ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு.

(வ்யா.) ‘ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு’ என்று. அதாவது - 4 அதுபாவ்யதவம் அபிஸிஷ்டம் ஆகையாலே கைலகுணங்களும் ப்ரதிபாதி

1. பூர்வபாவி - முன்னம் உண்டாயிருப்பது. 2. உபயுக்ததயா - உபயோகமுள்ளதாயிருத்தவினாலே. 3. ஆகாரத்வம் - உபாயமாக இருத்தலோடு உபேயமாகியிருக்கை. 4. அதுபாவ்யதவம் - அபிஸிஷ்டம் - அதுபவித்தற்கு ஏற்றவையாத லென்பது (எல்லாக் குணங்கட்கும்) ஒத்தவை; அபிஸிஷ்டம் - ஒன்றற்கு விஸேஷமாகாதது: எல்லாவற்றிற்கு முள்ள தென்பபடி.

தமாயிருந்ததே யாகிலும், 1 சதூர்த்த்யம்ஸத்திற்சொல்லுகிற 2 வருத்தி விசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வ மாகையாலே, அதிலே இப்பதத்துக்கு நோக்கு என்கை.

இந்த சேஷித்வ 3 கதநத்துக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கௌ.) ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது.

(வ்யா.) ‘ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது’ என்று. அதாவது - (கசக) “ஸவபூபௌவஸம்ஹிவம்” [ஸ்ரவம்பரவஸம் துஃகம்] என்றும், (கசஉ) “ஸௌவாஸவபூதி” [ஸௌவாஸவ்ருத்தி] என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்தமான அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம்போ லன்றிக்கே, (கசங.) “ஹாயாவாஸகபிநுமஹெஹ” [சாயாவாஸத்வ மநுகச்சேத்] என்றும், (கசச) “ஸாகிரியபூநஸௌவ்யுதெ” [ஸாகிரித்தம்நஸௌவ்யதே] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 4 விஹிதமான ப்ராப்தவிஷயத்திற் பண்ணுங் கைங்கர்யமிதே, இவனுக்கு ரஸிப்ப தென்கை.

இனி, இப்பதத்தில் விபக்த்யம்ஸத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கௌச) இந்தச் சதூர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இந்தச்சதூர்த்தி’ என்று தொடங்கி. அதாவது-சேஷித்வ ஜ்ஞானகர்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளது ஆகையாலே, தாதார்த்த்ய ப்ரதிபாதகம் அன்றிக்கே இந்தச் சதூர்த்தி பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறதென்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கையாவது-கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை ப்ரதிபாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது - பகவந் முக விகாஸ ஹேதுவான வ்ருத்திவிசேஷம். இக் கைங்கர்யந்தான் (கசரு) “ஸநததாரிமாயநாஸௌ” [ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே] என்றும், (கசசு) “நஜிஹெத்யவாஹிந” [நமஇத்யேவவாதிந] என்

1. சதூர்த்த்யம்ஸம் - நாராயணை என்றவிடத்து உள்ள சதூர்த்தியின் பகுதி. 2. வ்ருத்திவிசேஷம் - கைங்கர்யம். 3. கதநம் - சொல்லுகை. 4. விஹிதம் - விதிக்கப்பட்டது.

றம், (கசஎ) “யெநயெநயாதாமஹதி தெநதெநஸஹமஹதி”
[யேநயேநதாதாகச்சதி தேநதேநஸஹகச்சதி] என்றும் இத்யாதிகளில்
சொல்லுகற்படியே வாசிக்காயிருப்பா யிருக்கும்.

‘இக்கைங்கர்யம் 1 ப்ரார்த்தீயமாகில் காதாசிக்கமாகாதோ?’
என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

ழி.—(கஎடு) கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

(வ்யா.) ‘கைங்கர்யந்தான் நித்யம்’ என்று. அதாவது-ஸேஷத்வமே
ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், (கசஅ) “ககிஹிஸ்காரஸுஸெ
ஷதூநாபவதி” [அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி] என்கிற
படியே 2 கிஞ்சித்காராபாவத்தில் அதுதான் அநுபபந்மாகையாலும்,
கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமென்கை. ஆகையாலிறே, (கசக)
“நிதிகுஃகரஃ ப்ரஹ்மயிஷ்யாமி” [நித்யகிங்கரஃ ப்ரஹ்மயிஷ்ய
யாமி] என்றும், (கஎடு) “நிதிகுஃகரோஹவாமி” [நித்யகிங்கரோப
வாமி] என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

‘நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ?’ என்ன, அரு
ளிச்செய்கிறார்

ழி.—(கஎசு) நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவே
ணும்.

(வ்யா.) ‘நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்’ என்று. அதா
வது - 3 விஷயம் * உத்துங்கதத்வம் யிருக்கையாலும், 4 ஆஸ்ரயபூதன
சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனா யிருக்கையாலும், ப்ரார்த்தநாஸே
ஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் வித்தியாமையாலும், நித்யமாக ப்ரார்
த்தித்தே பெறவேணும் என்கை.

இது நித்யப்ரார்த்தீயம் ஆகைக்கு 5 நிதாந்தை அருளிச்செய்
கிறார்

1. ப்ரார்த்தீயம் - ப்ரார்த்தித்தற்குஉரியது. 2. கிஞ்சித்கார அபாவத்தில் -
கைங்கர்யஞ் செய்யாதபோது. அதுதான் - ஸேஷத்வம்தான், அநுபபந்ம் -
கூடாது. 3. விஷயம் உத்துங்கம் - கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமான ஈச்வரன்
ஸ்வஸமாந்நபரன். 4. ஆஸ்ரயபூதன் - கைங்கர்யத்துக்கு ஆஸ்ரயமானவன்:
கர்த்தாவரனவ நென்றபடி. 5. நிதாநம் - காரணம்.

* ‘உத்துங்கதத்வம்’ என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

மு.—(க௭) 'ஸேஷிக்கு' அதிசயத்தை விளைக்கை
ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்.

(வ்யா.) 'ஸேஷிக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது - (கருக)
“நாகிஹிசுகூவபுதஸ்யேஷித்வம்” [நாகிஞ்சித்ருர்வதஸ்ஸேஷத்வம்]
என்கிறபடியே ஸேஷிக்கு அதிசயகரமல்லாத வஸ்துவுக்கு ஸேஷத்
வம் இல்லாமையாலே, ஸேஷியான ஈஸ்வரனுக்குத் தன்னு
டைய 1 வ்ருத்தி விஸேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை
விளைக்கை ஸேஷபூதனாவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமுமாய், அவ
னுடைய முகோல்லாஸா நபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ரா
ப்யமுமாயிருக்குமென்கை. ஆகையாலே, நித்யபரார்த்தநியமாயிருக்கு
மென்று கருது.

அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார்

மு.—(க௭அ) நமஃ = கைங்கர்யத்தில் களையறுக்
கிறது.

(வ்யா.) 'நமஃ' என்று. அதுக்கு அநந்தம் அருளிச்செய்கிறார்,
'கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது' என்று. அதாவது - நமஸ்ஸப்தம்
ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்தராத
தில் மத்பமபதமான நமஸ்ஸப்தம்போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்
த்த விரோதிகள் மூன்றையுங் கழிக்க வறறு யிருந்ததேயாகிலும்,
இவகு அங்ஙனனறிக்கே, 2 கைங்கர்யபரார்த்தநாதநோகதம் ஆகை
யாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது என்கை.

'கைங்கர்யத்துக்குக் களையறு' எனன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(க௭அ) களையாவது — தனக்கென்னப் பண்
னுமது.

(வ்யா.) 'களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது' என்று. தனக்
கென்னப் பண்ணுகையாவது - (கருஉ) “யாஸூஹா ஶிஷோ
பாயா” [போகதாஹம் மமபோகோயம்] என்கிறபடியே, இத்
தைத் தன்னுடைய 3 ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்

1. வ்ருத்திவிஸேஷம் - கைங்கர்யம். 2. கைங்கர்யபரார்த்தநா - கைங்கர்ய
ப்ரார்த்தனைக்கு, அநந்தரம் - பின்பு, உகதம் - சொல்லப்பட்டது. 3. ரஸத்
துக்கு - ஸநதோஷத்துக்கு.

(வ்யா.) * “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னும்படியே யாக வேணும்’ என்று. அதாவது - கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் ‘உனக்கே நாமாட்செய்வோம்’ என்று ‘உனக்கும் எங்களுக்குமா யிருக்கும் இருப்புத்தவிர்த்து, உனக்கேயுட்பாக நான்கள் அடிமைசெய்யவேணும்’ என்கிறபடியே, ஸேஷிக்கே உகப்பாகப் 1 பண்ணவேணு மென்கை. † “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்றிறே, ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

இனி, இரந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்ரங்களை அருளிச்செய்கிறார் மு.—(கஅஉ) ஸௌந்தர்யமும் அந்தராயம்; கீழ்ச் சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

(வ்யா.) ‘ஸௌந்தர்யமும்’ இப்பாதி வாக்யத்வயந்தாலே, அதாவது - அவனுடைய 2 விக்ரஹஸௌந்தர்யமும் 3 சித்தாபஹாரியாய்க் கைசோ ரப்பண்ணுகையாலே, கைங்கர்யத்துக்கு விக்ரம்; இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியிற்சொன்ன கைங்கர்யமும் 4 அபிமதவிஷயபரிசர்யை போலே 5 ஸ்வ ரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே, அவனுடைய முக மலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக † இருக்குமதுக்கு 6 அதுவும் விக்ர மென்கை.

7 இப்படியாகையால், இவ்விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடை விடாமல் நடக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஅங) கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப் பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்று முண்டு.

(வ்யா.) ‘கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது - சதுர்த்தியிற் சொல்லுகிற கைங்கர்யப்ரார்த்தனை 8. காதா சித்தகமன்றிக்கே நியமாய்ச் செல்லுமாபோலே, இப்பதத்திற்

1. ‘பண்ணவேணும்’ என்பதற்கு முன்பு ‘அடிமைத்தொழிலை’ என்று வருவித்துக்கொள்க. 2. விக்ரஹ ஸௌந்தர்யம் - திருமேனியின் அழகு. 3. ‘சித்தாபஹாரியாய் - மனத்தைக் கவர்வதாய். 4. அபிமதவிஷயம் - தனக்கு இஷ்டனையான ஸ்திரீ முதலியன. 5. ஸ்வ ரஸத்துக்கு - தன்னுடைய மகிழ்ச்சிக்கு. 6. அதுவும் - பகவத் கைங்கர்யமும். 7. இப்படியாகையால் - தன்னுடைய புகழாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும் ஸ்வப்ரீதிக்குக் காரணமான பகவத் ஸௌந்தர்யமும் கேவலம் பகவந்முகோல்லாஸார்த்தமாகச் செய்யுங் கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியாகையாலே. 8. காதாசித்தம் - ஏப்போதாவது ஒருகாலுண்டாவது.

* திருப்பாவை - உக. † ‘உடையவனுக்கு’ என்றும் பாடமுண்டு.

† திருவாய் - உ, கூ, ச.

சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு 1 ப்ராப்யபூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக்காலமும் நடக்கக்கூடவதாயிருக்கு மென்கை.

2. 'கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் 3 ஸ்வபோகத்தருத்வ உதயம் உண்டாமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கருர்

மீ.—(கஅச) “மருந்தே நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்றா நின்றதிதே.

த்வயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பொனாலோகாசாரியார் திருவடிகளே சரணம்.

(வ்யா.) ‘“மருந்தே நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கு”’ என்றானின்றதிதே’ என்று. அதாவது - உன்னுடைய அதுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபோகத்தருத்வபுத்தியை விளைத்து, ஸ்வருபத்தை அழியாதபடி 4 ஸாத்திப்பிக்கும் 5 பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லாநின்றதிதே யென்கை. ஆகையால், அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோகத்தருத்வபுத்தி அங்கும் விளைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் வித்த மென்றதாயிற்று. ஆகையிதே முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே (கருஎ) “நஜைதெய்வவாழிநடு” [நமஇத்யேவவாதிநடு] என்றது.

ஆச, புருஷகாரத்தையும், 6 தந்நித்யயோகத்தையும், 7 ததுத் பாவிதமான வாத்தல்ஸ்யாதி குணங்களையும், அந்தக் குணப்ரகாஸகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், குணவிக்ரஹ விபரிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்விகாரத்தையும், தத்பலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுந மென்னுமத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வஸேவித்வத்தையும், தத்விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

த்வயப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பேரியசீயர் திருவடிகளே சரணம்.

1. ப்ராப்யபூமி - பரமபதம். 2. கந்தல் - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். 3. ஸ்வபோகத்தருத்வம் - பகவத்ஸௌந்தர்யத்தாலும் கைங்கர்யத்தாலும் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியை யதுபவிப்பவனாகை. 4. ஸாத்திப்பிக்கும் - ஸ்வபோகத்தருத்வபுத்தி வரவொட்டாமல் செய்யும். 5. பேஷஜம் - மருந்து. 6. தந்நித்யயோகம் - லக்ஷியின் நித்யமான சேர்த்தி. 7. தத் உத்பாவிதம் - அந்நிலக்ஷியால் (எம்பெருமான் சேற்றன்கொள்ளும்போது) உண்டாக்கப்படுவது.

முழுக்கூப்படி

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்.

வ்யாக்யாந அவதாரிகை.

மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச் செய்தஅநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் 1 ஸர்வேஸ்வரன் தானே விதிக்கையாலே தத்பிமதமென்னும்தைத்யும் வரணங்கமான ஸாதூநந்தர பரித்யாகத்தையும் 2 வரணத்தில் ஸாதூநத்வபுத்திராஹித்யத்தையும் 3. ஸாப்தமாகப் பூர்வார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உத்தரவாக்யத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் 4 பூர்வபாவி யான ப்ராப்திப்ரதிபந்தகஸகலபாப விமோசனத்தையும் உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய்ப் 5 பஞ்சம வேதஸாரபூத கீதோபநிஷத் தாத்பர்யமாய்ச் சரமரஹஸ்யமா யிருந்துள்ள சரமஸ்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸப்யஸிபர்யமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் அர்த்தங் கேட்கைக்காக ஸ்வே, எம்பெருமானார் பதினெட்டுப்பர்யாயம் திருக்கோட்டிபூர்நம்பிக்கல் எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்திறே, இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதர பரீக்ஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுறவுகொண்டு 6 மாலோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.

1. ஸர்வேஸ்வரன் தானே விதிக்கையாலே - வேடிபுருஷனைக் கொண்டு சொல்லியாமல், விபவாவதாரமான சுருஷ்ணனும் வந்த தானே 'மாமேகம்ஸரணம் வ்ராஜ' என்று விதித்தலாலே. தத்பிமதம் - அந்தப் பகவானுக்கு இஷ்டமானது. 2. வரணத்தில் ஸாதூநத்வபுத்திராஹித்யம் - எம்பெருமானே உபாயமாக வரிக்கும்போது, அவ்வெம்பெருமான்தான் உபாயமென்று எண்ணாமல் அவ்வெம்பெருமானைப் பற்றுவது உபாயமென்று நினைக்கிற நினைவு தவிர்க்கை. 3. ஸாப்தமாக - குறிப்புப்பொருளாகத் தோற்றுவிக்காமல் சப்தஸூத்தியாலேயே. 4. பூர்வபாவி - முன்னே வரக்கூடியது. 5. பஞ்சமவேதம் - ஸ்ரீ மஹாபாரதம். 6. மாலோபவாஸங் கொண்டது - எம்பெருமானார் மூலமாகக் கூரத்தாழ்வானே யென்க.

1 நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்ட்டனாய், 2 பரமாத்மநிரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், 3 பகவத் வைபவம் ஸ்ருதமானால் அது உபபந்த மென்னும்படியான 4 விஸ்ரம்ப பாஹுன்யமுடையனாய், ஆஸ்திக அக்ரேஸரனயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஸ்லோகார்த்தஸ்ரவண அதுஷ்டாந்தத்துக்கு அதிகாரி: ஆகையாலே, அதிகாரிதூரில்லபத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள், எம்பெருமானுக்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் தூர்க்கதிகண்டு பொறுக்க மாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அகர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார், எம்பெருமானார். 5

அப்படி உபதேசமித்துவிடுகிறமாத்ரமு மின்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேணு மென்னும் பரமக்ருபையாலேயிறே, இதுதன்னைப் பலப்ரபந்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தர ரூபேண இவர் அருளிச்செய்தது. மற்றுள்ள ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும்போ லன்றிக்கே ஸ்தீபாலகளுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெரிய அருளிச்செய்தது, இப்ப்ரபந்தத்திலேயிறே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இதில் ப்ரதமத்திலே இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் பதித்துவைக்காக இதுதனக்குச் சரமஸ்லோகமென்று திருநாமமாகைக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிறார்

பு.—(நஅரு) கீழே சிலஉபாயவிஸேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துஸ்ஸகங்களைன்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து ஸோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனநனைக் குறித்து அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக இனி இதுக்கு அவ்வருநிலை யென்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

1. நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்ட்டன் - சுத்தஸத்வருணநிஷ்டன். 2. பரமாத்மநிரக்தன் - பரமாத்மாவின்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவன். 3. பகவத்வைபவம் ஸ்ருதமானால் - பகவானுடைய வைபவங் கேட்கப்பட்டால். 4. விஸ்ரம்ப பாஹுன்யம் - மிக்கநம்பிக்கை. 5. இதனால்தான் எம்பெருமானாரைக் க்ருபாமாத்ரப்ரஸத்நாசார்ய ரென்பது.

(வ்யா.) 'கீழே சில உபாயன்ஸேஷங்களை' என்று தோடங்கி அதாவது - இந்தஸ்லோகத்துக்குக் கீழே அநேகாந்தாயங்களிலே சரம் ஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாய ன்ஸேஷங்களை 1 ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாதநமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக்கேட்டு, 2 காயக்லேஸ்ர ரூபமாகையாலும் இந்த்ரியஜயம் அரிதாகையாலும் 3 ஸாவதாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிச்ச 4. அஸக்யங்களென்றும், 5 ஸ்வஸரீரத்வ கதநாதிகளாலே ப்ரதி பாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்த்ரூபங்களான 6 இவை விரோதிகளென்றும் புத்திபண்ணி, 7 'இவற்றாலே எம்பெரு மானைப் பெற என்பது ஒன்றில்லை; இனி 8 இழந்தேபோயித்தனை யாகாதே' என்கிற 9. ஸோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்தி அவனுடைய அந்த ஸோகம் போகைக்காக ஸாஸகத்வத் தாலும் ஸ்வரூபாநுரூபதையாலும் இனி இதுக்குபேலில்லையென் னும்படியான 10 சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரம் ஸ்லோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமா யிருக்கிறது என்கை.

இனி, இஸ்ஸ்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்குரார்

மூ.—(கஅசு) இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தார்த்தத் தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

1. ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷம் - தன்னை [பகவானே] அடைவதை லக்ஷணமாகவுடைய மோக்ஷம். 2. காயக்லேசம் - உடம்பைவருத்துகை. 3. ஸாவதாநமாக - அவதானத்தோடு. சிரகாலம் - வெகுநாலம். 4. அஸக்யங் கள் - எளிதிற் செய்யக்கூடியவையல்ல. 5. ஸ்வஸரீரத்வகதநம் - ஆத்மா தனக்கு [பகவானுக்கு]ச் சரீரமாக விருத்திலைச் சொல்லுகை. 6. இவை - கரம்ம் ஜ்ஞாநம் பக்தி முதலிய உபாயாந்தரங்கள். 7. இவற்றாலே பெற என்பது ஒன்று இல்லை - இந்தக்கர்மாநிகளால் தான் எம்பெருமானைப் பெறு தல் தகுமென்ற இந்த ஒன்று நாம் கொள்ளத்தக்கதாகவில்லை. 8. இழந் தேபோம் இத்தனை - இழந்தேதிருமென்கிற இவ்வளவையுள்ள தென்றபடி; இழந்தேபோமென்கிறதுக்குக் கர்த்தா இவ்வாத்தமாவென்பது: தன்மையைப் படர்க்கையாகச் சொன்னது. 9. ஸோகத்தாலே ஆவிஷ்டன் - சோகத்தாலே வ்யாப்தனானவன். 10. சரமமான உபாயம் - கடைசியான உபாயம்: சரம்ஸ் லோக மென்பது - கடைசியிற் கூறப்பட்ட சுலோகமென்பது பற்றிவந்த பெய ரன்று; எல்லாவுபாயங்கட்கும் சரமத்திற் கூறப்பட்ட உபாயத்தைத் தெரி விப்பதால் வந்த பெயர்.

(வ்யா.) 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே' என்று தொடங்கி. அதாவது-
1. அர்த்தத்வயாதம்மான இந்தஸ்ஸலோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ்
வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்ஸத்தை அருளிச்செய்
கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயபூதனை தான் இவனுக்குச்
செய்யும் அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறு னென்கை.

'அதிகாரிக்குப் பமாவது எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஅஅ) அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது - உபாய
பரிக்கரஹம்.

(வ்யா.) 'அதிகாரிக்குக் க்ருத்யமாவது-உபாயபரிக்கரஹம்' என்று.
அதாவது-அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத்தக்கது இவ்வுபாய
த்தை ஸ்வீகரிக்கை யென்கை.

'ஆனால், அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தரபரித்யாகஞ் சொல்
வான் என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஅஅ) அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

(வ்யா.) 'அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்' என்று. அதாவது-
அந்த உபாயஸ்வீகாரத்தை 2. உபாயாந்தர பரித்யாகமாகிற அங்கத்
தோடேகூட விதிக்கிறு னென்கை.

(கருஅ) "புக்ஷாஸூபாஜாவாவாஸேஷ ஸாக்ஷாவிபிவடிவஃ
பெசு 1 ஸிக்ஷா஽வஃ 2 ஸாதவெடிடிசு யூக்யாஸேவா ஜபெந
ந-00" [புக்ஷால்ய பாதாவாசாமேத் ஸாத்வா விதிவதர்ச்சயேத் -
ஸ்த்தித்வார்த்தம்பாநவேதத்பாத் த்பாத்வாதேவம்ஜபேநமநம்] என்று
ஆசமநாதிகளுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன பாதப்ரக்ஷாளநாதிகளை
யொழிய அவை அதுஷ்டிக்க வொண்ணாதற்போலே, இங்கும் லப
பந்தபதத்தாலே அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தரத்யாகத்தை
யொழிய ஸ்வீகாரம் அதுபபநம் என்னுமிடம் வித்தும்மிறே. ஆகை

1. அர்த்தத்வயாதம் - பூர்வார்த்தம் உத்தரார்த்தம் என்னும் இரண்டு
அர்த்தங்களின் ஁டிவாக இருப்பது. 2. உபாயாந்தர பரித்யாகம் - வேறு
உபாயங்களை அடியோடுவிடுகை: ஆகிஞ்சந்ய சித்திக்காக இதுவேணும். பக
வானுகிற உபாயத்தை ஸ்வீகரித்தலால், அநந்யகதித்வம் சித்திக்கும்.

யால், “ஸ்வதர்மம் பரித்யஜ் ஸ்த்திதஸ்சேத்” என்று 1. துஷ்கரத்வ புத்தியாலே ஸ்வதர்மப்ரப்தமான உபாயாந்தரபரித்யாகத்தை அநுவதித்து வித்தோபாயஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிற தென்கிற 2 அநுவாத பக்டம் அயுக்த மென்ற தாயிற்று.

‘ஆனால், 3. ஸுஸகத்வாதிகளாலே 4. ராகப்ரப்தமான இது க்கு விதிதான் வேணுமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஅக) ராகப்ரப்தமான உபாயந்தானே வைதமானால் கடுகப்பரிக்கிறார்க்கு உடலாயிருக்கு மிறே.

(வ்யா.) ‘ராகப்ரப்தமான’ என்று தொடங்கி. அநாவது-போக யதையாலே ராகப்ரப்தமான கூர்மத்தைப் பித்தரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச்சொல்லி விதித்தால் ஸீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளு கைக்கு உடலாமாபோலே, உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்தணியந்தாலே சேதநனுடைய ராகதம் ப்ரப்த மாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரிமென்னும் விதிப்ர யுக்தமு மானால் ஸீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே யென்கை.

இனி, இதுக்குப் ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் பூர் வார்த்தபதஸங்க்யையை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கக0) இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம்.

(வ்யா.) ‘இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம்’ என்று.

அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

மு.—(ககக) ஸ்வதர்மம் = எல்லாத்தீர்மானங்களையும்.

1. துஷ்கரத்வபுத்தி - செய்வதற்கு அரியதென்றெண்ணம். ஸ்வதர்மப்ரப்தமான உபாயாந்தரம் - தானைச் செய்யும்படி ஏற்பட்ட கர்மம் இவ்வகம் முதலிய வேறுஉபாயங்கள். ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தைக்காட்டினும் வேறுபட்டன் வாதலால், அவை உபாயாந்தரங்கள் எனப்படும். 2. அநுவாத பக்டத்தில் ஸ்திதிச் சேத் என்ற பதங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டி யிருத்தலால் அந்யாஹாரதோஷமும், உபாயாந்தரத்யாகத்துக்கு விதியில்லாமையாலே த்யாகஸ்வீகாரங்களுக்கு அங்காங்கிபாவ மேற்படாமையால் விட்டேபற்ற வேணுமென்கிற நியமத்துக்குக் குறைவும் முதலியன விளையும். 3. ஸுஸகம்-எளிதில் செய்யக்கூடியது. 4. ராகப்ரப்தம் - விருப்பத்தினால் வந்தது. 5. வைதம் - விதிப்ரயுக்தம்.

(வ்யா.) 'ஸர்வதந்மாந்' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'எல்லாத் தர்மங்களையும்' என்று.

அதிகான் தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸத்தமமாய் தீர்ப்பு காரபாவிருக்கையாலே இம்முன்றிற்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் பரதம் தர்மக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மீ.—(ககஉ) தர்மமாவது - பலஸாதநமாயிருக்குமது.

(வ்யா.) 'தர்மமாவது-1 பலஸாதநமாயிருக்குமது' என்று. தர்மஸப்தம் 2 த்ருஷ்டபலஸாதநத்திலும் 3 வ்யாப்தமாகையால் அதை வ்யாவர்த்திக்கிறார்.

மீ.—(ககங) இங்குச் சொல்லுகிற தர்மஸப்தம் த்ருஷ்ட பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே, மோக்ஷபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'இங்குச்சொல்லுகிற தர்மஸப்தம்' என்று தொடங்கி. அதாவது-பூர்வோபாயங்கள் தன்னை உபதேஸிக்கிறபோதே த்ருஷ்ட பலஸாதநங்கள் 4. வ்யாவ்ருத்தங்க ளாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேஸித்து வருகிற பாகரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தர்மஸப்தம் புக்ரபஸு அந்நஜ்ஜிஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்ருஷ்டபலங்களுக்கு ஸாதநங்களான வற்றைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே, பகவத்ப்ராப்திருபமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிற தென்கை.

இனிமேல், பஹுவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மீ.—(ககச) அவைதான்-ஸ்ருதிஸம்ருதி விஹிதங்கள ய்ப் ஸ்வாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

1. பலஸாதம் - பலனைப் பெற உபாயமானது. 2. த்ருஷ்டபலம் - கண்ணாற்காணக் கூடிய புத்திரர் பசுக்கள் உணவுகள் முதலியன: ஸ்வர்க்கமும் இதனில் அடங்கும். 3. வ்யாப்தம் - வ்யாபிக்கை: அத்ருஷ்டபல ஸாதநங்களைக் காட்டுவதல்லாமல் தர்மம் த்ருஷ்டபலஸாதநங்களையும் காட்டவல்லது என்றபடி. 4. வ்யாவ்ருத்தங்கள் - வேறுபடுத்தப்பட்டவை.

‘அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

(வ்யா.) 'அவையாவன' என்று தொடங்கி. அதாவது - கீழ்ப்-பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன - (கருக) "கூழ்நெனவஹி ஸாஸிதி ரோஸிதா ஜநகாடிபி - தஸாடிஸகூஸதகம் காயட்கூழ் வஸோஷு" [சர்மணவஹிஸம்வித்தி மாஸ்திதாஜநகாதயம் - தஸ்மாதஸத் தஸ்ஸததம் கார்யம் கர்மஸமாசர] என்று 3 ஸ்வதந்தர ஸாதநமாக உக்தமான கர்மயோகமும், (கருக) "ஸவட்கூழாஹிஸாவாகூஜ்ஜாநெவரிஸோஷுநெ" [ஸர்வம்சர்மாகிலம்பார்த்த ஜ்ஞாநேபரி ஸமாப்யதே] (கருக) "தஹிஜ்ஞாநெநவடிஸா வவித்திஹ விடிநெ - ஜ்ஞாநாஜிஸவடி க்ஷாணி ஸஸ்வாரதாராநெததா" [நவிஜ்ஞாநேந ஸதநுஸம் பவித்ரமிஹவித்யதே - ஜ்ஞாநாக்திஸ்ஸர்வ கர்மாணி பஸ்ஸவாத்ருநுதேததா] என்று சொல்லப்பட்ட 4 கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும், (கருக) "ஹேந்ரிகூஸநிஜ யாஸகூ" [பக்த்யாதவநநயாஸக்யம்] (கருக) "ஹேந்ரிகூஸநிஜ

1. ஸ்மருதி முதலியவற்றால் உபபருஹ்மணஞ் செய்யப்படுவதாகையால், வேதம் உபபருஹ்மண மெனப்படும்; வேதத்தின் பொருளைத் தெளிவாக விரிப்பதனால் ஸ்மருதிகள் உபபருஹ்மண மெனப்படும் : உபபருஹ்மணம் - வளர்ப்பது. 2. விஹிதங்கள் - விதிக்கப்பட்டன. 3. ஸ்வதந்தரஸாதநமாக உத்தமான் - அங்கமாக இராமல் தானேஸாதநமென்று சொல்லப்பட்டுள்ள. கர்மம் ப்ரதாஸாதநமாக இருக்கும்போது ஜ்ஞாநபத்திகள் உத்தரங்கமாகவரும். 4. கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகம் - கர்மத்தைப் பூர்வாங்கமாகக்கொண்டு ஸாதிக் கப்பட்டதற்குத் ஜ்ஞாநயோகம் : இதற்குப் பத்தி உத்தரங்கமாக வரும்.

கூடு” [மம்மநாபவமத்பக்து] இத்தயாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட 1 கர்ம. ஜ்ஞாநஸஹக்ருதமான பக்தியோகமும் ஆகிற இவையும், (ககூச) “ஜ்ஞாநஸஹக்ருதமஹிவ்யம் வனவாயொவெதிதக்துதக்துக்ஷாநெஹம்வாநஜம், நநெநக்திரோதெதிஸொஜபுந” [ஜந்மகர்மசமேதிவ்யம் ஏவம்யோ வேத்தி ததத்வதஃ—தயக்த்வாதேஹம்புநர்ஜநம் நைதிமாமேதிஸோர்ஜநம்] என்று விரோதிதிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட 2 அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், (ககூடு) “வெநதந்ஹுயோவ்யாஹிவ்யம் ஸுராக்ருதகூருதாஸஹாரத” ஏதத்புத்த்வா புத்திமாநஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்சபாரத] என்று அபிமத பலலாபத் தாலே க்ருதகூருத்யனுக்கு மென்கிற புருஷோத்தமவித்யை (ககூசு) “ஹெஸொயா வவடகூரயோக” [தேஸோயம் ஸர்வகாம துக்] என்று 3 ஸர்வகாம பல ப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்யக்ஷேத்ர வாஸம் (ககூஎ) “வவட்வாவவிஸுஹா தாயாதிவ்யஹஸநா துந” [ஸ்ரவபாப விஸுஹத்தாத்மா யாதிப்ரஹ்மஸநாதநம்] என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்தியைப் பலமாகச்சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம் (ககூஅ) “வ்யுதெநவாஃயதெநெந ஶீவாயொஹாயெந்நரஃ | விஷ்ணுவெவிபிவ்யுததா தஸ்யவாணா மஹஸ்யுணா || விஹாய ஸகலவாவம் ஸஹஸ்யாதித்யஸநிஹி, ஜோதிஷதாவிரோநெநவிஷ்ணொகெ ஶஹீயதெ” [க்ருதேநவாத தைவேந திபம்யோஜ்வாலையெந்நரஃ—விஷ்ணவே விதிவத்பத்த்யா தஸ்ய புண்யபலம்ஸ்ருணு - விஹாயஸகலம்பாபம் ஸஹஸ்ரராதிய ஸந்நிபஃ—ஜ்யோதிஷமதா விமானே விஷ்ணுலோகே மஹீயதே] என்று பாபதிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப் படுகிற திருவிளக்கெரிக்கை அப்படி விரோதிதிவ்ருத்தி பூர்வகபகவத்ப்ராப்திஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபூதா செய்யப்படுமவையும் என்கை.

1. கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதமான - கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸஹாயமாக [அங்கமாக] கொண்டு. 2. புருஷோத்தம வித்யையாவது - பகவான் கூடும் அகூடும் என்று முறையே சொல்லப்படுகிற பத்த முக்தர்களை விபூதியாகவுடையனய்தான் ஹேமகுணங்களுக்கு மாறான கல்யாணகுணங்களைப் பெற்றிருத்தலால் தன்னுடைய விபூதியான அநந்தப் பத்தமுக்தர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டு மிகவும் ஸ்ரேஷ்டனாகிப் புருஷோத்தம நென்னப்படுவானென்று பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. 3. ஸர்வகாம பலப்ரதம் - ஸம்ஸ்தமான இஷ்டபலங்களைத் தருவது.

இனி, ஸர்வஸப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கக௯) ஸர்வஸப்தத்தாலே அவ்வவஸாதத விஸேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘ஸர்வஸப்தத்தாலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது-தீர்மானிஸேஷணமான ஸர்வஸப்தத்தாலே பஹுவசநோக்தமான அவ்வவஸாததவிஸேஷங்களை அநுஷ்டிக்கும் இடத்தில் (கக௯) “வ்யூஹீநோஹிநிபுக்ஞாஸு” [ஸந்த்யாஹிநோஹிநிபுக்ஞாஸு] [ஸந்த்யாஹிநிபுக்ஞாஸு] என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல், தன்னை அநுஷ்டிக்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யனாகையை யுண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்தந 1 பஞ்சமஹாயஜுராதிகளான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிற தென்கை.

உத்தத்தை நிகமிக்கிறார்

மு.—(கக௯) ஆக, ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

(வ்யா.) ‘ஆக’ என்றதொடங்கி. அதாவது-ஆக, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் (கக௯) “வ்யூஹிநிபுக்ஞாஸு” [சோதநாலக்ஷணோத்தோ தீர்மம்] என்று சோதனையாகிற விதிவாச்யத்தைப் ப்ரமானமாக வுடைத்தான ஆர்த்தம் தீர்மம் என்கையாலே, ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி என்கிற ப்ரமானங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்யநைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடைத்தான கர்மயோகம் தொடக்கமான உபாயங்களை யென்றபடி யென்கை.

ஸ்வரூபவிருத்தத்தவாத்அதீர்மமாகச் சொல்லவேண்டு மவற்றைத் தீர்மம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்

1. பஞ்சமஹாயஜுருங்களாவன - டேவயஜும், ருஷியஜும், பித்ருயஜும், மதுஷ்யயஜும், பூதயஜும் என்பவை: தேவயஜும்-தேவதைகளைக்குறித்து யாகம்பண்ணுகை; ருஷியஜும் - வேதமோதுகை; பித்ருயஜும் - பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்கை; மதுஷ்யயஜும் - அதிதிகட்கு விருந்திடுகை; பூதயஜும் - சிலபிராணிகட்குப் பலி யிடுகை. ஆதி சப்தத்தாலே - வைசுவ தேவத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—(ககஅ) இவற்றை, தர்மம் என்கிறது - ப்ரமித்த அர்ஜுனன் கருத்தாலே.

(வ்யா.) 'இவற்றை' என்று தொடங்கி. அதாவது - பகவத்புத்தயந்தபாரதந்தர்மமாகுற உத்தேஸ்யத்துக்கு விரோதியா யிருக்கையாலே 1 அதர்மஸப்தவாச்யங்களாகப் ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற 2 இவற்றைத் தர்ம மென்று சொல்லுகிறது, ஸ்வதர்மமான புத்தத்தை அதர்மம் என்றும் இவற்றைத் தர்மம் என்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுனனுடைய நினைவாலே யித்தனை யென்கை.

ஆக, ப்ரதமபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், த்விதியபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார்

மு.—(ககக) ப்ரித்யஜ்ய.

(வ்யா.) 'ப்ரித்யஜ்ய' என்று.

இதுவும் த்யாகமும் ல்யப்பும் உபஸர்க்கமு மாய்த் த்ரிப்ரகாரமாக யிருக்கையாலே, அதில் த்யாகவேஷத்தை முந்தி அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(200) த்யாகமாவது - 3 உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து, ஸுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும் விபரீததிஸாகமநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்திபண்ணினோமென்கிற புத்திவிஸேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

(வ்யா.) 'த்யாகமாவது' என்று தொடங்கி. அதாவது - இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது - கேவலம் விகை அன்று : 'கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்து, ரஜதமல்லாத ஸுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும் ஸ்வகார்யவித்திக்கு உடலான ஒருதிக்கிலே போகக் கோலித் தத்விபரீதமான திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும், பகவத்ப்ராப்த்யுபாயா பேக்ரான நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிஸேஷத்தோடே விகை யென்றபடி.

இனி, உபஸர்க்கார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

1. அதர்ம ஸப்தவாச்யங்கள் - அதர்மமென்ற சொல்லாற் சொல்லத்தக்கவை. 2. இவற்றை - காமயோகாதி உபாயங்களை. 3. உக்தஉபாயங்கள் - கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்கள்.

மு.—(உ0க) ‘பரி’ என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே-பாதகாதிகளை விடுமாபோலே 1 ருசி² வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங்கூட 3 மறுவலிடாதபடி. விடவேணுமென்கிறது.

(வ்யா.) ‘பரி என்கிற’ என்று தொடங்கி. அதாவது-‘பரி ஸாகல்யே’ என்று ஸாகல்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில் அது ஸர்வஸப்தத்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷித மல்லாமையாலே, மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த 4 உபஸர்க்கத்தாலே (கஎக) “ஹ்ருஹத்யாஸுராவாநம் ஸ்வயம்முவபுநாமஹி” [ப்ரஹ்மஹத்யாஸுராவாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்கநாகம்] என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரர்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசிவாஸனைகளோடேகூட ‘நாம் இதைச் செய்வதே!’ என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதனாய்க்கொண்டு விடுமாபோலே, (கஎஉ) “ஹ்ருவாதக ஹித்யம்” [அத பாதசபீதஸ்த்வம்] என்று தர்மதேவதை பாதகமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் புத்திபூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திச்சுக்கு உறுப்பான ருசியும் அபுத்திபூர்வகமாக பூருகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடேகூட 5. ‘பகவதேகஸாதநதைகவேஷ மாந ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு 6. அத்யந்த விருத்தபானவற்றை நாம் செய்வதே!’ என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதனாய்க்கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அர்வயம் வாராதபடி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது என்கை.

1. ருசி - புத்திபூர்வகமாக ஒன்றில் இறங்குவதற்குக் காரணமானது. 2. வாசனை-ஒன்றைச்செய்வதில்பரிதியில்லாமலிருப்பினும் பழக்கத்தால் அபுத்திபூர்வகமாக அத்தொழிலில் மூனக் காரணமானது. 3. மறுவலிடுதல் - மீண்டும் அச்செயலில் சம்பந்தமுண்டாதல். 4. உபஸர்க்கமாவது - வினைக்குமுன்வந்து அதனை விசேஷித்துறிப்பது : ‘பரித்யஜ்ய’ என்ற இடத்தில், ‘த்யஜ்ய’ என்கிற தாதுவுக்கு [வினைக்கு] முன்வந்து அதனை விசேஷித்தலால், ‘பரி’-உபஸர்க்கமாம்; இந்தப்பரிக்கு - ஸாகல்யம் மிகுதி என்று இருபொருளுண்டு : ஸாகல்யமாவது-ஸகலமுமாகை : ஸாகல்யமென்ற பொருளைக் கொண்டால், ஸகலத்தையும் விட்டு என்று கருத்தாகி, ‘ஸர்வதர்மாந்’ என்ற இடத்து ஸர்வசப்தத்தாற்கூறியதையே கூறியதா மாதலால் அப்பொருளைவிட்டு, மிகுதி யென்ற பொருளைக் கொள்ளவேணுமென்றபடி. 5. பகவதேகஸாதநதைகவேஷம் - பகவத்க - பகவானொருவனையே, ஸாதநதா - உபாயமாகக்கொள்ளுதலையே, ஹகவேஷம் - முக்கியஸ்வரூபமாகவுடைய. 6. அத்யந்தவிருத்தமானவற்றை - ஹிக்ஷம் மாறுபட்டனவான உபாயாந்தரங்களை.

இனி, 'ஸ்யப்' அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(202) ஸ்யப்பாலே, “ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத”
என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்றவே
ணும் என்கிறது.

(வ்யா.) ‘ஸ்யப்பாலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ‘த்யஜ்ய’
என்கிற 1 ஸ்யப்பாலே (கஎங) “ஹுக்ஷாந்ராயணம்வரோக்” [புத்
வா சாந்த்ராயணம்சரேத்] என்னுமாபோலன்றிக்கே, (கஎச) “ஸூ
க்ஷா ஹுஞ்ஜீத” [ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத] என்கிற விதி ‘புதிக்குமளவில் ஸ்நா
நம்பண்ணியே புதிக்கவேணும்’ என்கிற 2. நியமத்தைச் சொல்லுமா
போலே, வித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபா
யாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹிக்கவேண்டுமென்கிற நியமத்தைச்
சொல்லுகிறது என்கை.

இப்படி விட்டேபற்றவேணு மென்கிற இதன் கருத்தை அரு
ளிச்செய்கிறார்

மு.—(203) “சசால சாபஞ்ச முமோச வீர” என்
கிறபடியே இவை அநுபாயங்களானமாத்ர மன்றிக்கே
கால்கட்டு என்கிறது.

(வ்யா.) ‘சசால’ என்றுதொடங்கி. அதாவது-(கஎரு) “யோவஜ்
வாதாஸநிஸநிவாதா ஹுக்ஷுமெநாவியவாமுராஜா | ஸராஜி
வாணாஹிஹதொ ஹுஸாதது ஸூவாம வாவஹுமொஹவீர”
[யோவஜ்ரபாதாஸநிஸநிபாதாந் நசுக்ஷுமேநாபிசசாலராஜா—ஸராம
பாணபிஹதோ ப்ருஸார்த்தஸ் சசாலசாபஞ்சமுமோசவீர] என்கிற
ஸ்லோகத்தில் ராவணன் ராம ஸரங்களால் மிகவும் 3 ஈடுபட்டு நிலை

1. ‘த்யஜ்ய’ என்கிற இடத்தில் வந்துள்ள யகரம் - ஸ்யப் என்ற விசுவதி
யென்று வடமொழிவ்யாகரணத்தர் லேற்படும். 2. புஜித்தலென்பது பரி
யுள்ளவனுக்குத் தானே உண்டாகு மாதலால் விதிக்கவேண்டிவதில்லை; ஆகவே,
புஜித்தலேற்பட்டுவிட்டதனால் அதற்கு அங்கமாக ஸ்நாநஞ்செய்யவேண்டுமென்
பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவே ‘ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத’ என்பது வந்துள்ளது. ‘புத்
வா சாந்த்ராயணம்சரேத்’ என்ற இடத்திலோ சாந்த்ராயணஞ் செய்யவேண்டு
மென்பது இந்த விதியினாலேயே யேற்படுதலால், புத்த்வா என்பது சாந்த்ரா
யணகரணத்துக்குக் காரணமாம். 3. ஈடுபட்டு - அடிபட்டு; நிலைகலங்கி-
இருந்தவிடம்விட்டு.

கலங்கிப்போகப் பார்த்த வளவிலும் கையில் வில்லிருக்குமளவும் பெரு
மாள் போகவொட்டாமையாலே பின்பு போகட்டவில்லு கையில் இரு
ந்தபோது 1. ப்ரதிபக்ஷ ஜபத்துக்கு ஸாதூமகாதமாத்ர மன்றிக்கே
(கஎசு) “மஹாநாஜாநாமி” [கச்சாதுஜாநாமி] என்று பின்பு பண்ணின
அநுமதி பெருமாள் அப்போது பண்ணக்காணுமையாலே போகவு
மொண்ணாதபடி 2. கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே, உபா
யாந்தரங்களான இவற்றிலே 3. ஈஷத்அந்வயங் கிடக்கிலும் இவை
4. பேற்றுக்கு ஸாதூமகாதமாத்ர மன்றிக்கே பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்
தூமாயத் தலைக்கட்டு மென்றபடி.

இன்னமும், இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாமென்னு
மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மு—(உ0ச) சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்
குறுப்பு.

(வ்யா.) ‘சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு’ என்று.
அதாவது—முன்பே வரப்ரதாந்தைப் பண்ணிவைத்து இப்போதாக
உறுக்கவொண்ண தென்று 5. ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி
நின்று (கஎஎ) “ஸாஸோவிஹ்வாஸ்யே” [ஸாமோனிக்ரஹ்வாந்தர்மம்.]
என்கிற பெருமானோடே கூடி வாழ இருந்த பேற்றை யிழந்த சக்ர
வர்த்தியைப்போலே ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து
நிற்கையாகிறது—(கஎஅ) “க்யூஷ்யேயேஹ்வாஸ்யே” [க்ருஷ்ணம் தர்
மம் ஸநாதநம்] என்று ஸநாதநதர்மமான பகவத்விஷயத்தோடே கூடி
வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய்விடு மென்கை.

இனி, இங்குச்சொன்ன ஸர்வதர்ம பரிதபாகத்தின் கருத்து அநி
யாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக தத்பக்ஷத்தை
6 உத்க்ஷேபிக்கிறார்

மு—(உ0ரு) ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என் னு
சொல்லுகையாலே சிலர் ‘அநர்மங்கள் புகுரும்’ என
றார்கள்.

1. ப்ரதிபக்ஷஜயம் - எதிராளியைஜயித்தல். 2. கால்கட்டு - ப்ரதிபந்
தகம் : தடையாய்ள்ளது. 3. ஈஷத்அந்வயம் - சிறிது சம்பந்தம். 4. பேற்
றுக்கு - புருஷார்த்தத்துக்கு. 5. ஆபாஸமான - (தர்மம்போல) மேல்நோக்கில்
தோன்றுவதான. 6. உத்க்ஷேபிக்கிறார் - கிளப்புகிறார், எடுத்துக்கொள்ளுகின்ற
மென்றபடி.

(வ்யா.) 'ஸர்வதர்மங்களையும்' என்று தொடங்கி. அதாவது - த்யாஜ்யமான தர்மந்தான் 1 'இதம் குரு, இதம் மாகார்ஜிஃ' என்று 2 விதி நிஷேதாத்மகமா யிருக்கையாலே 'ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே 3 விஹிதாநஷ்டாநத்தோபாதி நிஷித்தபரிஹாரமும் ஒக்கத் தள்ளுண்ணு மளவில், அடைத்த கதவைத் திறந்தால் 4 நிஹீந பதார்த்தங்கள் புகுருமாபோலே அதர்மங்களான நிஷித்தப்ராருவத்திகள் புகுரு மென்று சிலர் சொன்னார்களென்கை.

அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்

மூ.—(20௬) அதுகூடாது; 'அதர்மங்களைச் செய்' என்று சொல்லாமையாலே.

(வ்யா.) 'அதுகூடாது அதர்மங்களைச் செய்' என்று சொல்லாமையாலே' என்று. அதாவது - ஸர்வதர்மங்களையும் விடச் சொன்ன இத்தால் அதர்மங்கள் புகுரு மென்கிற இது, ஸம்பவியாது; தர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்ர மொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே யென்கை.

'அதர்மநிவ்ருத்தியும் தர்மஸப்தவாச்ய மாகையாலே, அத்தை விடச் சொன்னால், அதர்மத்தைச் செய் யென்னுமிடம் 6 அர்த்தாத் உக்தமாகாதோ?' என்கிற 7 ப்ரதிவாத்தியை அதுவதிக்கிறார்

மூ.—(20௭) 'தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோ?' என்னில்,—

(வ்யா.) 'தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோ வென்னில்' என்று..

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(20௮) ஆகாது; தர்மஸப்தம் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

-
1. இதம் குரு - இதைச்செய்: இதம் மாகார்ஜிஃ - இதைச்செய்யாதே
 2. விதி ஆத்மகம் - உடன்பாட்டேவல் வடிவானது - நிஷேத ஆத்மகம் - எதிர்மறையேவல்வடிவானது. 3. விஹித அதுஷ்டாநத்து ஒபாதி - சாஸ்திரத்தில் விதித்தவற்றை அதுஷ்டித்தல்போலவே. நிஷித்த பரிஹாரமும் - சாஸ்திரத்திற்செய்யவேண்டா என்று நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ளவற்றை விட்டிடலும். ஒக்க-ஒருசேர. 4. நிஹீநபதார்த்தம் - இழிந்தபொருள்: சுவானம்போன்றவை. 5. நிஷித்தப்ராருவத்திகள்-நிஷேதிக்கப்பட்ட அதர்ம வ்யாபாரங்கள். 6. அர்த்தாத் உக்தம்-கருத்துப்பொருளாற் சொல்லப்பட்டது. 7. ப்ரதிவாதி - ப்ரதிவாயின்பேச்சு.

(வ்யா.) 'ஆகாது, தர்மஸப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே' என்று. அதாவது - 1 தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால், 'அதர்மங்களைச் செய்' என்னும் இடம் தன்னடையே சொல்லிற்று காது; தர்மஸப்தம் - 2 அதர்மநிவ்ருத்தியாகி அங்கஸஹிதமாய்ப் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டாநத்தைக் காட்டும் தொழிய, ஸாமாந்யேந அதர்மநிவ்ருத்திமாத்ரத்தைக் காட்டாமையாலே யென்கை.

'அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மஸப்த வாச்யத்வம் முக்யமாக இல்லையே யாகிலும், ஸர்வஸப்த³ ஸாஹித்யத்தாலே தர்மஸப்தம்⁴ விஸேஷணபூதமான இதுதன்னையுங் காட்டாதோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(20க) காட்டினாலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்று மித்தனை.

(வ்யா.) 'காட்டினாலும்' என்று தொடங்கி. அதாவது = அப்படிச் காட்டிற்றாகிலும், அது இவ்விடத்தில் 5 விவக்ஷிதம் அல்லாமை யாலே, அத்தையொழிந்த 6 விஹிதாநுஷ்டாநரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்று மித்தனை யென்கை.

'இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

1. தர்மம் - விதித்தனசெய்தலும் விலக்கியவற்றைத்தவிர்தலு மென இருவகையாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தாலும், தர்மத்தை விடச்சொன்ன இடத்தில் ப்ரவ்ருத்திரூபமான தர்மத்தைத் தவிரவேணுமென்று கருத்துக்கொள்ள வேணுமே தவிர, நிவ்ருத்திரூபமான தர்மத்தை விடவேணு மென்று கருத்துக் கொள்ளக்கூடா தென்றபடி. தர்மத்தை விடச்சொன்ன இடத்தில் நிவ்ருத்திரூபமான தர்மத்தையும் விடவேணு மென்று கருத்துக்கொண்டால்தான் அதர்மத்தையும் செய்யுமாறு ஏற்படும். 2. அதர்மநிவ்ருத்தியாகி என்ற இடத்தில் ஆதிசபத்தால், ப்ரவ்ருத்திரூபமான அங்கங்களைக் கொள்ளவேணும். 3. ஸாஹித்யம் - சேர்க்கை. 4. விஸேஷணபூதமான இது தன்னையும் - அதர்ம நிவ்ருத்திரூபமான தர்மம் என்று விஸேஷண மிட்டுச் சொல்லப்படுகிற இந்த அதர்மநிவ்ருத்தியையும். 5. விவக்ஷிதம் அல்லாமையாலே - வத்தாவின் கருத்துக்கு இசைந்தல்லாமையாலே. வித்தீதோபாயம் நிரபேக்ஷமாகக் கார்யம் செய்யவல்ல தென்கிறதுக்குக் கொத்தை வராமைக்காக ப்ரவ்ருத்திரூபமான தர்மம் எதுவும் வேண்டா என்ற கருத்துடன் ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்று சொல்லப்பட்டதே தவிர, வேறு கருத்தினுற் சொல்லப்படாமையாலே யென்றபடி. 6. விஹிதாநுஷ்டாநம் - விதித்ததையநுஷ்டித்தல்.

மு.—(உக0) தன்னையும் ஈஸ்வரனையும் பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுரவழி இல்லை.

(வ்யா.) ‘தன்னையும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - அதர்மா துஷ்டாரம் சேஷிக்கு அநிஷ்டம் ஆகையாலே அவனுக்கு அதிசயகாமமது ஒழிய அநிஷ்டகரானகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தையுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும், 1 ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹதையாலே இத்தலையில் ஸ்வயந்தநிவ்ருத்தி ஒழிய ப்ரவ்ருத்தி அம்ஸத்தில் ஒன்றையும் பொருத உபாயபூதன ஈஸ்வரனைப்பார்த்தாலும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பலம் அவனுடைய ப்ரீதி யாகையாலே தாத்ருஸமான பலத்தைப் பார்த்தாலும், இம்மூன்றுக்கும், விருத்தங்களுள் அவை புகுரவழி இல்லையென்கை. ஆகையால், தர்மஸப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் 2 காட்டிற்றாகிலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றுச் சொள்ளவேனுமென்று கருத்து.

ஆக, க்வித்யபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

அநந்தரம் த்ருதீயபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார்

மு.—(உகக) மாம்=ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன் தோஷத்தைப் போக்யமாகக்கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர்கடுமா போலே சேர்ப்பாரே பிரிக்குப் போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

(வ்யா.) ‘மாம்’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸர்வரக்ஷகனாய்’ என்றுதொடங்கி. அதாவது-‘நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன்பண்ணுமோ? பண்ணுனோ?’ என்று ஸம்ஸரிக்கவேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய், ‘தன்பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு 3 கலப்புஅற்று இருக்குமோ?’ என்ன வேண்டாதபடி (கஎக) ‘‘ஸெநயொரூஹயொபீடியொயூஷ்யஸ்யய’’ [ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம்ஸ்தாபய] என்று எவிக் கார்பங்கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாய், உன்னை ரக்ஷிக்கையில்

1. ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்க அஸஹதை - வேறு ஒரு உதவியின் ஸம்பந்தத்தைப் பொறுமை. 2. காட்டிற்றாகிலும் - மந்தையிடத்திற் காட்டினாலும் - இந்த இடத்திலேயென்று வருவித்துக்கொள்க. 3. கலப்பு அற்று இருத்தல் - சேராத ஒதுங்கி யிருத்தல்.

உண்டான நசையாலே (கஅ0) “ராக்ஷாபெக்ஷா ஸ்ரீக்ஷத்” [ரக்ஷாபெக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே] என்கிறபடியே 1 ரக்ஷயபூதனை உன் 2 இசைவுபார்த்து, “நக் குற்றந் கண்டு இகழுமோ” என்று அஞ்ச வேண்டாதபடி 3. அஸ்தாநஸநேஹகாருண்யதர்மாத்மதியாகுலனை உன்தோஷத்தைப் போசயமாகக்கொண்டு, 4 அஸரண்யஸரண்யனாகையாலே நீயும் பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாத தஸையில் ஒதுங்க ளம்படியான 5 புகலாய், ஸைத்யமேஸ்வபாவமான ஜலம் 6 ஒளஷண்ய த்தைப் பஜிக்குமாபோலே 7 அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி கடிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதரே * “தாமரையாளாகிலும் 8 சித்குரைக்குமேல்” என்கிறபடியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றும்போதும், விட கூமனன் றிக்கே * “என்னடியா ரதுசெய்யார்” என்று 9 மறுதலித்து ஒரு தலைநின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை என்கை.

‘மாம்’ என்று விபவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே, வ்யாவர்த்திக் கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உகஉ) இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தேவ தாந்தர்யாம் த்வத்தையும் தவிர்த்து.

(வ்யா.) ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-‘என்னை’ என்று அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய் அனுவிதிற்றி தன்னை 10 வரணீ யனாகச் சொன்ன இத்தாலே 11 தேஸவிரக்ருஷ்டதையாலே காண வுக்கிட்டவும் ஒண்ணைப்படியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும் 12 அஸாதா

1. ரக்ஷயபூதன் - ரக்ஷிக்கப்படத் தக்கவனானவன். 2. இசைவு-சம்மதம்.
3. அஸ்தாந - ஸநேஹ காரூண்யங்களுக்கு இடமல்லாவிடத்தில் (ஸத்ருபக்ஷத் தில்), ஸநேஹ காரூண்ய - ஸநேஹமென்ன கருணையென்ன இவற்றாலே, தர்ம - கூத்தரிய தர்ம(மாகிய ஸத்ருவதத்தில்), அத்ம தியா - அத்ம மென்கிற புத்தியினாலே, ஆகுலன் - வியாகுலப்பட்டவன். 4. அஸரண்ய ஸரண்யன் - தஞ்சமாக எவரையும் இல்லாதவர்க்குத் தஞ்சமரூபவன். 5. புகல் - தஞ்சம் : 6. இதுஎன்பெருமானுடையக்ருபாகுணத்தைப்பற்றச்சொல்லு கின்றது. ஒளஷண்யத்தைப் பஜித்தல் - சுடுதன்மையையடைதல். 7. அபராதக்ஷாமணம்பண்ணி கடிப்பிக்கும் - குற்றத்தைப் பொறுக்கும்படிசெய்து (பகவானோடு) சேர்ப்பிக்கிற. 8. சித்கு-குற்றம். 9. மறுதலித்து-எதிரிட்டு, ஒருதலைநின்று - ஒருபக்கமாகிருந்து. 10. வரணியன் - ஸரணமாக வரிக்கத் தகுந்தவன். 11. தேஸவிரக்ருஷ்டதை - தூரமான தேஸத்திலிருப்பவ னாகையென்றபடி. 12. அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தம் - தனக்கு என்று விசேஷ வகமாகவுள்ள திருமேனியோடே கூடியது.

ரண விக்ரஹபுக்தமன்றிக்கே உபாயாதர விஷ்டாக்கு உத்தேஸ்ய மாயிருக்கிற அக்தி இந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமிதவத்தையும் 1 வ்யா வர்த்திக்கிறது என்கை.

தர்மங்களை யெல்லாம் விட்டித் தன்னைப் பற்றச்சொல்லுகையாலே 2. பவிதமானதொரு அர்த்த விஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உகங்) தர்மஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப்பிறந்தவன்தானே ‘ஸர்வதர்மங்க்ளையும் விட்டு என்னைப் பற்று’ என்னையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே யென்கிறது.

(வ்யா.) ‘தர்மஸம்ஸ்தாபநம்’ என்று தொடங்கி, அதாவது—(கஅக) “யஜுஸாஸாவநாயஜாயஸாஹாரியமெயமெ” [தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாபஸம்பவாமிபுகேயுகே] என்கிறபடியே 3 ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதாகப் பிறந்தவன்தானே ‘ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்று ‘மோக்ஷஸாதாதபா ஸாஸ்த்ரவித்தங்கனான ஸர்வதர்மங்க்ளையும் விட்டு என்னைப்பற்று’ என்று சொல்லுகையாலே, அவை 4 ஸாக்ஷாத் தர்மங்களன்று, 5 ஸ்தாபனமான ஸாக்ஷாத் தர்மம் (கஅஉ) “கூஷ்டயஜிஹ் ஸநாதகம்” [கூஷ்டம் தர்மம் ஸநாதநம்], என்று ஸநாதநதர்மமான தானே பென்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை.

‘இத்தால் என் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உகச) இத்தால், விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால் விட்ட 6 ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது’ என்று, அதாவது—இப்படிச்சொன்ன இத்தால், கீழ் விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது என்கை.

‘அதுதான் எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

1. வ்யாவர்த்திக்கிறது - தவிர்க்கிறது. 2. பலிதம் - கருத்தாக ஏற்பட்டது. 3. ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை - தன்னையடைவதற்கு ஸாதநமான தர்மத்தை. 4. ஸாக்ஷாத் தர்மம் - தான் நேரே பயனைக்கொடுக்குந் தர்மம். 5. ஸ்தாபனம் - நிலைநாட்டுதற்கு உரியது. 6. ஸாதநம் - உபாயம்.

மு.—(உகடு) அதாவது - ஸித்தமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஸுக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

(வ்யா.) 'அதாவது' என்று தொடங்கி. இத்தால், கீழ் விட்ட ஸாதகங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது - 1. சேதநப்ரவ்ருத்யாலே தன்ஸ்வரூபவித்தியாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே 2 ஸநாதந தர்மமாகையாலே ஸித்தமாய், (கஅங) 'யஸ்வஜ்ஜஸுவஸுவிசு' [யஸ்ஸ்வஜ்ஞஸ்ஸ்வவ்வித்] இத்தயாதிகளற் சொல்லுகிற 3 ஸர்வஜ்ஞவிஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய், (கஅச) 'வராகஸ்யுஸுகிவிபுலெயவரு' 'யதெ' [பராகஸ்யஸுக்திர்விதைவஸ்ருயதே] என்கிறபடியே 4 ஸர்வஸுக்தியாய், 5. சேதநஸாத்யமாய், 6. இவ்வுபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாஸமுண்டாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே ஸித்தவஸ்துவா யிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரண இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு 6 அப்ராப்தமாயிராதே ப்ராப்தமாய், கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநத்வாதிஸாலே ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமாயிருக்கை யென்றபடி.

இந்த 7. ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்தாபிக்கோர்

மு.—(உகசு) மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கம்; அசேதநங்களுமாய் அஸுத்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தியில் ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எகிர்த்தட்டா யிருக்கையாலே, இதரநிரபேக்ஷமா யிருக்கும்.

(வ்யா.) 'மற்றை உபாயங்கள்' என்று தொடங்கி மேல்முன்று வாத்யத்தாலே. அதாவது - இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்யாலே ஸாதிக்கப்படுமவை யாகையாலே தன்னுடைய ஸ்வரூபவித்தி

1. சேதநப்ரவ்ருத்தி - சேதநனுடைய முயற்சி.
2. ஸநாதநநர்மம் - பழமையாயுள்ள தர்மம்.
3. ஸர்வஜ்ஞவிஷயம் - ஸர்வஜ்ஞமான விஷயம்.
4. ஸர்வஸுக்தி - எல்லாவகையான சக்தியையுமுடையது.
5. சேதநனுலே ஸாதிக்கப்படுவதாயின் இடையில் விக்கினங்களுண்டாகும்; சேதநனுல் ஸாதிக்கப்படுவதன்றாகையாலே இது விக்கினமற்றது என்றபடி; அபாயம் - விக்கினம்.
6. அப்ராப்தம் - தகாதது.
7. ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வம் - வேறொரு துணையை வேண்டாமலிருக்கை.

யில் ப்ரவ்ருத்திகரண சேதனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவை அறிகைக்கும் அதுதன்னைச் செய்து தலைக் கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அஸக்தங்களுமா யிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்பாப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடையவித்தியில் (கஅரு) “ஹேத உவவதே” [பலமத உபபத்தே] என்கிறபடியே 2. பலபரதத்வோபயோகியானி. ஸர்வஸக்தித்வாதி உபபத்தியுடையனாஸ்வரணே அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் வித்தத்வ பரமசேதநத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கையாலே, அந்பகிரபேக்ஷமாயிருக்கு மென்கை.

இனி இப்பதத்திலே ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யஆபாதகங்களான குணவிசேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

மீ.—(உகா) இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸ்ல்ய ஸௌஸல்யங்களாகிற குண விசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாஸிக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இதிலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது-அதர்மபுத்தியாலே தர்மத்தினின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுனனுக்குக் குற்றம் பாராதே 4. அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; தன்னுடைய பரதவத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்தஅளவன்றிக்கே அர்ஜுனன் ப்ரதப்பக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாஸிக்கிறது; (கஅக) “ஹேதுஷ ஹேபாடிவ” [ஹேக்ருஷ்ணஹேபாதவ] என்று அர்ஜுனன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே, ஸௌஸ்ல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌஸல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது என்கை. “குணவிசேஷங்கள்” என்றது, ஆஸ்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களானவையென்று தோற்றுகைக்காக, “நேராகப் ப்ரகாஸிக்கிறது” என்றது, ஸ்பூடமாக ப்ரகாஸிக்கிற தென்றபடி.

1. ப்ரவ்ருத்திகரன் - முயற்சியைச் செய்பவன். 2. பலபரதத்வ உபயோகியான - பயனைக் கொடுப்பவனாகிற உதவியான. ஸர்வஸக்தித்வ என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிஸப்தத்தாலே ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளைக் கொள்ளலாம். 3. உபபத்தி - தகுதி, யோக்யதை. 4. அபேக்ஷிதார்த்தம் - தேஹாத்ம விவேகம் முதல் ப்ரபத்தி வரையிலும்.

இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌஸ்ப்யமாகையாலே, அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌஸ்ப்யத்தளவன்றிக்கே 1. ஸாரத்யேவஸ்த்திதனுப்பிற்கிற ஸௌஸ்ப்யஅதிஸயத்தைத் தர்ஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உகஅ) கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், வேதாநூளிநூலரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற வாரத்யவேஷத்தை ‘மாம்’ என்று காட்டுகிறான்.

(வ்யா.) ‘கையும் உழவுகோலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - குதிரைகளைப் பேரேரித்து நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே தரித்த 2. உழவுகோலும், அவற்றை 3. இடவாய் வலவாய்த்திருப்புகைக்காகவும் நிறுத்தருளவேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துவது + க்காகவும் பிடித்தசிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் 4. ஒன்று ஆச்சாநியாமல் நிற்கையாலே வேதாநூளியாலே புழுதிபுடைத்த திருக்குழலும், “தேர்கடவிய பெருமான் கணைகழல்” என்கிறபடியே, சாத்தின சிறுசதங்கையுந் தானுமாகத் தேருக்குக்கீழே 5. நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை ‘என்னை’ என்று காட்டுகிறான் என்கை.

ஆக, த்ருத்யபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று, அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார்

மு.—(உகக) ஏகம்

(வ்யா.) ஏகம் என்று அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உஉ0) இந்த ஏகஸப்தம் ஸ்தந்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

(வ்யா.) ‘இந்த ஏகஸப்தம்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - இவ்வுபாயவ்ஸேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களிலும் 6 அவதாரணப்ரயோகம் உண்டாகையாலே, உதாரம்போலே இந்த ஏகஸப்தமும் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது என்கை.

1. ஸாரத்யே அவஸ்திதன் - தேரையோட்டுதலில் நிலைநின்றவன். 2. உழவுகோல் - குதிரையைத் தாண்டுகோல். 3. இடவாய் வலவாய் - இடப்பக்க வலப்பக்கங்களில். 4. ஒன்று ஆச்சாநியாமல் - எதுவும் மறைக்காமல். 5. ஞாற்றின - தொங்கவிட்ட. 6. அவதாரணப்ரயோகம் - தேற்றப்பொருளைக் காட்டுகிற சொல்லின் ப்ரயோகம்.

*திருவாய் - ந - சு - க0.

1. இவ்வுபாயத்தை நிர்ந்தேசரித்த அநந்தரம் அவதாரணப்ரயோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உஉக) “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே”, “தமே வசாத்யம்”, “த்வமேவோபாயபூதோமே பவ”, * “ஆறெனக்கு நின்பாதமேசரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்றுஞ் 2. சொல்லுகிறபடியே.

(வ்யா.) ‘மாமேவ’ என்று கொடங்கி. அதாவது - (கஅஎ) “தெவெவ யே ப்ரபத்யந்தே” [மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே] என்று என்னையே யாவர்சிலர் ப்ரபத்திபண்ணுகிறார்கள் என்றும், (கஅஅ) “தெவெவயாஷ்யோவாஸ்யம் ப்ரபத்யந்தே” [தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யந்தே] என்று ஆத்யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன் என்றும், (கஅக) “கூரெவோபாயபூதோமே பவ” [த்வமேவோபாயபூதோமேபவ] என்று நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணும் என்றும், “*ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்று எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில், “மாமேவ” “தமேவ” “த்வமேவ” “நின்பாதமே” 3 என்று ஸ்வீகார்யவஸ்து நிர்ந்தேசலாந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே யென்கை.

4 ‘ஏதத் வ்யாவர்த்தம் எவ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உஉஉ) இத்தால் ‘வ்ராஜ’ என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால்’ என்று கொடங்கி. அதாவது-உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்தம்மளவில் 5 பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும்,

1. இவ்விஷயத்தை-ஸாத்யோபாயத்தை; நிர்ந்தேசரித்த அநந்தரம்-சொல்லிணைக்காட்டிணப்பிறகு. 2. சொல்லுகிறபடியே என்று மூலத்திலுள்ள இந்தச் சொல், அவதாரணர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது என்று கீழோடே அந்வயிக்கும். 3. ஸ்வீகார்யவஸ்து - உபாயமாகப் பற்றப்படுகிற பொருள். 4. ஏதத்வ்யாவர்த்தம்-அவதாரணர்த்தத்தை யுடைய இந்தவகைப்பத்தால் தவிர்க்கப்படத்தகுந்தது. 5. பௌநருக்த்யம்-ப்ரஸங்கித்தல் - கூறியது கூறலென்ற குற்றமுண்டாதல். ‘ஸ்வவதர்மார் பரித்யஜ்ய’ என்ற இடத்திலேயே உபாயாந்தரங்கள் தவிர்க்கத்தக்கவை யென்று ஏற்பட்டு விட்டபடியால் இங்கே எகஸிப்தம்-உபாயாந்தரங்களைத் தவிர்க்குமென்ன வெண்ணுதென்க.

திருவாய்-ச-எ-க-0.

தேவதாரந்தரங்கள் வ்யாவர்த்தமா மளவில் 'மாம்' என்று 1 அஸ்தாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே வித்தமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வ்ராஜ' என்று மேல்சொல்லுகிற 2 ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது என்கை. இந்த 3 ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாதநத்வம் அவஸ்யந் கழிக்கவேணுமிதே.

4 * 'ஸ்வீகாராரந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவஸ்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனம்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு—(உஉ௩) ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

(வ்யா.) 'ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது' என்று. அதாவது - ஸ்வீகாராரந்தரம் இவனுக்கு அறிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனற்போலே 6. தத்பூர்ப்பாவியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது என்கை. இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு 7 உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

1. அஸ்தாரணாகாரம் - அவனுக்கு என்று விசேஷமாக ஏற்பட்டவடிவு: விபவத்திலெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன்னை 'மாம்' என்று சுட்டிக்காட்டுவதால் 'மாமென்று அஸ்தாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே' என்கிறார். 2. ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தை - பகவானைச் சரணமாகப் பற்றுவதென்ற செய்கையே நாம்சுடேறுதற்கு உபாயமாமென்பதை. 3. அந்வயாவது - ஸ்வீகார முண்டானால், மோக்ஷம் வித்திப்பது: வ்யதிரேகமாவது - ஸ்வீகார மில்லாவிட்டால் மோக்ஷம் வித்தியாமற்போவது: ஒன்று இருப்பின்தானும் உண்டாய், அதுஇல்லாமற்போனால் தானும் இல்லாமற்போனால் அது அதற்குச் சாதனமென்பது, லோகசித்தம்: ஆகவே, இந்த ஸ்வீகாரம் ஸாதநமென்று தோன்றுமாதலால் அதனைக்கழிக்க வேண்டியது அவசியமாதலால் வகைபதம் அதைக் கழிக்கின்றதென்க. 4. ஸ்வீகாராரந்தரம் - ஸ்வீகாரத்திற்குப்பிறகு. 5. பேற்றுக்கு - புருஷார்த்தத்துக்கு. இது-ஸ்வீகாரம். 6. தத்பூர்ப்பாவியான - இஷ்டப்ராப்தியையும் அரிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் செய்வதற்கு முன்பு உண்டான. 7. உபாயகார்யத்வம் - உபாயமான பகவானாலே செய்யப்பட்டதாகுகை. சேதநன் பகவானை உபாயமாக ஸ்வீகரிப்பதற்குந்காரணம் வித்ததோபாயமாக வுள்ள அந்தப்பகவானையென்பதை மேல்வாக் கியம் விளக்கும்.

* ஸ்வீகாரமொழிய என்றும் பாடமுண்டு.

‘அவனாலே வருகையாவது என்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உஉச) ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

(வ்யா.) ‘ஸ்ருஷ்டி’ என்று தொடங்கி. அதாவது- 1 கரணகளே பரவிதுரணயப் போகமோக்ஷஸூத்ரமாய் 2 அசிதன்ஸேஷிதனயக் கிடக்கிற தஸையிலே கரணகளேபர 3 விபிரிஷ்டனய ஜ்ஞாநவிகாஸ யுக்தனும்படி. ஸ்ருஷ்டித்து, * 4 “எதிர்குழல்புக்கு” என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அநேக அவதாரங்களைப்பண்ணி அவதரித்த இடங்களிலே 5 ஆஸ்ரயண ருசி விஸ்வாஸ ஜநகமான தன்ருண சேஷ்டி தாதிகளைப் பரகாஸிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன்பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்தது, இதுவென்கை.

இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்

மு.—(உஉரு) “அதுவும் அவனதுதின்னருளே.”

(வ்யா.) “அதுவுமவனதின்னருளே” என்று, அதாவது-† “உணர் விலும்பரோருவனை யவனதருளா லுற்றப்பொருட்டு என்னுணர்வினு ள்ளே யிருத்தினேன்” என்று உணர்வுமிக்கிருக்கக்கடவரான நித்ய ஸூரிகளுடைய 6. ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகருன அந்விதீயருன வனை அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கைக்காக என்னுடைய அபேக்ஷாருபஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே யிருத்தினேன் என்று தம்மு டையஸ்வீகாரத்தை யருவிச்செய்த அநந்தரம், † “அதுவுமவனதிந் னருளே” என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்வேதுக

1. கரண களேபர விதுரன் - (கை கால் முதலிய) உறுப்புகள் உடம்பு என்ற இவற்றைப்பெருதவன். 2. அசித் அவிஸேஷிதனம் - அசித்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டுத் தோன்றாதவனாய்: ஜ்ஞாநஹீனனாய் என்றபடி. 3. விபிரிஷ்டன் - கூடினவன். 4. எதிர்குழல்புக்கு - சேதநன் பிறக்குந்தோறும் அவனைத் திருத்திச்சேர்த்துக்கொள்வதற்காக எதிரான பல அவதாரங்களைக் கொண்டு. 5. ஆஸ்ரயணருசி - பகவானை ஆஸ்ரயிப்பதில் பிரீதி. ஆஸ்ரயண விச்வாஸம் - இவனை ஆச்ரயித்தால் இவன் நம்மைக் காப்பாற்றுவவென்ற நம்பிக்கை. ஜநகம் - உண்டாக்குவது. தன்ருண சேஷ்டி தங்கள் - ருணங்களும் செய்கைகளும். 6. ஸத்தாதிகள் - ஸத்தை முதலியவை; ஸத்தை - ஸ்திதி: ஆதிசப்தத்தால் ப்ரவ்ருத்தி முதலானவை கொள்ளப்படும்.

* திருவா - உ - எ - சு.

† திருவா - அ - அ - க

க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபல மென்றே கொள்ளவேணுமென்கை.

இப்படி யாகையால் இந்தஸ்வீகாரத்தில் 1. சரக்கற நினைக்கக் கடவ னென்கிறார்

மு.—(22௬) இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ் செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

(வ்யா.) ‘இத்தையொழியவும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது—இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷிபண்ணுவா னொருவன் ஆகையாலே, இதுக்காக வன்று அவன் நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாதமோஜ்ஜீவநகரான தானே நமமுடைய இஷ்டஅநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான காரயத்தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவ னென்கை.

‘இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(22௭) அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷயம் ஜீவியாது.

(வ்யா.) ‘அல்லாதபோது’ என்றுதொடங்கி. அதாவது - ‘இத்தை யொழியவுங் காரயஞ்செய்யுமென்று நினையாதே, இதுவும்வேறும் அவன் கார்யஞ்செய்கைக்கு’ என்று நினைக்குமளவில், உபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தரநைரபேக்ஷயம் 3 ஜீவிக்கப்பெறு தென்கை.

‘ஆனால், இந்த ஸ்வீகாரநான் எது ஆவது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(22௮) இது ஸர்வமுத்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தம்; புத்தீஸமாநாதார்த்தம்; சைத்ந்யசார்யம்; ராகப்ராப்தம்; ஸ்வரூபநிஷ்டம்; அப்ரதிஷேதத்தேயோதகம்.

(வ்யா.) ‘இது’ என்று தொடங்கி. அதாவது—‘இந்த ஸ்வீகாரம், இத்தலையில் ஒன்றுமின்றிக்கே யிருக்க ஈஸ்வரன்தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில், எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ?’ என்

1. சரக்கு அற - உபாயத்வபுத்தி நீங்க. 2. ப்ரதிபத்தி - எண்ணம். 3. ஜீவிக்கப்பெறுது - நிலைநிற்காது.

கிற ஸர்வமுத்திப்ரஸங்கபரிஹாரத்துக்கு உறுப்பு; இதான், 'நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கு மென்று இருக்கிறது நாம் என்கொண்டு?' என்று இவன் தனும்பாமல் புத்திஸமா தாரம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன் தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதந னாகையாலே, 'அவனே உபாயம்' என்கிற அந்யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்; வைதமாக அன்றிக்கே 1. இதில் ரஸஜ்ஞான இவனுடைய ராகத்தாலே ப்ராப்தமான இது, 2. ஸ்வரூபாநி ரேக யன்றிக்கே ததேகரக்ஷயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது; அநாதிகாலம் ஸ்வரக்ஷாநாதிகளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன் அது தவிரந்தமைக்குப் ப்ரகாஸக மென்கை.

இனி, 'மாம்' என்கிற பதத்துக்குக் கீழும், இங்கும்* ஸ்வரானுடைய செயல்களை அருளிச்செய்குநர்

மு.—(உஉக) கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான், இங்குத் தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

(வ்யா.) 'கீழ்' என்று தொடங்கி. அதாவது - "ஸ்வதீர்மார் பரித்யஜ்ய" என்ற இடத்தில் - ஸகலஉபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, பலப்ரதான 3. தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைக் கழிக்கையாலே, உபாயபூதான தானும்

1. இதில் ரஸஜ்ஞான் - எம்பெருமானையே ஸரணமாகப்பற்றுவதிலுள்ள ருகியை யறிந்தவன். 2. ஸ்வரூப அநிரேகி - ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது; பகவானுக்கு ஸேஷப்பட்டு அவனால் ரக்ஷய [ரக்ஷிக்கப்படுமது] மான ஆத்மா-நான் உன்னையே ஸரணமாகப் புத்திபண்ணுகிறேன் என்பது தன் ஸ்வரூபத்தையே சொன்னதாதல் காண்க. 3. ஸ்ரீ கீதையில் சரமஸ்ஸோகத்துக்கு முன்பு அருளிச்செய்துள்ள கர்மம் முதலிய உபாயங்களை யெல்லாம் விலக்கி அங்கு ரக்ஷகளுக்கே சொன்ன தன்னையே இங்கு உபாயமாகச் சொன்னதனால், கர்மாநிகள் உபாயமாம்போது தான் ரக்ஷகளுக்கேண்டு மென்றறிப்பந்தம் உள்ளதுபோலத் தானே உபாயமாம்போது வேறொரு உபாயம் வேண்டியதில்லை யென்று பெறப்படுதல் காண்க. பகவானாகிய தான் அங்கியாகநிற்க, உபாயாந்தரங்கள் அங்கமாக இருக்க, இவ்வாறு இரண்டும் கூடவேண்டு மென்பது - உபாயாந்தரங்களைப் பரிக்கிரஹித்தவர்க்கே யென்றபடி.

* 'மேலும்' என்று பிரத்திபேதம்.

3. தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்திபண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறு னென்கை. உபாயாரந்தரங்களைப் பிறர் என்றது - * “உனனுல்லால் யாவராலும்” என்றும்போலே.

இனி, ஸாதபுத்தியா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௬௦) அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கார்ப்பம், அவத்யகரம்.

(வ்யா.) ‘அவனை’ என்று தொடங்கி. அதாவது-2 நிருபாதிக்கரக்ஷகனான அவனை, தத்ரக்ஷ்யபூதனான இவன், தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக 3 ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், 4 ஸ்வகர்த்தருத்வரூப அஹங்கார சர்ப்பமுமாய், 5 பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே 6. அவத்யகரமுமாயிருக்கு மென்கை.

‘ஆனால், ரக்ஷகமாவது தான் எது?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௬௧) அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

(வ்யா.) ‘அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்’ என்று. அதாவது - இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் 7 கடவனான அவன் ‘இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்’ என்று அபிமானித்துக்கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு, 8 ரக்ஷகமாயறுவது என்கை.

1. தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தி பண்ணிநிற்கிற இவன் ஆன நிலை - ‘நாம் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றினதனால்ன்றோ அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கப்போகிறான்’ என்று தான் ஈஸ்வரனை உபாயமாக ஸ்வீகரித்ததில் உபாயத்வ புத்தியைக் கொள்ளுகிற இந்தச் சேதநன் நிலைமை. 2. நிருபாதிக்கரக்ஷகன் - காரணமில்லாமலே (ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பந்தத்தாலே) ரக்ஷிப்பவன். 3. ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம் - அவனை உபாய மென்று மாநஸமாகக் கொள்ளுகிற நிலைவு. 4. ஸ்வகர்த்தருத்வரூப அஹங்கார கார்ப்பம் - ‘எம்பெருமான் நம்மைப் பாதுகாக்கும்வகையில் நம்மைத் தன் நிருவடிக்களை உபாயமாகப் பற்றும்படி செய்ததும் ஒருவகை’ என்று நினைவு கொள்ளாமல், ‘நான் இந்த ப்ரபத்தியை என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளச் செய்தேன்’ என்று எண்ணுகிற இறுமாப்பைத் தன்னிடத்திற் கொண்டது. 5. பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்துவாங்குதல் - பிதாவினிடத்திலே ‘நான் உன்னை ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று கையெழுத்திடும்படி புத்திரன் கையெழுத்துக் கேட்டு வாங்குதல். 6. அவத்யகரம் - அவத்யத்தைச் செய்வது: அவத்யம் - பழிப்பு. 7. கடவன் - உரியவன். 8. ரக்ஷகமாயறுவது - ரக்ஷகமாகத்தீர்வது.

* நிருவாய். இ.அ.க.

‘சேதந்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸவியாது’ என்னுமத்தைத் தெளிவிக்கக்காக, உபாயந்தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௬௨) மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

(வ்யா.) ‘மற்றை’ என்று தொடங்கி. அதாவது-வித்தோபாயமான இத்தை யொழிந்த உபாயங்களுக்கு, 1. சேதந்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபவித்தி ஆக வேண்டிகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்த நிவ்ருத்தி தோஷமாயிருக்கும்; இந்தஉபாயத்துக்கு, 2. ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்கம் அஸஹ்ய மாகையாலே, இச்சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தோஷமாயிருக்கு மென்கை.

‘சேதநவ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா?’ என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார்

மூ.—(உ௬௩) * ‘சிற்றவேண்டா.’

(வ்யா.) * ‘சிற்றவேண்டா’ என்று. அதாவது-வித்தோபாய ஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிற * ‘மற்றென்றில்ல’ என்கிற பாட்டிலே, * ‘சிற்றவேண்டா’ என்று - ‘சிற்றுதல் - சிற்றுதலாய், பாக்க ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா’ என்கையாலே, இவ்வுபாயத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே யென்கை.

இதுதான் இய்யலோகந்தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்கிறார்

மூ.—(உ௬௪) நிவ்ருத்தி, கீழே சொல்லிற்று.

(வ்யா.) ‘நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று’ என்று. அதாவது- ‘ஸர்வதர்மாந்நிரித்யஜ்ய’ என்று - ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டிவது என்னுமிடம், கீழே சொல்லிற்று என்கை.

‘ஆனால், உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ? அது 3² உபாயத்தில் முதலிடாதோ?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார்

1. சேதந்ரவ்ருத்தி - சேதநனுடைய முயற்சி. 2. ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கம் - வேறு ஒரு துணையின் சம்பந்தம். 3. உபாயத்தில் முதலிடெல் - தானே உபாய மென உழங்குமாறு சேர்தல்.

* திருவாய். கூ-க-எ.

மு—(உரு) உபகாரஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தரம் உண்டாகிறது.

(வ்யா.) ‘உபகாரஸ்ம்ருதியும்’ என்று தொடங்கி அதாவது -
* “என்னைத் 1 தீமனங்கெடுத்தாய்” † 2 “மருவத்தொழுதாய்” எனவே
தந்தாய்” இத்தாயியாலே இவ்வுபாயவிஷயத்திலே தீமனம் உண்டாகினும்
உபகாரஸ்ம்ருதியும், இவ்வுபாய சைதந்யப்பரியுத்தம் உண்டாகத்தனை;
இது உண்டாகையாலேயன்றோ ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்தது 3 என்று
உபாயத்தில் உட்புகாது என்கை.

ஆக, 4 சதுர்த்தபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயினால்
இனி, பஞ்சமபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார்.

மு—(உரு) ஸரணம் = உபாயமாக.

(வ்யா.) ‘ஸரணம்’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்-
கிறார், ‘உபாயமாக’ என்று.

அர்த்தந்தாரங்களையும் 5 காட்டவற்றாயிருக்க, இவ்விடத்தில் இது,
உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸ்லோகமாக அருளிச்செய்கிறார்

மு—(உரு) இந்த ஸரணஸப்தம்-ரக்ஷிதாவையும்
க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகி
லும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோ
டே சேரவேண்டுகையாலே.

(வ்யா.) ‘இந்தஸரணஸப்தம்’ என்று தொடங்கி. அதாவது -
(ககூ) ‘உவாயெ மூஹரக்ஷிதோ ஸபஸரணஸப்தம் - வதூ
கே’ [உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஸ் ஸப்தஸரணஸப்தம்-வர்த்ததே]
என்கிறபடியே ஸரணஸப்தமான இது-ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும்
உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், (ககூ) ‘ஸூரூததென
ஷ உவாயெ மூஹரக்ஷிதோ’ [ஸாம்ப்ரதம்சைஷ உபாயார்த்தைவா
சக:] என்கிறபடியே இந்த ஸ்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது.

1. தீமனம் - துஷ்டமனம். 2. மருவித்தொழுதல் - எப்பொழுதுமாகக்
கிட்டி நின்று அடிமைசெய்தல். 3. ‘என்று’ என்பதன்பின்னே நினைக்குமாறு
என்று வருவித்துக்கொள்க. 4. சதுர்த்தபதம் - நான்காவது பதம். 5. காட்ட-
வற்று - காட்ட வல்லமையுள்ளது.

* திருவாய். உ, எ, அ.

† திருவாய். உ, எ, எ.

ஸ்வதர்மங்களையும் பரிசுத் தன்னையேபற்றச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால், 1 கீழோடே சேரவேண்டிகையாலே யென்கை.

2 'அவ்வை, கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநாத்ரபரித்யாகந்தானே ஸ்வீகார்ய ப்ரபுத்தவின் உபாயத்தவத்தைத் தோற்றுவிக்குமதா யிருக்க, ப்ரபுத்தபரித்யாகந்தான் வேணுமோ?' என்னில், - வேணும். ப்ரபுத்தபரித்யாகத்திற்போலே ப்ராப்யஸமயத்திலும் 4 நதீநிஸ்தரணந்தரபரித்யாகம் 5 ப்ரவபரித்யாகம்போலே ஸாதநாத்ர பரித்யாகம் ஸமாந் மாகையாலே 6 தத்விசிஷ்டமேயாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேதகமாகமாட்டாமையாலே.

இம்மாதிரி உபாயங்களை யெல்லாங் கேட்டு அவை சுலபமாகச் செய்யக் கூடாது. உலவென்றும் ஸ்வரூபவிரூத்த மென்றும் நினைத்து 'நாம் களையேறு உபாயம் என்னோ?' என்று கவலைகொண்டுள்ள அர்ஜுநனைக் குறித்து இந்தச் சரமஸ்ஸோகம் அருளிச்செய்யப்படுவதால், அதற்கு ஏற்ப, க்ருஹம் ரக்ஷகன் என்ற பொருளை விட்டு உபாய மென்ற பொருளைக் கொண்டால்தான் கர்மாகினை உபாயமாகக் கொள்ளுதலை விட்டிடவேணு மென்றிருக்கிற அந்த அர்ஜுநனுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிற தென்று கீழோடு ஒட்டிவரு மென்றபடி.

2. ஸரணஸப்தத்துக்கு ப்ரகரணபலத்தாலே உபாயமென்ற பொருளைக் கொண்டவரவேண்டிவ தானால், ஸரணஸப்த மில்லாமலே 'ஸ்வதர்மந் பரித்யஜ்ய - மாமேகம் - வ்ராஜ்' என்ற இம்மாத்திரமே சொன்னாலும், ப்ரகரணத்தாலே 'வ்ராஜ்' என்பதற்கு - (உபாயமாகப்) புத்திபண்ணு என்று அர்த்தம் கொண்டு விடலாமே? இந்த ஸரணஸப்தம் ஏதுக்கு? என்று ஆகேபம்: அதற்கு ஸமாதானம்:—எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக [உபேயமாகப்] பற்றும்போதும், நதியைக் கடந்தவனுக்கு ஒடத்தின் தேவையில்லாததுபோல் ஸாதநாத்ரங்கள் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை யாகையால், 'ஸ்வதர்மந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் வ்ராஜ்' என்பதற்கு - எல்லாச்சாதனங்களையும் விட்டு உபேயமாக எம்பெருமானுருவையே பற்று என்று பொருள்கொள்ளவும் இடமுண்டாகையால், 'ஸரணம் வ்ராஜ்' என்னுமல் 'வ்ராஜ்' என்றுமாத்திரம் விதிக்கும் ஸ்வீகாரம் - அப்படி உபேயமாகப் பற்றுதலைத் தவிர்க்காது; ஆகவே, ஸ்வதர்மங்களையும்விட்டு உபேயமாக ஸ்வீகரித்தலைத் தவிர்ப்பதற்காக 'ஸரணம்' என்பது அவஸ்யம் வேண்டுமென்றபடி 3. ப்ராப்யஸமயம் - எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுகிற ஸமயம். 4. நதீநிஸ்தரணம்-நதியைக்கடத்தல். 5. ப்ரவபரித்யாகம் - ஓடத்தை விட்டிட்தல். 6. தத்விசிஷ்டமேயாகிலும் - ஸாதநாத்ர பரித்யாகத்தோடு கூடியதேயானாலும். ஸ்வீகாரமாத்ரம் - ஸரணஸப்தமில்லாமல் வ்ராஜ் என்பதனை சொல்லப்படும் ஸ்வீகாரம். வ்யவச்சேதகமாகமாட்டாது - உபேயமாகப் பற்றுதலை விலக்கமாட்டாது.

*யாதுஃ-மாஃ

ஜ்யோதியில் உத்தீர்ணமாய், உபாயகோடியில் அநுபுரவிஷ்டமாய், ப்ராபகார்தரபரித்யாக பூர்வகமாய், பகவத்க்ஷுதவாதுமதிருபமாய், சைதந்யகார்யமாய், ப்ரார்த்தநாகர்ப்பமாய், பகவந்முகவிகாஸஹேதுவாய், ஸ்வரூபாதுருபமாய் 1. வ்யபிசாரவிளம்பவிதூரமா யிருப்பதொரு அந்நவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநஸீஸைஷம்” என்று பரந்தபடியில் இவர் அருளிச்செய்த இது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

‘ஸாமான்யேந கதிவாசியான இது மாநஸவாசிககாரிக்ஷுபமான கதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க, மாநஸமான அந்நவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுக்குகிறது என்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உச0) வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதத்தூர யிருக்கச்செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமா கையாலே மாநஸமான அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘வாசிக காயிகங்களும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-
* “சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்” என்கிறபடியே கரணாத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் 2 அதிகாரபூர்த்திக்கு உபலாகையாலே 3. வரணைத்திருபமான வாசிகமும் அஞ்சலிஆதி ரூபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களா யிருக்கச் செய்தேயும், “ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷம்” அகையாலே அவையிரண்டை மொழிய, மாநஸமான அநுஷ்டாநமாந்ரத்தைச் சொல்லுகிற தென்கை.

ஆக, ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

இனி, பூர்வார்த்தததாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகமிக்கொரு

மூ.—(உசக) ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, 4 உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ் சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

1. வ்யபிசாரம் - பயனை விளைக்காமல் தவறிப்போகை. 2. அதிகார பூர்த்தியோக்யதையிறைகை. 3. வரணைத்தி - ஸரணமாக வரித்ததைச் சொல்லுதல். 4. உபாயநைரபேக்ஷ்யம் - எம்பெருமானாகிற உபாயம் வேறொருபாயத்தை வேண்டாததாக இருக்கை.

* திருவாய்:சு-நு-கக.

(வ்யா.) 'ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி' என்று தொடங்கி, அதாவது - ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் 'ஸர்வநர்மாந்' என்று - த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, 'பரித்யஜ்ய' எனது - த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, 'மாம்' என்று-பற்றப்பபிம் உபாயத்தைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று - 1 உபாயநைரபேக்யஞ் சொல்லி, 'ஸரணம்' என்று - உபாயதவஞ்சொல்லி, 'வ்ராஜ்' என்று - உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது என்கை.

அநந்தரம், உததாராததததுக்கு அர்ததம் அருளிச்செய்வதாகக் கோலி: அதில் ப்ரதம்பதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(உசஉ) அஹம்.

(வ்யா.) 'அஹம்' என்று.

இவ்வுத்தராராததத்தில் ஈஸவரன் செய்தருளுகிற அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உசஉ) ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

(வ்யா.) 2 'ஸ்வக்ருதயத்தை அருளிச்செய்கிறான்' என்று. அதாவது - 3 அதிகாரிக்ருதயம்மீறே பூரவாராததததத் சொல்லிற்று; உபாயபூதனை தனனுடைய க்ருதயத்தை அருளிச்செய்கிறது, இதிலேயிதே.

இனி, இப்பதத்துக்கு அர்ததம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உசச) ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியாய், ப்ராப்தனை நான்.

(வ்யா.) 'ஸர்வஜ்ஞனாய்' என்று தொடங்கி. அதாவது - (ககூஉ) "யஸ்யபுஜ்யஸ்யபுவிசு" [யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவிசு] என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியும்வனாய், (ககூச) "வ்ராஜஸ்யஸக்திவிபுலியெவபு-ஏயதெ" [ப்ராஸ்யஸக்திர்விவிதைவ ஸ்ருயதே] என்கிறபடியே எல்லாஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாய், ஸேஷியாகையாலே ப்ரார்ப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை.

1. உபாய நைரபேக்யம் - எம்பெருமானாகிற உபாயம் வேறேருபாயத்தை வேண்டாததாக இருக்கை. 2. ஸ்வக்ருத்யம் - தன்னொழில். 3. அதிகாரிக்ருத்யம் - ப்ரபந்தனைன்கிற அதிகாரி செய்யவேண்டிய தொழில்.

அல்லாத குணங்கள் எல்லாம் கிடக்க, 1 இந்தக் குண விசேஷங்கள் இவ்வஹம் ஸப்தம் காட்டுகிற இதுக்கு பரயோஜனம் அருளிச் செய்கிறார்.

அ.-(உசடு) இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள்ையும், தன்பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்குடான பந்த விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

(வ்யா.) 'இவன் கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி. அதாவது- இச்சேதநனுக்கு அறிஷ்டசிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமானால், இவன் பூர்வத்திலின்ற நிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸத்தித்வங்க ளாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்பஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான சேஷித்வரூப பந்தவிசேஷத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்கை. 'மாம்' என்கிற இடத்தில் ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசித்தாற்போலே, 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும் 2 கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசிக்குமிதே; 3 வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆஸ்ரயணங் கூடாதபோலே, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது 4 கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே, இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநஸக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ் சொன்ன இது, பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

1. இந்தக் குணவிசேஷங்கள் - ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸத்தித்வ ப்ராப்தத்வங்கள். 2. கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான - இவனுக்கு வேண்டிய காரியத்தைச் செய்பவனாகைக்கு முக்கியமான. 3. ஆஸ்ரயணவேளையில் வந்தமையாலே 'மாம்' என்பதில் வாத்ஸல்யாதிகள் ப்ரகாசிக்கு மெனக் கொண்டதுபோலே, இரண்டாம் அடியிலுள்ள 'அஹம்' என்பதும் 'அஸ்தி' ஸப்தத்தைச் சேர்த்தாயிருந்தாலும் உபாயமாகப் பற்றப்பட்ட ஸ்வரன் தன்னுடைய க்ருத்யத்தை யருளிச்செய்யும் ப்ரகரணத்தில் வந்துள்ளதால், இந்த அஹம் ஸப்தத்தில் கார்யகரத்வத்துக்கு ஏற்ற ஜ்ஞாநம் முதலிய குணங்கள் ப்ரகாசிக்கு மெனக் கொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்து. 4. கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே - கார்யத்தைச் செய்பவனாகை பென்பது பொருந்தாதாகையாலே.

இப்பதத்தில் 'மாம்' என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய்கின்ற பாரதநர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன்ஸ்வாதந்ர்பத்தை ப்ரகாஸ்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—(2சக) 1. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப் பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்திரத் தானான தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான்.

(வ்யா.) 'தனக்காகக்கொண்ட' என்று தொடங்கி. அதாவது - 'மாம்' என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுனன், தன்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை 'ஸ்வாதிகனுவன் இப்படித் தாமுநின்றது, தன்குணத்தாலேயிறே' என்று 2 அவனை யிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ?' என்று 3 தன்னையிட்டுப்பார்த்து, 'ஸ்வநர்மங்கனாயும் விட்டு என்னைப்பற்று என்னுந்நிறுன்; இது என்னுக்கடவது?' என்று அஞ்சின அச்சந்திர, ஸ்வாதீந 4 த்ரிவிதசேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகனய்க்கொண்டு 5 நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரானயிருக்கிற தன்னுடைய 6 யதாவஸ்த்திதவேஷத்தை 'அஹம்' என்று தர்ஸிப்பிக்கிறுனென்கை.

ஏவப்புகனுவன் பரதந்த்ரானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன்று என்னு மிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்

1. தனக்காகக் கொண்ட-அர்ஜுனனான தன்னை ரக்ஷிப்பதற்காக மேற்கொண்ட. 2. அவனையிட்டுப்பாராதே - ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரான அப்பெருமானுடைய குணத்தை யதஸந்தித்து ஆராயாமல். 3. தன்னை யிட்டுப்பார்த்து - அந்த ரதத்துக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கிற தன்நிலையை நினைத்துப்பார்த்து. 4. த்ரி விதமான சேதநங்களென்ன அசேதநங்களென்ன இவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்திதியையும் ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸ்வாதீநமாகவுடையவனென்க; சேதநர் - பத்தர் முத்தர் நித்யர் என்று மூன்றுவகைப் பட்டிருப்பர்; அசேதநங்களும் - சுத்தஸத்வமான அசித்தும், குணத்ரய ஸ்வரூபமாயிருத்த ஸாலே மீஸ்ரஸத்வமென்னப்படுகின்ற ப்ரக்ருதியும், ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றிற்கு நிர்வாஹகமாய் ஸத்வருந்ய மென்னப்படுகின்ற காலமும் என மூவகைப்பட்டிருக்கும். 5. நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரன் - எங்குந் தடைப்படாத ஸ்வாதந்ர்பத்தை யுடையவன். 6. யதா அவஸ்திதவேஷம் - இயற்கையையுள்ளதான ஸ்வரூபம்.

மு.—(உசௌ) கீழில் பாரதந்தர்யமும், இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய எல்லைநிலமிறே.

(வ்யா.) 'கீழில்' என்று தொடங்கி. அதாவது - கீழ் ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்தர்யமும், நினைத்தது செய்யுமானவில்தனக்கு ஒரு 1 நிவாரணரீதியாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய வீம்பாய்மியிறே யென்கை.

அநந்தரம், தனிதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மு.—(உசௌ) த்வா - அஜ்ஞனாய், அஸக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

(வ்யா.) 'த்வா' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'அஜ்ஞனாய்' என்று தொடங்கி. அதாவது-உன்கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய், அறிநதாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு ஸக்தியில்லாதவனாய், அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு 2 ப்ராப்தியில்லாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸ்வாதந்தர்யமங்கனையும் விட்டு என்னையே 3 நிவாரண உபாயமாகப் பரிசுரஹிதத்திருக்கிற உன்னை யென்கை.

அநந்தரம், தருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மு.—(உசௌ) ஸர்வபாபேப்யஃ = மத் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

(வ்யா.) 'ஸர்வபாபேப்யஃ' என்று. இதுவும்-பாபமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸந்தமுமாய் தரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம்முன்றையும் உட்கொண்டு இப்பதத்ததுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'மத் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள்' என்று தொடங்கி. அதாவது-பாபமானது-இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்டவேதனாவாயும் இருக்குமதாகையாலும், மோஷப்ரகாரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிக

1. நிவாரண - தடைசெய்பவன். 2. ப்ராப்தி - தருதி. 3. நிவாரண உபாயம் - வேறொரு உதவியை வேண்டாத உபாயம்.

வாரிதன் - 1. பகவல்லாப விரோதித ளாகையாலும், அதில் 2 ஜ்ஞாந விரோதியும் ருசிவிரோதியும் 3 உபாயவிரோதியும் 4 பண்டேசிவருத்த மாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்திவிரோதி யாகையாலே 5. நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்குப் ப்ராபிந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சிஸ்பாபங்களை உத்தேசித்துப் பயப்படுகிறாய், அந்த அந்தப் பாபங்க ளெல்லாவற்றிலின்று மென்கை.

அதில் பஹுவசநவிவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உரு0) “பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே, அவி த்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) “பொய்ந்தின்ற ஞானமும்” என்று தொடங்கி, அதா வது - * “பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக் குடம்பும்” என்று - 6 “உத்பத்தி விராஸாதி யோகத்தாலே அஸத்ய

1. பகவல்லாபம் - பகவானையடைகை. 2. ஜ்ஞாநவிரோதி - அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாந விரோதி; இது - நிருமந்தரம் அர்த்தபஞ்சகத்தைத் தெரி வித்தலாற் கழியுண்ணும்; முக்கியமாக, அங்குள்ள நமஸ்ஸாலும் கழியுண் ணும்; அங்கு ‘இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது: விரோதிதான் மூன்று’ முத லிய சூர்ணிகையால் அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. ருசிவிரோதி - உபா யத்தில் ‘நான் இந்த உபாயத்தைச் செய்கிறேன்’ என்ற புத்தி தோன்றுதலும், உபேயமான கைங்கர்யத்தில் ‘என்னுடைய நிருப்திக்காக நான் கைங்கர்யஞ் செய்கிறேன்’ என்ற புத்தி தோன்றுதலும்; சாமஸ்லோகத்தில் “இத்தால் விரஜ என்கிற ஸ்விகாரத்தில் உபாயவாவத்தைத் தவிர்க்கிறது’ முதலிய சூர்ணி கைகளால் உபாயருசி விரோதியைத் தவிர்த்தலையும்; த்வயத்தில், ‘நம:-கைங்கர் யத்திற் களையறுக்கிறது’ முதலிய சூர்ணிகைகளால் உபேயருசிவிரோதியைத் தவிர்த்தலையும் காண்க. 3. உபாயவிரோதி - உபாயாந்தரங்கள்; உபாயாந்தரங் கள் ‘ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்பதனால் தவிர்க்கப்பட்டமை காண்க. 4. பண் டே - முன்பே: நிருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் இந்த ஸ்லோகத்துப் பூர் வார்த்தத்திலு மென்றபடி-முழுக்காவான் தசையிலும் வரணத்தையிலு மென்று ஸாம். இப்போது சொல்லப்படுவது - ப்ராப்திதசையாகும். 5. நீ - அந்நய ஸாதநான நீ, என்னை - அந்நயஸாத்யானை என்னை, ப்ராபிக்கைக்கு-அடைகை க்கு. 6. உத்பத்தி விஸாஸாதி என்று ஷட்பாவவிகாரத்திலே ‘ஜாயதே’ ‘விந ஸ்யதி’ என்பவற்றைச் சொல்லப்படுகிற இரண்டு விகாரங்களைச் சொல்லி, ஆதி ஸபத்தாலே அஸதிமுதலிய நான்கு விகாரங்களைக் காட்டவைத்தார். யோகம் - ஸம்பந்தம். அஸத்யஸபத்தவாச்சயம் - அஸத்யமென்ற சொல்லாலே சொல்லத் தக்கது; அஸத்யம் - நிலையில்லாதது.

* திருநிருத் - க.

ஸப்தவாச்யமான 1 அசேதநவிஷயத்தில் ஆத்மஜ்ஞாநமும், அந்தத்தே
ஹாத்மாபிமாந மடிபான ஸாம்ஸாரிகதுஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தக்
கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸ 2 அஸ்ருகாதி மஸூப தேஹஸம்
பந்தமும் என்று சொல்லுகிறபடியே அவிதபையும் 3 கர்மமும்
வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமு மாகிற அவற்றைச் சொல்
லுகிறது என்கை.—இவற்றில், அவிதபையாவது - 4 ஜ்ஞாநாநுதய
ரூபமாயும் 5 அந்யதாஜ்ஞாநரூபமாயும் 6 விபரீதஜ்ஞாந ரூபமாயும்,
மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம். கர்மமாவது - புண்யபாபம்; மோஷ
த்தைப்பற்ற, பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; (கசுரு)
“வூண்யுவாவெவிய-ருய” [புண்யபாபேவிதூய] என்னக்கடவ
கிறே. 7 வாஸநையாவது - அஜ்ஞாநவாஸனையும், கர்மவாஸனையும்,
ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தவாஸனையும். ருசியும் - விஷயபேதத்தாலே பஹு
விதைபாயிருக்கும். ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாவது - ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமா
யிருந்துள்ள அசித ஸம்பந்தம்.

இனி, ஸ்வஸப்தவிவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உருக) த்ருணச்சேத கண்யே நாதிகளைப்
போலே ப்ரக்ருதிவாவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கு மவை
யென்னை, லோகாபவாத பீதியாலும் கருணையாலும்

1. அசேதந விஷயத்தில் ஆத்மஜ்ஞாநம் - அசேதநமான உடம்பில்
ஆத்மா என்கிற ஜ்ஞாநம். 2. அஸருக் - ரகதம். 3. காமமும் வாஸனையும்
ருசியும் எனபன - பொல்லா ஒழுக்கு எனபதன பொருள; பொல்லா ஒழுக்கு -
தீயநடத்தை. 4. ஜ்ஞாநாநுதயம்-ஜ்ஞாநமே யுண்டாகாமலிருக்கை; தேஹம் -
வேறு ஆத்மா வேறு என்ற அறிவைப் பெறுதிருக்கை. 5. அந்யதாஜ்ஞா
நம் - ஒருபரகாரமாயிருப்பதை வேறுபரகாரமாய் உள்ளதாக நினைக்கும்அறிவு :
பகவானுக்கு சேஷமான ஆத்மவஸ்துவைத் தேவதாந்தரஸேஷ மென்று
நினைக்கை. 6. விபரீதஜ்ஞாந மாவது - விசேஷ்யம் ஒருவகையாக இருந்து,
வேறுவிதமா யிருப்பதாக நினைக்கும்அறிவு: பகவத் பரதந்தரமான ஆத்மவஸ்து
வை ஸவதந்தரமென்று நினைக்கை. 7. வாஸனை யின்னதென்பது கீழ்ச்சொல்
லப்பட்டது. அஜ்ஞாநம் மூன்றுவகைப் பட்டிருப்பதால், அஜ்ஞாந வாஸனை
யும் மூன்று படிபபடம்; அஜ்ஞாநவாஸனை - விஷய ஸவதந்தராதிகளைக் கண்டால்
பயாதிகள் உண்டாகக் காரணமான த்ரிவித அஜ்ஞாநவாஸனை. கர்மவாஸனை -
புண்ய பாபரூப கர்மங்களிலுண்டாகும் வாஸனை. ப்ரக்ருதிஸம்பந்தவாஸனை -
விஷயாந்தரங்களிலே சாபலத்துக்கு ஹேதுவான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே
தோன்றும் வாஸனை.

கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

(வ்யா.) 'த்ருணச்சேத' இதயாதியாலே; அதாவது - துரும்பு - நறுக்கை தின்வுதின்றவிடம்சொறிகை தொடக்கமானவையேபோலே அபுத்திபூர்வமாகப் பரக்ருதி வாஸனையாலே அநவர்த்திக்கும் 1 உத்தராக்ங்களென்ன: நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாதஞ்சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும் 2. 'நம்மைக்கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாஸமாமே; ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய்யும் நிதய நைமித்திக கர்மங்க ளென்ன: ரஜஸ்தமஸ்ஸ-க்காளாலே கலங்கி 3. த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் புரூப்ரபத்திபண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன; எல்லா வற்றையும் நினைக்கிறது என்கை.

'ஸாதநபுத்தா செய்யாதவையும் வஸ்துகதயா ஸாதநகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமத்தை ஸங்காபூரவகமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உருஉ) 'உந்மத்தப்ரவ்ருத்திக்குக்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங் களாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

(வ்யா.) 'உந்மத்த' இதயாதியாலே. அதாவது - (கசுசு) 'உந்மத்தாஹி கவிஸு' [உதமாதஸ்சித்தவிப்ரம:] என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறநதா நொருவன், 'இன்னவருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவுஇன்றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழி க்கு ஒருரோடே ஸம்பந்தமுண்டா யிருக்கையாலே அவ்வழிலே சென்று சேருமாபோலே, 4. ஸாதநபுத்திரஹிதமாக 5. லோகாபவாத பீத்யாக்களாலே செய்யாபடுகிற இவை - விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்றுநினைக்கவேண்டா; 6. அந்விதங்களாயேவிடு

1. உத்தர அகம் - பரபத்தி செய்தபின்பு உண்டாகும் பாபங்கள். 2. பகவத் துருவநாயுடையதாக நித்யகர்மாதுஷ்டாநங்கள் செய்கிறேனென்று ஸங்கல்பித்துக் கொள்ளாமல் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தம் கரிஷ்யே என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு செய்பவை. 3. த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் - விட்ட உபாயங்களில் உபாயத்வ புத்தியைக் கொள்ளுதல்; 4. ஸாதந புத்திரஹிதமாக - ஸாதனமென்கிற எண்ணமில்லாமல், 5. லோகாபவாத பீதி - உலகத்தார் பழிக் கப்போகிறார்களே என்ற அச்சம். 6. அந்விதங்கள் - ஸம்பந்தத்தைப்பெறும்.

மென்றபடி. 1 “ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநாய் அதுஷ்டிக்தாலும், 2 ஏறி
பட்ட கட்டி ஆசாஸத்திலே நில்லாதபோலே, அவையும் ஒரு பலத
தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பரபஸ்ப்த
வாச்யமாகக் கடவது” எனறிநே, தனிசரமத்தில் இவாதாமே
அருளிச்செய்தது.

‘அததானேயாகிறது:- புரஃப்ரபத்திக்கு தோஷம் எது?’ என்ன,
அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உரு௩) கலங்கி உபாயபுத்த்யாபண்ணும் ப்ர
பத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

(வ்யா.) ‘கலங்கி’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸக்ருத் அது
ஷ்டாநமொழியப் புரதுஷ்டாநத்தைஸஹியாத ப்ரபத்திஸ்வபாவத்தை
அறியாதே கலங்கி அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்காகவாதல் இஷ்டப்ராப்திக்
காக வாதல் உபாயபுத்பா மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும் (கக௭)
“கூபுவாதகலீதஸூ” [அதபாதகபீதஸ்த்வம்] என்று உபாயாந்தரம்
போலே பாதகஸம் மென்கை.

அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(உரு௪) மோக்ஷயிஷ்யாமி = முக்தனும்படி
பண்ணக்கடவேன்.

(வ்யா.) ‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்
செய்கிறார், ‘முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்’ என்று, அதாவது -
இவற்றில்தின்றும் விடப்பட்டவனும்படி பண்ணக்கடவே நென்கை.

இனி, ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உரு௫) ணிச்சாலே நானும் வேண்டா, நீயும்
வேண்டா, அவை தந்நடையே விட்டுப் போங்கா
ணென்கிறான்.

1. ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநாய் - (நாம் அதுஷ்டாநம் செய்யாவிட்டால் இவ்
வளவு ஞானவானே காமாதிகளை விட்டபோது நாம் ஏன் அவற்றைச் செய்ய
வேண்டுமென்று லௌகிகர் நினைத்துக் கர்மாதிகளை விட்டிடாராயின் அத
னால் அவர்கட்குப் பகவதாஜ்ஞையை மீறின பாயம் நேருமே! என்ற) கரு
ணையை முக்கியமாகக் கொண்டவர்களாய், 2. ஏறிட்ட - உயர ஏறித்த.

(வ்யா.) 'ணிச்சாலே' என்று தொடங்கி. அதாவது - "யிஷ்
யாமி" என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வயம்கர்த்தாவாகைபற்றிக்கே தான்
1. ப்ரயோஜகர்த்தாவாய், யிஷிக்கக்கடவே நென்கையாலே, நானும்
இதுக்கு ஒருயதம் பண்ணவேண்டா, நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க
வேண்டா: நீ என்னை ஆஸ்ரயித்த 2. ராஜகுல மாஹாத்மயத்தாலே
உன்னை க்கண்டு தாமே பயப்பட்டு, * 'காலேவொருங்கிற்றுக் கண்டி-
லமால்' என்கிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தன் நடையே விட்-
டுப்போங்கா நென்று அருளிச்செய்கிறா நென்கை.

இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறார்

மு.-(உருசு) 'என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்-
தவை நான் இரங்கினாற் கிடக்குமோ?' என்கை.

(வ்யா.) 'என்னுடைய' என்று தொடங்கி. அதாவது - பாபங்-
களாகிறன, குப்பையில் ஆமணக்குப் போலே யெழுந்து, பாம்பு
போலே மிடற்றைப் பிடிப்ப தொன்றன்றறே; சேதநன் பண்ணின
கர்மங்கள் சுணதவம்விகளாகையாலே, அப்போதே நஸித்துப்போம்;
அஜ்ஞனாகையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்து போக, ஸ்வதஸ்
ஸ்வ ஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து 3. ப்ராப்தகாலங்-
களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அதுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ-
ரூபமாகையாலே, அந்த நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை, நிக்ரஹத்துக்கு
4. ப்ரதிகோடியான அதுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் 5. அவ்விஷ-
யத்திற் பிள்ளை கிடக்குமோ? என்கை, இதுக்குக் கருத்து என்றபடி.

தன்நடையே விட்டுப்போம் என்கிற இடத்தில் 6. அபிப்ரேத-
த்தை அருளிச்செய்கிறார்

1. ப்ரயோஜக ர்த்தா - எவதற்குத்தா; அரசன் கோயிலைக் கட்டுவித்தா
நென்றால் அரசனுடைய மகிமையாற் கோயில்கட்டுகை நிகழ்ந்தது என்று
வற்பதில் காண்க. 2. ராஜகுல மாஹாத்மம் - அரசனுடைய அரண்மனையை
யடைந்ததுலான மேன்மை. ஒருவனுக்கு ராஜாவினுடைய க்ருகத்தில்
போக்குவரத்து மிகுந்தால், அதைக்கண்டு, 'இவன் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கன்'
என்று யாவரும் கௌரவிக்க, அவனுக்கு ப்ரதிகுலரும் அரசனுடைய முயற்சி
யாவது இவனுடையமுயற்சியாவது இல்லாதிருக்கையில் தானே ப்ரதிகுல்-
யம் நீங்கப்பெறுவதைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காண்க. 3. ப்ராப்தகாலம் - தக்க
காலம். 4. ப்ரதிகோடி - எதிர்த்தட்டானது. 5. அவ்விஷயத்தில்-அதுக்ரஹஞ்-
செய்த இடத்தில். 6. அபிப்ரேதம் - ஈஸ்வரன் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பது.

* பெரியதிருவ-ருசு.

மு.—(உரு௭) அதாதிகாலம் பாபங்களைக் கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

(வ்யா.) ‘அதாதிகாலம்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - அதாகியான காலமெல்லாம் துக்கோவஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புக் கால் அவற்றைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாஸ்யரண ராஜகுலமாஹாதம்ய முடைய உன்னைக் கண்டு, அவை தான் 1. குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவே னென்கை. “அவைதாமே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது - இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க்கழிந்தவை என்று தோற்றாதபடி போக்குகை; அதாகிறது - இவை ஸ்ம்ருதி விஷயமானாலும் 2. தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகவேஷத்தைப் பார்த்து ஸ்வாநங்கண்டாற்போலே இவை நமக்கு 3. வந்தேறியாய்க்கழிந்தவையென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியாலே துஃகம் அதுவர்த்தியாதிருக்கையும்” என்று *தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேபம்.

“மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற 4. உத்தமனில் அபிப்ப்ரேதமான ஓரர்த்தநிலேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உரு௮) இனி உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன். என்னுடம்பிலமுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?

(வ்யா.) ‘இனி’ என்று தொடங்கி. அதாவது-இத்தனை காலமும் ‘நம்கார்யத்துக்கு நாம் கடவோம்’ என்று நீ திரிகையாலே, தன்கார்யம் தானேசெய்துகொள்ளுகிறா 5. நென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, ‘எனக்கு நீ ஸரீரதயாஸேஷம்’ என்று அறிந்து என்பக்கவிலே 6. நபஸ்தபரண பின்பு உன்னுடைய பாபநிமோசனார்த்தமான யத்தம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்; எனக்கு ஸரீரபூதனான உன்னுடைய அஸ்தியாருபமாவியந்ததை ஸரீரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ? என்கை. ‘என்னுடம்பிலமுக்கை

1. குடல் கரிந்து - குடல் வெந்து. 2. தன்னுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷம் - ப்ரபந்ரண தன்னுடைய பகவத் அநந்யார்ஹஸேஷத்தவம். 3. வந்தேறி - அசித்தஸம்பந்தத்தாலே வந்து சேர்ந்தவை. 4. உத்தமன் - படர்க்கை. 5. என்று இருந்த இத்தனை போக்கி - என்று இருந்தேனே யல்லது என்படி. 6. நபஸ்தபரன் - ரக்ஷணபாரத்தை வைத்தவன்.

*தனிஸ்லோகத்தில் என்று பாடாந்தரம்.

கூனே போக்கிக்கொள்ளேனோ' என்றது,—யதந 1 பவித்வங்கள் இரண்மும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக; ஆகையால், உன்னுடைய விரோதியில் சீடப்படுதான்நில்லை யென்றபடி. “விரோதி நிவ்ருத்தியும், அபிமதப்ராப்தியும் இரண்மும் பலமாயிருக்க, ஒன்றைச் சொல்லுவா னென்? என்னல்—ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே 2 சொல்லிற் நில்லை; (கசுஅ) “ஜோடுவெஷ்யஸி” [மாமேவைஷ்யஸி] என்று கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன பல மொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற் நில்லை யென்னவுமாம்; ‘ஆனால், விரோதி நிவ்ருத்திதன்னைச் சொல்லு வாநென்?’ என்னில்,—அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று, 3 விரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்தால் பலம் ஸ்வதஸ்வித்தமா யிருக்கையாலே, தனித் துச் சொல்ல வேண்டாவிதே” என்று ஸங்க்ரஹேண நியூபதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி * தனிசாமங்களிலும் அருளிச்செய்த ஸங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அதுஸந்தேயம்.

அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(உருக) மாஸுசஃ = ‘நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரிக்கரியாமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லையென’ என்று அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

(வ்யா.) 4. ‘மாஸுசஃ’ என்று. அதுக்குஅர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார், ‘நீ உன்கார்யத்திலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது—‘நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில், ‘நம்கார்யத்துக்கு என் செய்வோம்?’ என்று கரைந்த ஸோகிக்கப்ராப்தம்; நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரியா திருந்தேனாகில், ‘நம்கார்யத்தில் இவன் உதாலந்நாயிரா நின்றான்; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?’ என்று ஸோகிக்க

1. பவித்வம் - பலனையடைபவனாகை. 2. சொல்லிற்றில்லை யென்பதற்கு முன் இரண்டையும் என்றவது மற்றொன்றை யென்றவது அத்தியாஹாரஞ் செய்துகொள்க. 3. விரோதி நிவ்ருத்தி - விரோதி கழிகை. 4. ‘மாஸுசஃ’ என்ற இரண்டிதழும் சேர்ந்து ஓரர்த்தத்தைப் பரிபாதிப்பதுபற்றி மூல கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ பிள்ளைலோகாசார்யர் இவற்றை ஒன்றாக அருளிச்செய்திருத்தலால் ஆர்ஷமான இந்த ‘மாஸுசஃ’ என்பது உபபதஸமாஸம் பெற்று ஒரு பதமாக ஆய்விட்டதென்று திருவுள்ளம்பற்றி இவ்வாறு அருளிச்செய்கிறார்.

* ‘தனிஸ்லோகத்தில்’ என்று பாடாந்தரம்.

பராப்தம்; இங்ஙன் அன்றிகே, 'யத்ரபலித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூபாரதந்தாயத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷணாகார்யத்திலே அதிகரியாதொழிகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்ரபலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி ஸ்வாமியான நான் உன்பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லையாண்' என்று முன்பு ஸோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய ஸோகத்தினுடைய பிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிற நென்கை.

இத்தால், 'அஹம் த்வா' என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட 1. ரக்ஷரக்ஷபூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அறுவதித்துக்கொண்டு 2. ஸோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனிமேல், 3. நிவர்த்தகனான தன்னுடையவும் 4. நிவர்த்தங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி, ஸோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உசூ) நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடா தென்று சொல்லி, உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லையாண் என்கிறான்.

(வ்யா.) 'நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தை' என்று தொடங்கி. அதாவது—“அஹம்” என்று ஸ்வஜ்ஞாத்வாதிகுணவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, “த்வா ஸ்வபாபேப்யோ யோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று ணிச்சால் நிவர்த்தயங்களான பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு தானே அருள் ஓடிப்போ மொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம் சொல்லி, அந்தரம் “மாஸாஃ” என்கையாலே ‘இப்படியானபின்பு உனக்கு ஸோகிக்க நிமித்த மில்லை’ என்கிற நென்கை.

1. ரக்ஷபூதர் ரக்ஷபூதர் என்று இரண்டிடத்தும் சேர்த்துக்கொள்க. 2. ஸோகாபநோதநம் - சோகத்தைப்போக்குதல். 3. நிவர்த்தகன் - பாபத்தைப்போக்குபவன். 4. நிவர்த்தயம் - போக்கத்தக்கது.

1 இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப் பட்டு நிற்கிற படியை அறிவித்து, இவனுடைய ஸோகத்தைப் போக்குகிறமையை 2 அபியுத்தோத்தியை கிதர்ஸநமாக்கிக்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார்

பு.—(உசுக) * “எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே!” என்கிறான்.

(வ்யா.) ‘எத்தினால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து ‘ஸ்ரவேஸ்வரன் இத்தலையில் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக 3. † என்று கொடுவந்து புருந்திருக்கிறபடியைச்சொல்லி, இனி எதுக்காக நீ துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?’ என்றற்போலே, ஸஸ்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகலபாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, ‘இனி எதுக்காக ஸோகிக்கிறாய்?’ என்று இவனைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறு நென்கை.

இனி, இவனுடையஸோகம் 4 மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பான தொரு பகவதப்பிராயவிலேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

பு.—(உசுஉ) பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புணியமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ?

(வ்யா.) 5 ‘பாபங்களை நான் பொறுத்து’ என்று தொடங்கி. அதாவது - நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்திற என்னுடைய க்ஷமாவிலே மாக்கி, அவ்வளவு மன்றிக்கே பின்னை உன்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்தஸல்பத்தாலே ‡ “செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள்” § “செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்கிறபடியே அவைதன்னைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, இனி நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ? என்கை.

1. இத்தலையில் - ஸரணுகதனிடத்தில். 2. அபியுத்த உக்தி - பெரியோரின் பாசரம். கிதர்சனம் - மேற்கோள். 3. என்று கொடு வந்து - ஏற்றுக் கொண்டுவிந்து. 4. மறுவலிடாமல் - திரும்பவும் நேராமல். 5. இந்த வாக்யமும் ‘மாஸுசு’ என்பதன் கருத்தே.

* திருச்சந்தவி, ககரு. † தன்னுள்ளே வந்து என்றும் பாடம்.

‡ திருச்சந்தவி - ககக. § பெரியாழ்வார் திரு ச - கூ - உ.

ஆக, இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் அஞ்சபத்தாலும்— 1. நிவர்த்தக: ஸ்வரூபத்தையும், 2. நிவர்தயாஸ்ரயத்தையும், நிவர்தயங்களான பாபங்களை யும், அவற்றினுடைய நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும், தத்கார்யமான ஸோகநிவ்ருத்தியையும் சொல்விற்றாயிற்று.

இனி, இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும், இந்தஸ்லோகந்தனக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தையும், இதில் ஸிஸ்வாஸ உத்பத்தியின் அருமையையும், ஈஸ்வரன்தான் முதலிலே இத்தை உபதேஸியாமைக்கு ஹேதுவையும், வேதபுரஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை 3. ஸ்வரூபேண த்யஜிக்குமளவில் தோஷமில்லை என்னுமத்தையும், அவைதான் 4. முகாந்தரேண அந்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண 5. த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதநம் இன்னது என்னுமத்தையும், பலவித்திக்கு இவன்பக்கல் வேண்டும் அம்ஸத்தையும், ஈஸ்வரனுக்கு இவனுடைய ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்னுமத்தையும், இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திக்யாதிகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இல்லையாகில் நூரித்தலித்தனை என்னுமத்தையும், 6. வ்யவஸாயஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாஸபர்யந்தபாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இன்றார் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

அவற்றில் ப்ரதமத்தில் இதில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையைத் தர்ஸிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐதிவ்யத்தைய அருளிச் செய்கிறார்

மூ.—(உசூந) உய்யக்கொண்டார்விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

1. நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தையும் - உபாயபூதன ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தையும் : 'அஹம்' பதத்தால் இது சொல்லப்பட்டது. 2. நிவர்தய ஆஸ்ரயம்-பகவானால்: நிவர்த்திக்கப்படத்தகுந்த பாபங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான ஸரணைதன் : 'தவா' சப்தத்தால் இவன் சொல்லப்பட்டுள்ளான். 3. ஸ்வரூபேணத்யஜித்தல்-உபாயமாகச் செய்யாமல் விட்டிடுதல். 4. முகாந்தரேண அந்விதங்கள் - வேறேராகாரத்தால் வருமவை. 5. த்யக்தங்கள் - விடப்பட்டவைகள். 6. வ்யவஸாயஹீநன் - த்ருடாத்யவஸாயமில்லாதவன்.

(வ்யா.) ‘உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக’ என்றுதொடங்கி. அதாவது-1. தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்திநிஷ்டராயிருக்கையாலே, அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டரம்படி பண்ணவேண்டுமென்று, அவருக்கு இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, 2. ‘அர்த்தஸ்திதி அழகிகாயிருந்தது; ஆகிலும், 3. அத்தை விட்டு இத்தைப் பற்றத் தக்க ருசி எனக்கு இல்லை’ என்ன, “வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; பகவத்ப்ரஸாதம் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை” என்று அவர்விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது என்கை.

“இனி, இந்த ஸ்லோகத்துக்கு இன்னதிலே 4. நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ம—(உகாச) இதுக்கு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.

(வ்யா.) ‘இதுக்கு ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு’ என்று. அதாவது - ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ஸ்லோகத்துக்கு - ஸாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸகலதர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதந்னுக்குத் தானே நிரபேஷஸாதநமாய், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தளர்ப்புகட்டு, ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் 5. ஸ்வாதீந ஸகலப்ரவர்த்தகனான ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்திலே தாத்பர்யமென்கை.

இனி, 6. இதில் விஸ்வாஸ உத்பத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார்

ம—(உகாடு) “இதுதான் அநுவாதகோடியிலே” என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

• 1 தத்வநிர்ணயம்பண்ணின - சித் அசித் ஈஸ்வரன் என்ற தத்வநாயங்களையும் நிர்ணயம் பண்ணின. 2. அர்த்தஸ்திதி - பகவானுக்குப் ப்ரபாதந்தரமான இவ்வாத்மா உபாயாந்தரங்களைவிட்டு அவனையே பற்றுகை என்கிற விஷயத்தின் நிலை. 3. அத்தை - உபாயாந்தரத்தை. 4. நோக்கு - தாத்பர்யம். 5. ஸ்வாதீநஸகலப்ரவர்த்தகன் - தன்னநீனமான ஸயஸ்தமான வ்யாப்ரபாதையுடையவன் : தன்னிச்சைப்படியே எதையும் செய்ய வல்லவனென்றபடி. 6. இதில் - த்யாகபூர்வகஸ்வீகாரத்தில், விஸ்வாஸ உத்பத்தி - விஸ்வாஸம் உண்டாதல்.

(வ்யா.) 'இதுதான்' என்று தொடங்கி. அதாவது - 1. இந்த ஸ்லோகார்த்தந்தான் 2. அநுவாதத்தினுடைய கோடியிலே என்றும் 3. ஆபத்தமரான வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தையென்கை.

'அது எத்தாலே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உசாகு) அர்ஜுனன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத்தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், 'இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று துணிந்தபின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

(வ்யா.) 'அர்ஜுனன்' என்று தொடங்கி. அதாவது - இதுக்கு அதிகார்யான அர்ஜுனன் பால்யமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய 4 அகடிதகடநாஸாமர்த்ய ப்ரகாஸகமான 5 அதிமாநுஷ்சேஷடிதங்களாலும், (ககக) "வனஷநாராயணஸ்ரீரோநு க்ஷ்ரானபுல நிகெதநஃ! நாமவயபுஷு சேஷஜி ஹ்யாமதொ யோராஃ வாரீஸு" [ஏஷ நாராயணஸ்ரீமந் க்ஷ்ராரணவந்சேதநஃ-நாகபர்யங்கமுதஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்] (உ௦௦) "வண்ணாராவதீயத் தத்ராஸெஸ்யோஸகூஷநஃ! ஸாக்ஷாஷேவஃ பூரானொஸெஸ ஸஹியஸுஸுஸ நாதநஃ" [புண்யாத்வாரவதீயத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸூதநஃ-ஸாக்ஷாத்வேஃ புரானொஸெஸ ஸஹிதர்மஸ்ஸநாதநஃ] (உ௦௧) "யத்நாராயணொஷேவஃ வரோஷாஸநாதநஃ! தத்ருக்ஷுஸ ஜமதாயுதீயநாந்யாதநாநிவ" [யத்நாராயணோதேவஃ பரமாத்மா ஸநாதநஃ-தத்ருதஸ்நம்ஜகத்பார்த்த தீர்த்தந்யாயதநாநிச] (உ௦௨) "யெவ வெஷவிஷொவிஷாஃ யெவாஷு த்விஷொஜநாஃ! தெவஷனி ஶஹா

1. இந்த ஸ்லோகார்த்தந்தான் - உபாயாந்தரத்யாகமும், வித்தோபாயஸ்வீகாரமும். 2 அநுவாதத்தினுடையகோடியிலே - அநுவாதித்துச் சொல்லுகையிலே சேருமென்றபடி. அது உதாம் - வேறொருவகையால் ஏற்பட்டதைப் பின்னும் எடுத்துச்சொல்லுதல். 3. ஆபத்தமர் - மிகவும் நம்பத்தக்கவர்: ப்ரபந்நாக்ரேஸரென்றபடி. 4. அகடிதகடநாஸாமர்த்ய ப்ரகாஸகம்-சேராதவற்றைச் சேர்ப்பிக்குந் திறமையை வெளிப்படுத்துவது. 5 அதிமாநுஷ்சேஷடிதம் - மதுஷ்பரது தன்மையை மீறிச்செய்யுஞ் செயல்.

தூதம் க்ஷுஷ்டம் உபேஷம் வந்தாததஸு” [யேச வேதன்தோ விப்ராஜ
யேசாந் பாதபவிதோஜநாஃ-தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம்
ஸநாதநம்] (உ௦௩) “வலித்ராணாம் ஹி மொவிநஃ வலித்ரவாஜம்
வ்யுக்தே 1 வுணரநாஜீவி வுணோஸௌ சிம்வாநாஸுரே
மஹ” [பன்த்ராணம் ஹிகோவிந்தஃ பன்தரம்பரமுசயதே - புண்யாநா
ஹிபுண்யோஸௌ மங்களாநரஞ்ச மங்களம்] (உ௦௪) “க்ஷுஷ்டவணவ
ஹி மொகாநாஜீ-பூத்ரவிஜாவ்யயஃ 1 க்ஷுஷ்டஸு ஹிகுதெஹுத
ஜிஹிஸு-உராஹ” [க்ருஷ்ணவஹிலோகாநா முத்பத்திரபிசாப்
யயஃ 1 க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதேபூதம் இதம் ஸிஸ்வம் சராசரம்] என்றும்
இத்யாதிகளா யிருந்துள்ள 1 பராவரதத்த்வயாதாத்மய வித்துக்க
ளான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், 2 பால்யாத் பர்ப்ருதி புரவாஸ
தஸையோடு வநவாஸதஸையோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் 3 தன் கார்யத்
துக்குக் கடவணய நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலும், ‘இவன் சொல்
லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்
குத் தஞ்சம்’ என்று ஸிஸ்வலிந்த பின்பு ‘ஆனால் என்னைப்பற்று’
என்று சொல்லுகையாலே யென்கை.

இதுதன்னை முதலிலே உபதேஸியாமைக்கு ஹேதுவை அரு
ளிச்செய்குறார்

மூ.—(உ௬௭) புறம்பு * பிறந்தது எல்லாம், இவன்
நெஞ்சைச் சோதிக்கைக்காக.

(வ்யா.) ‘புறம்பு’ என்று தொடங்கி. அதாவது - (உ௦௫)
“யௌவஸ்யா ஹி ஸ்ரிதம் வ்ருஷிதௌ ஸிஷ்யௌ ஸாயிபோ
க்வாப்ரவஸ்ய” [யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந் நிஸித்தம்ப்ருஹிதந்மே ஸிஷ்ய
ஸ்தேஹம்ஸா திமாம் த்வாம்ப்ரபந்நம்] என்ற இவனுக்கு உபாயோப

1. பராவர தத்த்வ யாதாத்மய வித்துக்கள் - சிறந்த ப்ரஹ்மாமுதலிய
தேவர்கள் எதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் தாழ்ந்தவர்களாகத் தோன்று
வர்களோ, அப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மம்-பராவரமெனப்படும்; பராவரதத்த்வ-
ஸ்வரதத்த்வத்தினுடைய, யாதாத்மய - உண்மையை, வித்துக்கள் - அறிந்
தவர்களான, ருஷிகள். 2. பால்யாத் பர்ப்ருதி - பால்யம் முதற்கொண்டு,
புரவாஸதஸு - நகரத்தில் வலித்த நிலை. 3. தன் கார்யத்துக்குக் கடவன் -
தன் கார்யத்தை உரியபடி நடத்துபவன். நோக்குதல் - ரக்ஷித்தல்.

* ‘பரந்தது எல்லாம்’ என்று சில பூகோசம்.

தேஸம்பண்ணத் தொடங்குகிறவனிலே முதலிலே இதை உபதேஸியாதே உபாயந்தரங்களைப் 1 பரக்க நின்று உபதேஸித்தது எல்லாம், 2 'அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய கோஷதர்ஸனத்தாலே 3 இவ்வுபாய உபதேஸத்துக்கு அதிகாரியாமோ?' என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை ஸோதிக்கைக்காக என்கை.

'ஆனால், இவனன்றோ இப்படி 4 ஹ்ருதயஸோதார்த்தமாக உபாயந்தரங்களை உபதேஸித்தவன்? வேதபுருஷன் 5 அவற்றை விதிப்பான் என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உ௬அ) வேதபுருஷன் உபாயந்தரங்களை விதித்தது-கொண்டிப்பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.

(வ்யா.) 'வேதபுருஷன்' என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆப்ததமனான வேதபுருஷன் (உ௦௬) "விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாநக்ஷுடத" [விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத்] (உ௦௭) "ஐதித்யாத்நாநா ய்யாயத" [ஓமித்யாத்நாநம் த்யாயத்] (உ௦௮) "சூத்ராநநெவபொகஸுவாவீத்" [ஆத்மாநமேவலோகமுபாவீத்] (உ௦௯) "சூத்ராவா கஸுரேஷுஷ்யஸூதாவெயூரினவெயூரிஷ்யூலிதவ்யு" [ஆத்மாவா அரேத்ரஷு டவ்யஸஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்பாவிதவ்யு] இத்த்யாதிகளாலே உபாயந்தரங்களை மோக்ஷஸாத்நமாக விதித்தது - பட்டினின்று திரிகிற பசுவுக்கு 6 இடைஞ்ச வஸப்படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியைக் கட்டிவிடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரவஸ்யயைக் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு, (உ௧௦) "ஜ்ஞாத்நாஸஹஸ்யெஷு த பொஜ்ஞாந ஸோயிவி" [ஜ்நமாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந

1. பரக்கநின்று - விஸ்தாரமாய் வகரீதியாக, 2. அவ்வளவில் பர்யவஸித்தல் - இதுவே சிறந்தஉபாய மென்று நினைத்து அவ்வுபாயந்தரங்களில்தானே நிற்கல், 3. இவ்வுபாய உபதேஸத்துக்கு - இந்த வித்தோபாய உபதேஸத்துக்கு, 4. ஹ்ருதய ஸோதநம் - மனஸ்ஸைப் பரீக்ஷித்தல், 5. அவற்றை விதிப்பான் என் - அவ்வுபாயந்தரங்களைச் செய் என்று சொல்லுவது என்? 6. இடைஞ்ச - பட்டிமேய்வதின்னிடம் விலகி.

மையதிபி] என்கிறபடியே 1 காயக்லேஸ்ரூபமான கர்மாறவ்யுடாநம் இத்தரியஜயம் முதலான 2 அருந்தேவைகளாலே 3 செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப்போய் பகவத்பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக என்கை.

‘ஆனால், இப்படி 4 ஸ்வரூபஜ்ஞாந உதய ஹேதுவான இவற்றை விட்டால் குற்றமாகாதோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உசுக) ஸந்யாஸி முன்பு உள்ளவற்றை விடமோபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

(வ்யா.) ‘ஸந்யாஸி’ என்று தொடங்கி. அதாவது - 5 சரமாஸ்ரமத்திலே அந்விதனைவன் பூர்வாஸ்ரமதர்மங்களை விடுகிறபோலே, அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதித்தவாதிகளாலே வித்தோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான 6 ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது என்றபடி.

‘இவைதான் ஆகாராந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு 7 ஸ்வரூபதயாகம் இல்லை’ என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உஎ0) இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

(வ்யா.) ‘இவன்தான் இவைதன்னை நேராகவிட்டிலன்’ என்று, அதாவது - ஸாதாரந்தரபரிதயாக பூர்வகமாக வித்தஸாதாரநபரிக்காஹம் பண்ணின இவ்வதிகாரிதான், கர்மஞ்ஜாநாதிகள் ஆகிற இவைதன்னை ஸ்வரூபேண த்யஜித்தில நென்கை.

‘அது எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(உஎக) கர்மம்-கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம் - ஸ்வரூபப்ரகாஸத்திலே புகும்; பக்தி - ப்ராப்யருசி

1. காயக்லேஸ்ரூபமான - உடம்பை வருத்துகையை ஸ்வரூபமாக வுடைய. 2. அருந்தேவை - அருஞ்செயல். 3. செறுப்புண்டு - ஸங்கோசித்து. 4. ஸ்வரூப ஜ்ஞாந உதயஹேதுவான - ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் உண்டாகுதற்குக் காரணமான. 5. சரமஆஸ்ரமத்திலே அந்விதன் - நான்காவது ஆஸ்ரமமான ஸந்யாஸ ஆஸ்ரமத்திலே இருப்பவன். 6. ஜ்ஞாநபாகம் - பக்குவமான ஜ்ஞாநம். 7. ஸ்வரூபதயாகம் - கர்மரதிகளைச் செய்யாமல் விட்டிருத்தல்.

மீலே புகும்; ப்ரபத்தி - ஸ்வரூப்யாதாத்ம்யஜ்ஞாநத்தி
லே புகும்.

(வ்யா.) 'கர்மம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - 1 ஸ்வவர்ண
ஸ்வாஸ்ரம உசிதமாக இவன் அறுஷ்டிக்கும் 2 விஹித கர்மம் - ஸாதூ
புத்ராவன்றிக்கே 3 ஆந்ருஸம்ஸ்பத்தாலே பரார்த்தமாக அறுஷ்டிக்
கையாலே, ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, தத்ப்ரீதிகேஹது
ஷாகப் பண்ணுங் 4 கைங்கர்யத்திலே அந்நர்ப்பவிக்கும். * "நுண்
ணறிவு" என்கிறபடியே, ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரு
பத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு உறுப்பான ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநம் - ஸாதூ
புத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாஸத்திலே அந்நர்ப்
பவிக்கும். (உகக) "ஹிதா க்ஷுந்யபாவயி" [பக்த்யாத்வர்ப்
யால்ப்பு] என்கிறபடியே பகவத்ப்ரபத்திக்கு ஸாதூமான பக்தி -
அந்த ஸாதூபுத்தி போனவாறே போஜர்த்துக்கு 5 கூறாத்துப்போனே
ப்ரப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வகூணத்திலே அறுவர்த்திக்கக்
கடவதான ருசியிலே அந்நர்ப்பவிக்கும். வித்தோபாய வரணருமை
யான ப்ரபத்தி - ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸாதூமாவம்
கழிந்தவாறே அத்யந்தபரதந்தரதயா அந்நயரணமாயி நுந்துள்ள ஸ்வ
ரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யஜ்ஞாநத்திலே அந்நர்ப்பவிக்கு மென்கை.

'பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன்தனக்குப்
பலஸாதநமாவது எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

1. ஸ்வவர்ணம் - தன்னுடைய ஜாதி; ப்ராஹ்மண்யம் முதலியன. 2.
விஹிதகர்மம் - ஸாஸ்த்ரங்களிற் செய்யவேணுமென்று விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸந்
த்யாவந்தநாதி கர்மங்கள். 3. ஆந்ருஸம்ஸ்பம்-கருணை. 4. கைங்கர்யம் - கிங்
கரணது தன்மை: கிங்கரன் - ஸ்வாமி ஏவிபதைச்செய்வோன். கைங்கர்யத்
திலே அந்நர்ப்பவிக்கும் - கைங்கர்யத்திலே தானும் சேருமென்றபடி. 'ஸ்வ
பாபேப்யஃ' என்கிற இடத்தில் ஸாதூபுத்தியைவிட்டுக் கருணையாலும் கலக்
கத்தாலும் செய்யுமவையும் பாபங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, இங்கே 'கர்மம்
கைங்கர்யத்திலே புகுமென்பது எப்படி பொருந்தும்? எனில், -அங்குச் சொன்
னது - கேவலம் தன்னுற்றமையாலே செய்யுமதைச் சொல்லுவதென்றும்,
இங்குச் சொல்லுகின்றது - நாம் இப்படி இருப்பதுதான் பகவந்முகோல்லா
ஸமாகும். என்ற எண்ணத்தினால் செய்யுமது என்றும் வேறுபாடு கூறுவர்.
5. கூறாத்து - பகி.

* திருவாய்: ஓ - எ - க.

(வ்யா.) ‘ஒருபலத்துக்கு’ என்று தொடங்கி, அதாவது - பக வதப்ராப்தியாகிற ஒருபலத்துக்கு (உகஉ) “ஜோஷாஸஹஸ்ரேஷு தவொஜ்ஜாமஸோயிலி: | நராணாம்க்ஷீணவாவாதாநா க்ஷெஹகி:வ்ஜாயதெ” [ஜம்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: - நரானாம்க்ஷீணபாபாநாம்க்ருஷ்டேனே பக்திப்ப்ராஜாயதே] என்கிறபடியே அநேகஜன்மங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதிகளாகிற அங்கங் களாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அரிதாயிருந்துள்ள பக்திமார்க் சத்தையும், “ஸர்வஜ்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று வைகல்யவருத்தி நிவ் ருத்தியூர்வகமாக ஸக்ருதநஷ்டேய மாகையாலே எளிதாயிருந் துள்ள ப்ராபத்திமார்க்சத்தையும் உபதேஸிக்கையாலே, 1 ஸாதந கௌரவ லாகவங்களில் தாத்பர்ய மின்றிக்கே 2 தத்தத் வ்யாஜேந பலபாத னுகாநின்னுள்ள அவனுடைய ப்ராஸாதமே ப்ராநாந மாகை யாலே, பக்திப்ராபத்திகளாகிற இவையிரண்டு மொழிய பகவானுடைய ப்ராஸாதம் உபாயமாகக்கூடவது என்கை.

மீ.—(உளநு) பேற்றுக்கு வேண்டுவது-விலக்காமை
யும், இரப்பும்.

‘இம்மனனறிக்கே, இவன்பக்கலிலும் சிலஸுக்குநம் உண்டா
 னல் ஆகாதோ?’ என்ன, அது உபாயபூதனுக்கு அறிஷ்டமென்னுமத்
 தை அருளிச்செய்கிறார்

1. ஸாதக கௌரவ லாகவங்களில் - உபாயமாகக் கொண்டுள்ளவற்றின் அருமையிலும் எளிமையிலும். 2. தத்தத் வ்யாஜேக பலபுரதன் - அந்தப் பக் தியையும் பரபத்தியையும் வ்யாஜமாகக்கொண்டு பயனைத் தருபவன். 3. பேற் றுக்கு - புருஷார்த்தத்துக்கு. 4. அவன் - எம்பெருமான்.

மு.—(உள்ச) சகரவர்த்தித் திருமகன் பாபத்தோ
டேவரிலும் அமைய மென்றான்; இவன் புண்பத்தைப்
போகட்டு வரவேணு மென்றான்.

(வ்யா.) "சக்கரவர்த்தித்திருமகன்" என்று தொடங்கி. அதாவது- (உகந) "ராமோ விபுலவாஹீபு:" [ராமோ விக்ரஹவாஃ தீர்ம:] என்கிற சக்கரவர்த்தித்திருமகன் (உகச) "பேழிவா ராவணவ்யய:"

[யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்] என்று 1 'பாபிஷ்டனா ராவணந்தானகி
லும் அழைத்துவாரும்' என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக
நினைக்கைக்கு உடல் அல்லாமையாலே, 2 'பாபததோடே வரினும்.
அமைபும்' என்றான்; (உகரு) "ஶ்ருஷ்ட்யோஸ்யநாதநு" [க்ருஷ்
ணம் தீர்மம் ஸநாதநம்] என்கிற இவன் 'ஸ்வதர்மாந பரித்யஜ்ய' என்கை
யாலே பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப்
போகட்டுவரவேணுமென்றான் என்கை. ஆகையால், 3. ஸஹாயந்தர
ஸம்ஸர்க்க அஸஹனா உபாயபூதனுக்கு இவன்பக்கல் ஸுக்ருதம்
அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

இவ்வர்த்தத்தில் இழிந்தவனுக்கு ஆஸ்திரேலிய உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திரேலிய நபரித்தல் ஒழிய, மத்யமஸ்திரேலியல் என்னுமத்தைப் பூர்வாசார்ய வசந்தாலே அறிவிக்கிறார்

மு.—(உஎடு) “ஆஸ்திகமும் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி”
 விஸ்வாவஸங்களுடையமும் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகமும்
 நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையிலை” என்று பட்டர்க்கு
 எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

1. ராவயதி [உலகத்தாரைத் தன் கொடுஞ்செயலாலே கதறச்செய்பவன்] என்கிற வ்யுத்தத்தியாலே ராவணஸப்தம் உண்டான தாகையால், அதற்கு அாதம் அருளிச்செய்கிற இடத்தில், 'பாபிஷ்டண ராவணன்' என்கிறார். ராவணன் தாலுமில்லம் - ராவணனாகவே யிருந்தாலும் என்றபடி: இங்கே உள்ள சொற்போக்கில், இப்போது நம்மைச் சரணமாக அடைந்தவன் விபீஷணனன்றிக்கே ராவணனாயிருந்தால் நலம் என்ற அர்த்தம் தோன்றும். 2. பாபம் ஏம்பெருமானுடைய நிரபேக்சு உபாயத்தவத்தைத் தடுக்காமல் அதைப் பரகாஸப்படுத்துமாகையால், 'பாபத்தோடே வரிலும் அமையு மென்றான்' என்றது: அங்ஙனன்தி, புண்யம் ஏம்பெருமானது நிரபேக்சு உபாயத்தவத்தைத் தவிர்க்கக்கூடிய தாகையால், அவற்றை விட வேண்டியதாயிற்று. 3. ஸந்தாபாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஹ்நன் - வேறொரு ஸஹாயத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பாராதுவன்.

(வ்யா.) 'ஆஸ்திகஞய' என்று தொடங்கி அதாவது - 'இவ்வர்த்தத்தில் அந்விதனுனவன் பகவத்ப்ரபாவத்தால் 'இது ஸத்யம்' என்று ஆஸ்திகஞய இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும் 'இது தப்பாது' என்கிற ஸிஸ் வாஸமு முடையதும் உஜ்ஜீவித்தல், ஸாஸ்த்ரங்களுள்ளாம் ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படி யிருப்பதென்றுண்டோ?' என்று 1 நாஸ்திகஞய இத்தை அநாதரிதது நடுததலித்தனையொழிய, 2 நடு விலொருநிலையில்லு' என்று வகலஸாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்தமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை யென்கை.

3. 'வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அநவயம் விராஸத்துக்கு உட லாம்' என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்குறார்

மு.—(உஎசு) வ்யவஸாயம் இல்லா தவனுக்கு இதி ல் அநவயம், ஆமத்தில் போஜநம்போலே.

(வ்யா.) 'வ்யவஸாயம்' என்று தொடங்கி, அதாவது - இதில் சொல்லுகிற தயாக ஸ்வீகாரங்களுக்கு ஈடான வ்யவஸாயம் இல்லாக வனுக்கு 4 இதிலுண்டான அநவயம், அஜீர்ணதஸையிற் பண்ணின போஜநம் மரணஹேதுவாமாபோலே விராஸஹேதுவாய்ப் பர்யவஸி க்கு மென்கை.

இதுதனக்கு அதிகாரிகள் இன்னு ரென்னுமத்தை அருளிச்செய் கிறார்

மு.—(உஎஎ) * “விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பா” என் கிறபடியே, அதிகாரிகள் நியதா.

(வ்யா) * “விட்டுசித்தர்கேட்டி ருப்பரென்கிறபடி யே அதிகாரிகள் நியதா” என்று. அதாவது - * “செம்மைபுடைய திருவரங்காநாம் பணி, 6, 7, மெய்மைப்பெருவார்கதை விட்டுசித்தா கேட்டிருப்பார்”

1. நாஸ்திக ந - கீதா ஈஸ்தமங்களுள்ளாம் பகத்புபாயத்தை பாரதி பாதிசா, இந்த ஸ்ல்லாகம மாததிரம பரபதநியை பாதிபாதிபதால் இது ஸாஸ்த்ரவிஷகருஷ்டமான ஆததந்தானென்று இவ்வர்த்தத்தில் நம்பிக்கை யில்லாதவன். 2. நடுவில் ஒரு நிலையில்லை - ஐசுவாய கைவலயங்களி விருப் பில்லை: கர்மம் முதலிய உபாயங்களில் பலஸங்கத்தையும் கர்தருதவத்தையும் விட்டிட்டதனாலும், இவ்வர்த்தத்தில் நம்பிக்கை யில்லாமையாலும் ஐசுவரிய கைவலயங்களும் இல்லையாயின. 3. வ்யவஸாய ஹீநன் - மஹாவீரஸ்வரஸ மஹர்வன். 4. இதில் - இந்தப்ரபத்தியில்.

* நாஸ்தியார்தி. - கடு - கடு.

என்று 1. 'சுரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய் 2. அதுதன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியம்'யக்கொண்டு கோயிலிலேசாய்ந்தருளினவர்தாம், அர்ஜுனவ்யாஜந்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய்ச் 3 சீரியதமாய் ஸுலபமுமான "மாமேகம் ஸரணம்வ்ரஜ" என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் சேட்டு, தந்நிஷ்டராயிருப்பார் என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இதுகேட்டால் 4. இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்க ளென்கை,

இவ்வர்த்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய தவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அதுஸ்ந்திக்கப்படும்வற்றை அருளிச்செய்து இதுதன்னை நிகழிக்கிறார்

மூ.—(உஎஅ) * 'வார்த்தையறிபவர்' என்கிற பாட்டும், † "அத்தனாகி" என்கிறபாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அதுஸ்ந்தேயம்.

சரமஸ்ஸோகப்ரகரணம் முற்றிற்று

(வ்யா.) 'வார்த்தையறிபவர்' என்று தொடங்கி. அதாவது - * "வார்த்தையறிபவர் - பேர்த்தபிறப்போடு நோயோடுமூப்போடு இறப்பவை பேர்த்தப் பெருந்தன்பம் வேரநீக்கித் தன்னாளின்கீழ்ச் சேர்த்து அவன்செய்யுஞ் சேமத்தை யெண்ணித் தெளிவுற்று - மாயவற்கு அளன்றி யாவரோ" என்று "மாமேகம் ஸரணம்வ்ரஜ - ஸர்வபாபேப்பயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள் - 5 பரணிக்கட்டு † விரிந்தாற்போலே இவ்வாத்மாவைச் சூழப்பொதிந்தகிடக்கிற ஜம்மங்களோடும், அவைபுக்கவிடத்தே புகக்கடவதான் வ்யாதியோடும், அங்கனையாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவழந்தாற்போலே வரும் ஜரையோடும், அங்கனையாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அடபிமதமான விராஸுழ மாகிற

1. சுரணத்ரயம் - மனோவாக்காயம். 2. அதுதன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியம் - அந்தச் சாமஸ்ஸோகத்திற் சொன்ன அர்த்தத்தைத் தன் செயலாலே நடத்துபவராய். 3. சீரியது - சிறந்தது. 4. இதன்படியே நியதர் - இந்த ஸ்லோகத்திற் சொன்னபடியே நியமமுள்ளவர். 5. பரணிக்கட்டு விரிந்தாற்போலே - ஒருவகைப்பூச்சி தன்னைச் சுற்றிக்கொள்ளும்படி தன்வாயெச்சிலினுற் கூண்டை அமைத்துக்கொண்டாற்போல.

* திருவாய் - எ - டு - க0. † திச்சந்த வ்ருத்தம் - ககடு.

† 'பரந்தாற்போலே' என்று சில பூதீகோசம்.

இவற்றை 1. விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி, அவை போன அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாதுக்கத்தை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கி, பாதரோகைபோலே தனத்தருவடிகளின் கீழே சேரும்படி பண்ணி, புநராவருத்தியறும்படி அவன்பண்ணும் ரகசியை அதுஸந்தித்து, 2. வ்யவலிதராய்க்கொண்டு தங்களுக்கு ஆஸ்ரயனீயனாய் விரோதிவிவர்த்தகனை ஆஸ்சரயபூதனுக்கு ஒழிய வேறொருவீர்க்கு ஆளாவரோ? என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும், — * “முத்தனார் முகுந்தனார் - ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான் - அத்தனாகியன்னையாகி யானுமெம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து - நம்முள் மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல்கிடத்தி” என்று 3. ‘ஹேயப்ரத்யநீகராகையாலே 4. அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராய் முக்திபூமிப்ரதரானவர் ஸகல தேஹவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞானைகாகாரதயா ஒத்துத் தேவாதிபேதத்தாலே ஒவ்வாமனிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜம்மங்களைப் போக்கி, நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாவாயும் ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும் அடிமைகொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும் இப்படி ஸர்வவித பந்நுஷமாய், நம்முடைய 5. தண்மையையும் தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே நம்முடைய 6. ஸர்வபரத்தையும் தாமே யேறிட்டுக் கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்முள்ளே புகுந்து ஒருரீராகப் போருந்தினர்; அறிவிவிமான நெஞ்சே! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ அவன் அஜ்ஞனாயோ, ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் ஸக்தராயோ அவன் அஸக்தனாயோ, கார்யஞ் செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ அவன் அப்ராப்தனாயோ, தன்மேன்மைபாராதே தாழின்று உபகரிக்கும்வன

1. விரகர் - யுக்தியாகத்தொழில்செய்ய வல்லவர். 2. வ்யவலிதராய் - மஹாவில்வாஸ முடையாராய். 3. ஹேயப்ரத்யநீகர் - நிஹீநமானவற்றுக்கு மாறியிருப்பவர். 4. அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தர் - ஸம்ஸாரத்தின் வாஸனையும் திண்டிப்பெருதவர். 5. தண்மை - தாழ்வு. 6. ஸர்வபரம் - ஸமஸ்தமான பாரம்.

* திருச்சந்தவீரு. ககரு.

பிருக்க எத்காலே றீ துதுகஸாகாத் தில் கிடக்கிறது? என்று திருமழி
சைப்பிரா னருளிச்செய்த “அத்தனாகி” என்கிற பாட்டும் இந்த
ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேப மென்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்கதபா த்யாஜ்யமான தர்மவிலேஷங்
களையும், அந்தத் தர்மங்களினுடைய த்பாகப்ரகாரத்தையும், அந்தத்
தர்மத்யாக பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்பாதி
குணயோகத்தையும், அக்குணவிஸிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய
அஸஹதவலக்ஷணமான நைரபேக்ஷபதனையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவி
னுடைய உபாயமாவதையும், அதனை உபாயத்தேவ ஸ்வீகரிக்கை
யையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குண
யோகத்தையும், அக்குணவிசிஷ்டவஸ்துவிலே ந்யஸ்தபரணை அதி
காரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதிபான பாபஸமுஹத்தையும்,
அப்பாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின
அதிகாரியுடைய 1. நைர்ப்பர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

சரமஸ்லோகப்ரகரண வ்யாக்யாதம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சீ ய ர் தி ரு வ டி க ளே ஸ ர ண ம்.

முமுகுஷுப்படி ஸவ்யாக்யாதம்

ஸம்பூர்ணம்.

ச: செ

சிக்கு

(இ-ள்.) ஸ்வ ஜ்ஞாநம் - தன்னுடைய ஜ்ஞாநமும், [ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும்] ப்ராப்யஜ்ஞாநம் - உபாய ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்ய ஞாநம் - புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும், (ஆகிய), ஜ்ஞாந த்ரயம்.மூன்று வகைஞானமும், முமுகூட்சி-முமுகூட்சகளால், உபாதேயம் - கொள்ளத்தக்கது; ஏதத் அந்யத் - இதைக்காட்டிலும் வேறொன்று, கிஞ்சக - கொஞ்சமும், ந-வேண்டியதில்லை; (ஏ-று.)

வ்ருத்தஹாரீதஸ்மருதி - 3 - 45.

சு. பிவொயஜ-ஓ-விலாசோநி தடுவொயவபுணாநிவ ।

ஸவபுஷிஷாஹாராநஸம் யவாநபுஷிவாபுஷ்ய ॥

(இ-ள்.) ருசு:-ருக்வேதங்களும், யஜுஓ-விலாசோநிவேதங்களும், ஸாமாவேதங்களும், ததைவ - அப்படியே, அதர்வணை ச - அதர்வண வேதங்களும், அந்யத் - (இவைகளைக் காட்டிலும்) வேறும், வாங்கமயம் - ஸப்தஸ்வ ரூபமா யிருக்கிற, யச் ச - யாதொரு வேத உபப்நம்ஹணங்களான ஸ்மருத் யாதிகளுண்டோ, (அவையும்), ஸர்வம் - (ஆகிய) எல்லாமும், அஷ்டாக்ஷர - திருமந்தார்த்தினுடைய, அந்த: - உள்ளே, ஸ்தம் - இருப்பனவாம்; (எ-று.) நான்குவேதங்களும் அவைகட்கு உபப்நம்ஹணங்களான ஸ்மிருதி இதி ஹாஸ புராணங்களாகிய எல்லாமும் திருமந்தார்த்தினுற் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்ற அர்த்தபஞ்சகங்களையேப்ரதிபாதிப்பன என்றபடி. அஷ்டாக்ஷரந்த ஸ்தம்என்பதற்கு - திருவஷ்டாக்ஷரத்தினுள்ளே அடங்கியிருக்கின்ற ப்ராணவத்திலேயே வேதம் முதலியன எல்லாம் அடங்கி யிருக்கின்றன என்று சொல்லுதலும் உண்டு.

நாரதீயகல்பத்தில்அஷ்டாக்ஷரப்ருஹ்மஸ்தியையில் 1 - 11.

எ. சீநாணாவரொசோநொ மூஹூரநாமூஹூரோகதேஃ ।

வலித்ருவவலித்ராணாம் சீவோநஸநாதந: ॥

(இ-ள்.) ஸநாதந:-மிகவும் பழமையானதான, மூலமந்தர்:-எல்லாமந்தர்ஹ் கட்டும் மூலமான மந்த்ரமாகிய திருவஷ்டாக்ஷரமானது, -மந்த்ரானாம் - மந்த்ரங்கட்குள்ளே, பரம:-மிகவும் சிறந்த, மந்த்ர:-மந்த்ரமாகும்; குஹ்யநாம் - ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளே, உத்தமம் குஹ்யம் - உத்தமமான ரஹஸ்யமாகும்; பவித்ரானாம் - பவித்திரங்களுக்குக் கெல்லாம், பவித்ரம் ச - பவித்ரமுமாகும்.

அ. மூரூவபுக்ராஸயேஜீநாநு சீனூயெக்தூநமொவயெஷ ।

சுபக்ராஸபுக்ராஸாஜாஹ் க்ஷயெதஸம்பவாபுஷீ ॥

(இ-ள்.) தீமார் - புத்திமானானவன், குரும் - ஆசார்யனை, ப்ரகாஸயேத்-ப்ரகாசிப்பிக்கக்கடவன்; மந்த்ரம் - (தன்னை) அதுஸந்திப்பார்க்கு காஷ்மமான மந்த்ரத்தை, யத்நேந-முயற்சியினாலே, கோபயேத் - (அநிகாரிகள்எச்சிப்பபடாதபடி) ரக்ஷிக்கக்கடவன்; அப்ரகாஸ ப்ரகாஸாப்யாம் - (ஆசார்யனை) ப்ரகாசப்படுத்தாததனாலும் (மந்த்ரத்தை) ப்ரகாசப்படுத்துவதாலும், ஸம்பத் ஆயுஷி - ஸம்பத்தம் ஆயுள்ஸும், க்ஷீயேதே - நசித்துப்போம்; (எ-று.)

விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை, 22 - படலம்

சு. லெஷ்வாயீநம் ஜமத்வபு சீத்ராயீநனூலெஷவத்யு ।

சுதீத்ரூபாஹணாயீநம் தஸாஜாஹணலெஷவத்யு ॥

(இ-ள்.) ஸவத்வம் - சொத்து என்பது, ஆத்மம் - ஆத்மாவினிடத்திலே, ஸஞ்ஜாதம் - உண்டாயிருக்கிறது; ஸ்வாமித்வம் - அந்தச் சொத்துக்கு யஜுமார் த்வம், ப்ராஹ்மணி - ப்ராஹ்மத்தினிடத்திலே, ஸநிதம் - நிலைத்திருக்கிறது; உபயோ:-இருவாக்கும், எவ: ஸம்பந்த:-இதுவே ஸம்பந்தம்; பா:-வேறொரு ஸம்பந்தமானது, மம - எனக்கு, அபிமத:-இஷ்டமாக, ந - இல்லை; (எ-று.)

இதந்தாஸ்தோத்ரம் - 1 - 4.

கசு. ஸம்ஸாரஸாதாரம்வெபாரம் சுநனுகெஸமாஜநழி.

கவாடுவெய்யாணம்புராவு, நிஸாரதிநீஷிணம் ॥

(இ-ள்.) மனீஷிண:-புத்திமான்கள், -அநந்த க்லேச பாஜநம் - எவ்வேயில்லாத துக்கத்திற்கு இடமாயும், கோரம் - பயங்கரமாயுமுள்ள [ஸ்வயத்தந்தாற் கடக்க அரிதான என்றபடி], ஸம்ஸாரஸாகரம் - ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தை, த்வாம்எவ-தேவரீராயே, ஸரணம் - உபாயமாக, ப்ராப்ய-அடைந்து, நிஸ்தாந்தி - கடக்கிறார்கள்; (எ-று.)

ஹாரீ தஸ்மீநுதி - 8 - 141.

கரு. ப்ராவுஸுஸுஹுனோரூவம் ப்ராஹ்மஸுதமா
தநஃ । ப்ரஹ்மவாய்வமஃப்ராஹ்மஸுதமாபூஷிவிரோ
யிவ ॥ வடிநிலகலாவெடி ஸ்விதீமாவஸுநாணகாஃ ।
ஃநயஸுதீமாதாநொ வெடிவெடியூவெடிநஃ ॥

(இ-ள்.) ப்ராப்யஸ்ய - அடையத்தக்க, ப்ராஹ்மண: - பரப்ராஹ்மத்தி னுடைய, ஞபம் - ஸ்வரூபத்தையும், - ப்ராப்து: ச - அடைபவனு, ப்ரத்யக் ஆத்மந: ச - ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தி உபாயம் - அடைகிற தற்கு ஏற்ற உபாய ஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தே: பலம் - அடைந்ததற்குப் பலனுதன் ஸ்வரூபத்தையும், ததா - அப்படியே, ப்ராப்தி விரோதி ச - அடைவதற்கு விரோதியாயிருப்பதன் ஸ்வரூபத்தையும், ஸ இதிஹாஸ புரா ணகா: - இதிஹாஸ புராணங்களுடன் கூடின, ஸகலா: வேதா: - எல்லா வேதங் களும், வதந்தி - சொல்லுகின்றன; வேத வேதார்த்த வேதிந: - வேதங்களையும் வேதார்த்தங்களானவற்றையும் அறிந்தவர்களான, மஹாத்மாந: - மஹாத்மாக்க ளான, முநய: ச - மஹர்ஷிகளும், வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள்; (எ-று.)

லக்ஷ்மீதந்தரம் - 17 - 70.

கக. எம்ஸெஸிதவுஸாஸாபா உதிதாபுயோஉவி ।

நாகபிஷயத்திற்கு நாகபிஷயம் உத்யாஸம் பூஜாதி: ||

ഡ ഖിഗാഖൊരുവെങ്ക.

(இ-ள்.) அரிதம்பரதமாத் - இப்பொழுது உண்டாயிற்று என்று சொல்லு முடியாததான [அநாதியான], ஈஸ ஈஸிதவ்ய ஸம்பந்தாத் - (அவன்) ரக்ஷகன் (நாம்) ரக்ஷ்யனென்கிற ஸம்பந்தத்தால், அறுகலாந்-அறுகலரான, ந:-நம்மை, ரக்ஷிஷ்யதி - காப்பாற்றுவான், இதி - என்கிற, ஸுத்ருடா-மிகவும் உறுதியான, மதி:-எண்ணமானது, யா - யாதொன்று (உண்டு), ஸ:-அந்த எண்ணமே, விஸ்வாஸ:-விஸ்வாஸ மென்று, பவேத் - சொல்லப்படுவதாகும்; (எ-று) - அபி - பாதபூரணம்.

அஹிர்ப்புத்த்யளம்ஹிதை - 14 - 28.

கௌ. வஸவஸஸுதிவக்ருஸ்ய ஸுரூபிணஸ்கூலி: ।

ஜீவெஹ்வாகுனெவிஷ்டா: சுபாகாவ்யுவஜாயதே ॥

(இ-ள்.) வஸம்:-இவ்விதமாக, ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே - ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்திலிருந்துகொண்டு, ஸ்வகரம்பி: ப்ராம்யமாணே - தன்னுடைய கர்மங்களாலேசுழன்று, துக்க ஆகுலே - துக்கத்தினால் கலங்கின, ஜீவே - ஜீவனிடத்தில், விஷ்டணா:-விஷ்ணுவுக்கு, காபி - அநிர்வசநீயமான, க்ருபா - க்ருபையானது, உபஜாயதே - உண்டாகிறது; (எ-று.)

கஅ. — கச - அங்கத்தைப் பார்க்க.

விஷ்ணுதர்மம் - 1-59.

கக. வஸவாராணஸுவிநாநா விஷயாக்ரானுதவெதஸாடி ।

விஷ்ணுவொதுவிநாநாநுசு கிவிஷ்ணுவராயணடி ॥

(இ-ள்.) ஸம்ஸார அர்ணவ மக்நாநாம் - ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்தரத்திலே முழுகி, விஷய ஆக்ராந்த சேதஸாம் - ஸுபத்தி விஷயங்களாலே ஆக்ரமிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸை யுடையவர்களுக்கு, விஷ்ணு போதம் விநா - ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேஸ்வரனாகிற தெப்பத்தைத் தவிர, அந்யத் கிஞ்சித் - மற்று எதுவும், பராயணம் - முக்யமான ஆஸ்ரயமாக, ந அஸ்தி-இல்லை; (எ-று.) - விஷ்ணுபோதம் - அக்கரையோடு இக்கரை வ்யாபகமான தெப்பம் என்க.

பகவச்சாஸ்தர்மம்.

உ௦. சூரீகொ யசிஸீவா ஸீவவாந வெஷ்வஸூவி: ।

மஹீஸூதாரொயீர ஸீஷிதத்யவியயதே ॥

(இ-ள்.) ஆஸ்திக:-ஸாஸ்தர் விஸ்வாஸமுடையவனும், தர்மஸீலஸ்ச - (ஸாஸ்தரோக்தமான) தர்மங்களை யனுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற ஸ்வபாவமுடையவனும், சீவவான்-(அதுக்கு ஏற்ற) ஆசாரமுடையவனும், வைஷ்ணவ:-(ஸகலசாஸ்தரதாத்ரயமான) விஷ்ணுபக்தியையுடையவனும், ஸூசி:-(இவ்வளவாஸ்) ஸ்வோத்கர்ஷம் நெஞ்சில் தட்டாதவனும், கம்பீர:- (ஆசார்ய விஷயத்தில்

உபதேசபாத்ர மென்று) அபிமானிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, தத்தவது: — உண்மையாக, ஸிக்ஷணீய:—சக்ஷைக்கு [ஜ்ஞானோபதேசத்துக்குத்] தக்கவன்; (எ-று.)

உங். ஸாஸ்த்ராஜ்ஞாநம் வஹுமௌஸா வஸுதேஸமநகாரணம் |

உவதேஸாநிஸாபா விராஜே கவகுகேபுஸா ||

(இ-ள்.) ஸாஸ்த்ராஜ்ஞாநம் - சாஸ்த்ரங்களிலுண்டாகும் ஜ்ஞாநமானது, பஹுமௌஸம் - அதிக ஆபஸத்தை உண்டிபண்ணத்தக்கது; புத்தே:— புத்திக்கு, சலநகாரணம் - கலக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; (ஆகையால்), உபதேஸாத் - உபதேஸத்தாலே, ஹரிம் - ஈஸ்வரனை, புத்வா - (உபாயமாக) அறிந்து, ஸர்வ கர்மஸு - எல்லாக் கர்மங்களிலேயும், விரமேத் - ஒழியக்கடவன் [சாஸ்த்ராப்பியாஸங்களைத் தவிரவதோடு உபாயந்தரங்களினின்றும் தவிரக்கடவன்]; (எ-று.) 'உபதிஸ்பதே இதி உபதேஸ:' என்ற கர்மணியுத் பத்தியாலே, உபதேஸமென்பது - திருமந்தரம் என்று பொருள்படு மென்பர்.

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தரஸதகம் - 74.

உச. ஸ்ரீராமேஸ்வரணாஸிவணவரீவாஹாநாநா ஜநநாநா
ஸுபாஹாஸிநிகேதநெஷ்விகுடிகுஜெஷுஸாநெஸாநா
காபுஸவபுஸவரிஷாநாபுஸவராபநாஸிவா கவலிதி:வீ
ணெஷுஷுபாநாஸிவததஸ்ரீவாஜ்யேஹிபதே ||

(இ-ள்.) ரங்கேஸ்வர - ஸ்ரீரங்கநாதனே! குணாஸிவத் - (உமதுஞாநம் ஸக்தி முதலிய) குணங்கட்கு (எல்லே யில்லாமை) போலவே, குண பரீவாஹ ஆத்மநாம் - (தயைவாத்ஸல்யம் முதலிய) குணங்களுடையப் பரவாஹரூபங்களான [தேவரீரது தயாதி குணங்களைப் பிரகாஸப்படுத்துவ தான], ஜந்மநாம் - பிறவிகளுடைய, ஸங்க்யா - எண்ணிக்கையானது, ஆஸ்தாம் - (எல்லேயில்லாத தாக) இருக்கட்டும்; பொருளிலேதேநேஷு-பூமியிலுள்ள திருக்கடிகையில்களிலும், குஜெஷுஷு - (கிருஹஸ்தர்களுடைய) கிருகங்களிலும் (ருஷிக்ருடைய) பர்ணசாலைகளிலும், அராய: - (எல்லாராலும்) அரட்சிக்கத் தக்கவரும, ஸர்வ ஸஹிஷ்ணு:—எல்லா அபசாரங்களையும் பொறுக்குந் தன்மை யுடையவருமான, த்வம் - நீர், அர்ச்சக பராநீர அக்ஷ ஆத்மஸ்திதி: (ஸந்) - அர்ச்சகாட்குப் பரா தீநமாக இருக்கிற ஸமஸ்தமான தன்னுடைய நிலையையுடையவராய்க்கொண்டு, ப்ரீணீஷேஷ - ஸந்தோஷப்படுகிறீர்; [மாலை கந்தம் வஸந்தம் அவங்காரம் முத லியவற்றில் எதெதை அர்ச்சிக்கிறவன் பகவானாகிய உமக்கு ஸமர்ப்பிக்கின் ருனோ, அதை உமக்குப் போக்யமாக நீர் ஸ்வீகரிக்கிறீர் என்றபடி]; தவ - உம்முடைய, தத: - அந்தஸீலகுணத்தினால், ஹ்ருதயானுபி: - நல்ல மனஸ்விக்ளிதால், ஜ்ஜப்யதே - மூடர்களாக ஆகுதை; [உமது இப்படிப்பட்டஸீலகுண தையதுஸந்தித்து மனஸ்விகள் திக்ப்ரமை கொள்ளுகின்றார்க ளென்பது, கருத்து.] (எ-று)

ராமாயணம் - அபேத்யா காண்டம் - 2, 26.

உரு. ஷஹவொந்யவக்யுணமுணாஃ ஸுத்ருவ்யவகிதே ।

(இ-ள்.) ந்ருப - ராஜாவே! தே - உன்னுடைய, புத்ரஸ்ய - பிள்ளைக்கு, பஹவ:-பலவான, கல்யாணகுண:-கல்யாணகுணங்கள், ஸந்தி - இருக்கின்றன; (எ-று.)

ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மம்.

உசு. தவாநஹமுணஸ்யுரவி ஷபெவப்யயநெமுணாஃ ।

(இ-ள்.) அந்த குணஸ்ய அபி - எல்லையில்லாத குணங்களையுடையவனாக இருந்தாலும், தவ - உனக்கு, ஷட் குண: ஏவ - ஆறுகுணங்களே, ப்ராதமே - முதன்மையானவை; (எ-று.)

ஸ்ரீ கீதை - 4 - 5.

உஎ. ஷஹடுநிரெவ்யுத்தாமி ஜ்ஜாமிதவவாஜுந ।

தாந்யஹம் வெஷுவஸ்யுணி நகம் வெத்யுதவரஃதவ ॥

(இ-ள்.) அர்ஜுந - அர்ஜுநனே! மே - எனக்கு, ப்ரஹ்மி - அளவிறந்த, ஜந்மாந் - ஜன்மங்கள், வ்யதீதாமி - கடந்துபோயின; தவ ச - உனக்கும் (அப்படியே பலஜன்மங்கள் கடந்து போயின); (ஆனால், பரத் தப-யுத்தத்தில்) பிறரைத் தபிக்கவைக்கிற வீரனே! தாமி ஸர்வாணி - அந்த எல்லாப் பிறவிகளையும், தஹம் - நான், வேத - அறிவேன்; த்வம் - நீயோ, ந வேத்த - அறியாய்; (எ-று.)

தைத்தரீய ப்ராஹ்மணம்.

உஅ. சுநஞா வெ ஹவநஞாஃ ॥

(இ-ள்.) பகவத் மந்த்ரா:-பகவானுடைய மந்த்ரங்கள், அநந்தா:-எண்ணிறந்தன; (எ-று.) 'வை' என்பது - பாத பூரணத்துக்காக வந்தது.

விஷ்ணுகாயத்ரி.

உசு. நாராயணாயவிஷ்ணொ வாஸுடெவாயயேஹி ।

தனொவிஷ்ணுஃவொஷயாசு ॥

(இ-ள்.) நாராயணாய - நாராயணனை, வித்மஹே - உபாவிக்கிறோம்; வாஸுதேவாய - வாஸுதேவனென்கிற நாராயணனை, தீம்ஹி-த்யாநம் செய்க்கடவோம்; ந:-நமக்கு, விஷ்ணு:-விஷ்ணுவானவர், தத் - அந்த நாராயணத்தயாததை, ப்ரசோதயாத் - நன்றாக நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்; (எ-று.)

நாரதீயம் - அஷ்டாஷ்டா ப்ருஹ்ம வித்யை - 1 - 41.

நஃ. யயாவெஷுஷெவெஷு நாவலி நாராயணாத்ருஃ ।

தயா லவெஷுஷெஷு நாவலி வாஷாஷ்டாராத்ருஃ ॥

(இ-ள்.) யதா - எப்படியானால், ஸர்வேஷு தேவேஷு - ஸம்ஸ்த தேவ

தைகளுள்ளும், நாராயணத் - நாராயணனைக் காட்டிலும், பர:-மேலான தெவ்
வம், ந அஸ்தி - இல்லையோ, தநா - அப்படியே, ஸர்வேஷா மந்த்ரேஷா -
ஸமஸ்தமந்த்ரங்களுள்ளும்; அஷ்டாக்ஷராத்-திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும்,
பர:- மேலான மந்த்ரம், ந - இல்லை; (எ-று.)

நாரவீம்ஹ புராணம் - 18 - 32.

ந.க. ஹ்ருக்ஷாபுஷ்பாஹுரஜாந் வத்யவஹ்ருஷ் வீதி
வ: | ஹெவாந்ரஸிஷ்யாஸ்யணாதநக்ஷத்ராஷ்டாக்ஷராத்ர: ||

(இ-ள்.) ஹே புத்ரஸிஷ்யா:- ஏ புத்திரர்களே! சிஷ்யர்களே! அத்ர - இவ்
விடத்தில், ஹ்ருத்வபாஹு: பூத்வா - உயரத்தூக்கின கையை யுடையவனாய்,
அத்ய - இப்பொழுது, ஸத்யபூர்வம் - ஸபதபூர்வமாக, வ: - உங்களுக்கு, ப்ரா
வீதி - சொல்லுகிறேன், (யவ்ய)ச்ருணுத-நீங்கள் கேளுங்கள்; அஷ்டாக்ஷராத்-
திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக் காட்டிலும், பர:- மேலான, மந்த்ர:- மந்த்ரமானது,
ந - இல்லை; (எ-று.)

இதுவும், அடுத்ததும் - தைத்தரீயோபநிஷத்து - நாராயணாறுவாகம்.

ந.உ. விஸூ நாராயணம்

(இ-ள்.) விச்வம் - சேதநாசேதங்களுக்கும் ஆத்மாவானவனும், நாரா
யணம் - நாராயணன்; (எ-று.)

ந.ந. நாராயணவரஹ் தக்ஷநாராயணவர: |

நாராயணவரோஜோதி ராநாராயணவர: ||

யமகிவிஜமத்யவிந உஸ்யதெஸ்யுயகெதவிவா |

சுஷ்வபுஷ்யதத்யவ்யாபுநாராயணஸித: ||

(இ-ள்.) நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம-பரப்ரஹ்மமும் நாராயணனே; தத்வம்
பர: நாராயண: - பரதத்வமும் நாராயணனே; நாராயண பரோ ஜ்யோதி: -
பரஞ்சோதியும் நாராயணனே; ஆத்மா நாராயண: பர: - பரமாத்மாவும் நாரா
யணனே; அஸ்யிந் ஜகதி - இந்த உலகத்திலே, யச்ச கிஞ்சித் - யாதானு
மொன்று, த்ருஸ்யதே - காணப்படுகிறதோ, ஸ்ருயதேபிவா - கேட்கப்படுகிற
தோ, தத் ஸ்வம் - அந்தவஸ்துக்கள் எல்லாவற்றினுடையவும், அந்த: - உள்
ளும், பஹிஸ்ச - புறமும், வ்யாப்ய - நிறைந்து, நாராயண: - நாராயணன்,
ஸதித: - இருக்கிறான்; (எ-று.)

மஹோபநிஷத் - 1, 1, 1.

ந.ச. வனகொஹமெவ நாராயண சூலீ ஹ்ருஷ் ஹாநெஸாநெநா
நெநேஷாவாப்யயிவீ ||

(இ-ள்.) (மஹாப்ரளயத்தில்), ஏகோஹவை நாராயண: - நாராயணன்
ஒருவன் மாத்ர மன்றே, சூலீத் - இருந்தான்; ப்ரஹ்மா - ப்ரஹ்மாவும்,

க- இல்லை; ஈஸாந: - சிவனும், க- இல்லை; இமே - இந்த, த்யாவாப்ருகிவீ - ஆகாசமும் பூமியும், ந- இல்லை; (எ-று.)

ஸுபாலோபநிஷத் - 6

நரு. உக்ஷுஸூஷுஷுஹநாராயணஃ, ஸ்ரோத்ருஹஸ்ரோதஸு
ஹநாராயணஃ.

(இ-ள்.) சக்ஷுஸ் ச - பார்க்கிற கண்களும், த்ரஷ்டவ்யம் ச - பார்க்கப் படும் வஸ்துக்களும், நாராயண: - நாராயணனே; ஸ்ரோத்ரம் ச - கேட்கிற செவி
களும், ஸ்ரோதவ்யம் ச - கேட்கப்படுஞ் சப்தமும், நாராயண: - நாராயணனே.

நக. லிஸஸுபுலிஸஸுநாராயணஃ.

(இ-ள்.) திஸஸ்ச - திக்குக்களும், ப்ரதிஸஸ்ச - ஈசான்யம் முதலிய மூலைத் திக்குக்களும், நாராயண: - நாராயணனே; (எ-று.)

நஎ. யஸுராத்ராஸரீரடி, யஸுபுயிவீஸரீரடி.

(இ-ள்.) யஸ்ய - எவனுக்கு, ஆத்மா - ஜீவாத்மாவானது, ஸரீரம் - ஸரீரமாகவிருக்கிறதோ; யஸ்ய - எவனுக்கு, ப்ருகிவீ - பூமியானது, ஸரீரம் - சரீரமாக விருக்கிறதோ; (எ-று.)

நஅ. யஸுரேதுஸரீரடி.

(இ-ள்.) யஸ்ய - எவனுக்கு, ம்ருத்யு: - ம்ருத்யுவானவன், ஸரீரம் - சரீரமாக இருக்கிறதோ; (எ-று.)

நக. வஸஷஸவபுஷுதாநாராத்ராபஹதவாவாஹிவெராவெவ
வனகொநாராயணஃ ||

(இ-ள்.) எஷ:-இவன், ஸர்வபூத அந்த்ராத்மா - எல்லா ஆத்மாக்களுக்
கும் அந்த்ராத்மாவாயும், அபஹதபாப்மா - (அவற்றின்) தோஷம் தட்டாதவனா
யும், திவ்ய:-பரமபத நிலயனாயும், தேவ:-உபயவிபூதிக்கும் நாதனாயும், ஏக:-
நிகரற்றவனாயுமுள்ள, நாராயண:-நாராயணன்; (எ-று.)

சௌ. நௌ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

சக. . நக - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

நாரதீயம்-அஷ்டாக்ஷரப்ருஹ்மவீத்யை- 1 - 41.

சஉ. ஸவபுவெஷாஹஸாராயுஸு ஸஸாராணபுவதாரக: |

மதிருஷ்டாக்ஷரொநுணா பீஸுநஹபுகா ஹிணாடி ||

(இ-ள்.) ஸர்வ வேதாந்த ஸார அர்த்த:- ஸமஸ்த வேதங்கூறியுடைய
ஸாரமான அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதும், ஸம்ஸார அர்ணவ தாரக:-ஸம்ஸார
மாகிற கடலைக் கடத்துவதுமான, அஷ்டாக்ஷர:- திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ர

மானது, அபுநாபவ காங்கிலினம் - மீண்டும் பிறவாமலிருக்கும்படி விரும்புகின்ற முயற்சிக்காளான, ந்ருணம் - மனிதர்களுக்கு, கதி: - புகலாகும்; (எ-று). —“ந்ருணம்” என்று பொதுவாகச் சொன்னதனால், அஷ்டாக்காரம் எல்லார்க்கும் உரியதென்று ஏற்படுமென்பர்.

சா. ந. சூத-பூவிஷணாஸ்யிவாஸஹீதாஃ வெவாஸெஷுமவாஸ்யிஷு-
வதபூநாஃ । ஸங்கீத-நாராயணஸஹீதம் விசுக-
ஷம்வாஸுவிநொஹவதி ॥

(இன்.) ஆர்த்தா: - நஷ்டைச்வரயகாமரும், விஷண்ணை: - அபூர்வ ஐச்வர்யகாமரும், ஸ்ரீதிலா: - அல்பமானவியாதிகளையுடையவரும், பீதா: - (சுத்ருக்களிடத்தினின்று) பயப்பட்டவர்களும், கோரோஷு வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா: - கொடிய வியாதிகளினால் (பீடிக்கப்பட்டு) இருப்பவர்களும், - நாராயணசப்தமாத்ரம் - திருமந்தரத்தை, ஸங்கீர்த்தய - ஸ்ரத்தையோடு அநுஸந்தித்து, விமுக்த து:கா: - (ஐச்வர்யநாசம் முதலியவற்றாலாகும்) துக்கத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய், ஸுகிர: - (ஐசுவர்ய லாபாதிகளாலுண்டான) ஸுகத்தை அடைந்தவர்களாக, பவந்தி - ஆகிரூர்கள்; (ஏ-று.) - ஆர்த்தா: - கைங்கர்யத்தின் விஸ்லேஷத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதவர்களும், விஷண்ணை: - தம்மைக்காத்துக் கொள்வதில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைப் பொறுதவர்களும், ஸ்ரீதிலா: - (தேவதாந்தரங்கட்கு அடிமைப்படுவதற்குப் ப்ரஸக்திவந்தபோதிலும்) மனம் இடிந்து போகுமவர்களும், பீதா: - ஸ்வஸ்தாதந்த்ரியத்தில் அஞ்சினவர்களும், கோரோஷு - தமது முயற்சியாற்போக்கவரியனவான, வ்யாதிஷு - தேஹாத்மாபிமாநமென்ன விஷயசாபலமென்ன இவற்றிலே, வர்த்தமாநா: - இருப்பவர்களும், நாராயணஸ்வத்தமாத்ரம் ஸங்கீர்த்தய - விமுக்தது:கா: - கைங்கர்யவிச்சேதாதிகளால் வரக்கடவ துக்கம் அடியோடுநீங்கப்பெற்றவராய், ஸுகிர: - அநவரதகைங்கர்யத்தால் ஆநந்தப்பிரபூர்ணராய், பவந்தி - ஸ்வரூபத்தை யுடையவர்களாவரென்று ஸ்வாபதேஸார்த்தம்.

ஸ்ரீஹகேஸ்வர ஸம்ஹிதை - 24, 12. காரூடபுராணம் - பூ. 220, 9.

சு.சு. நாராயணன் தி.சு.செ.பா.வ.சி வா.ம.வ.சி.வ.சுவா.சி.நீ.

தயாவிநாகெவொரெ வதனீதிகிழைத்து ||

(இ-ன்.) நாராயண இதி - நாராயணனென்கிற, ஸப்த: அஸ்தி - சப்தம் இருக்கிறது; வஸுவத்திநீ - (அத்தைச் சொல்லுகைக்கு) ஸ்வாதிநமான, வாக் - வாகிநத்திரியம், அஸ்தி - இருக்கிறது; தநாஅபி - அப்படியிருக்கச் செய்தேயும், கோரே நாகே - கோராமண நாகத்தில், பதந்தி - விழுதிருர்கள்; இதி கிம் - இது ஏன்? (என்று சொற்குப்பதன் யமனைக்கேட்க, யமனும் தனக்குக்காரணம் தெரியாமல்), அத்தபுதம் - இதுவும் ஓராச்சிரியம் (என்கிறான்); (எ-று.)

நாரதீயம் - அஷ்டாக்ஷ ப்ரஹ்ம வித்யை - 1 - 40.

ப்ரஹ்மபுராணம் - 57, 24.

சரு. கிந்தசூவஹுலிபூனெஃ கிந்தசூவஹுலிபூனெஃ

மமோநாராயணாயெகி சீஞவவபூரூலாயகஃ ॥

(இ-ள்.) நமோநாராயணை இதி மந்த்ர: - 'நமோநாராயணை' என்னும் மந்த்ரமானது, ஸ்வரவர்த்த ஸாதக: - ஸகல அர்த்தங்களுையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கும்; தத்ர - அப்படி இஷ்டத்தைப் பெறுவதில், பஹுபி: மந்த்ர: - பலவான மந்த்ரங்களாலே, கிம் - என்ன ப்ரயோஜனம்? - தத்ர - அவ்வாறு இஷ்டத்தைப் பெறுவதில், பஹுபி: வ்ரதை: - அநேக வ்ரதங்களாலே, கிம் - என்ன ப்ரயோஜனம்? (எ-று.)

பாரதம் - ஸபாபர்வம் - த்யூதபர்வம் - 90, 42.

சரு. சீஹத்யாவஹிஸாபாபெவ ஸுரவெவாஹவஹு ஹரி: ।

(இ-ள்.) மஹதி ஆபதி - (தன்னுல்லிவர்த்திக்குமுடியாத) பெரிய ஆபத்தானது, ஸம்ப்ராப்தே - தானே கறுவிக்கொண்டு வந்த காலத்தில், பகவான் - (ஆபந்விருத்திக்குடலான) ஜ்ஞாந சக்திபலாதிருணங்களுடைய, ஹரி: - ஆச்ரிதரது ஆபத்தைப் போக்கும் விஷ்ணுவானவன், ஸமர்த்தவ்ய: - (ஒருகால்) நினைக்கத்தகுந்தவன்; (எ-று.)

பாரதம் - ஸபாபர்வம் - த்யூதபர்வம் - 90, 43.

சக. ஸஹுகுமஹாவாணே ஊரகாநிஸயாஹுத ।

மொவிநிவாணரீகாக்ஷ ரக்ஷிபாஸரணாமதாடி ॥

(இ-ள்.) சங்கசக்ரகதாபாணே - (ஆச்ரிதரைரக்ஷிக்கும்பொருட்டாகச்) சங்கு சக்கரம் கதை என்ற ஆயுதங்களைக் கையில் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனே! த்வாரகா நிலய - த்வாரகையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனே! அச்யுத - ஆச்ரிதரைக்கைநழுவவிடாதவனே! கோவிந்த - கோவிந்தனே! புண்டரீகாக்ஷ - செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவனே! சரணுகதாம் - சரணமாக வடைந்த, மாம் - என்னை, ரக்ஷ - ரக்ஷிப்பாயாக; (எ-று.) - 'ஸ்ங்க சக்ர கதா பாணே' என்றதனால் - பரத்வமும் ரக்ஷணேபயோகியான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிருணங்களும், 'த்வாரகா நிலய' என்றதனால் - ஸௌலப்பமும், 'அச்யுத' என்றதனால் - ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடாத தன்மையும், 'கோவிந்த' என்றதனால் - ஸௌஸீல்யமும், 'புண்டரீகாக்ஷ' என்றதனால் - வாத்ஸல்யமும் சொல்லப்பட்டன. சரணுகதாம் என்று ரக்ஷிக்கைக்கு அதிகாரம் சொல்லப்பட்டது.

பாரதம் - உத்யோகபர்வம் - 47 - 39.

சள. மொவிநெதி யஹுகுநித்யுஷாஹி ஹிவாலிநடி ।

பிணவ்ய வ்யகிவகே ஹிவாலிவாலிவாலி ॥

(இ-ள்.) க்ருஷ்ணாத்ரௌபதியானவன், தூரவாலிசம் - பஹுதூரத்தில் வலிக்கிற, மாம் - என்னைக்குறித்து, கோவிந்த இதி - கோவிந்த என்று, ஆக்ரந்த - அழுதான், இதியத்-என்பதுயாதொன்றுஉண்டோ, தத்-அது, ப்ரவ்ருத் - வட்டிக்கு வட்டியுள்ள, ருணம் இவ-கடனைப்போல், மே - என்னுடைய, ஹ்ருதயாத் - மகஸ்வினின்றும், ந அபஸர்ப்பதி - நீங்கவில்லை; (எ-று.)

பாகவதம் - 6, 2, 14.

ச.அ. ஸாரதேத்யம் வாரிஹாஸ்யம் ஸௌகம் ஹேநநிவவா ।
கெவகூணநாசிர்யஹண சிஸௌஷாவஹரம் விஷுஃ ॥

(இ-ள்.) ஸாங்கேத்யம் - பிதாவினுடைய ஸங்கேதமும் [நாராயணனை நாமங்களை (அஜாமேனனைப்போல்) பேரிட்டழைத்தலும்], பாரிஹாஸ்யம் - பாரிஹாஸமும் [அனுசூல விஷயத்தில் கோபிகளைப் போல் திருநாமங்களை விட்டுச் சொல்லுதலும்], ஸ்தோபம் - நிரர்த்தகமும் [ஸங்கீத வித்வான்களைப் போலத் திருநாமங்களைச் சொல்லுதலும்], ஹேநநமேவவா - ரோஷம் பிறக்கும்படி என்னம் பண்ணுதலும் [ஸத்ருவிஷயத்தில் (சிசுபாலாதினைப்போல்) சொல்லுதலும்] (ஆகிய இந்த மையங்களிலும்), வைருண்ட நாம க்ரஹணம் - [ஸ்வப்ராப்திப்ரதிபந்தக சகலபாபங்களையும்போக்கும்] விஷ்ணுவின் திருநாமத்தைச்சொல்வது, அஸேஷ அகிஹரம் - (தான் அது வரையிற்)செய்த எல்லாப் பாபத்தையும் போக்குமதாக, விது:-அறிவார்கள், (பெரியோர்); (எ-று.)

வ்ருத்தஹாரீதஸ்மருதி - 3, 4, 7: ராமோத்தரதாபநீயம். 6-கண்டம்.

ச.கூ. வெநஹுளகிககெஸீராய்யம் ஸுமபாடியம் வாராஅளகிகு ।

கெவகூணம் ஹவஹண சிஸௌஷம் ஸாயயிஷுகி ॥

(இ-ள்.) ஹேநநெனகிகம் - (புத்ரபச்வந்நாதி ஸார்வபௌமத்வம் நூறக வுள்ள) இஹலோகத்திலுண்டான, ஹீஸ்வர்யம்-ஐசவரியத்தையும், ஸ்வர்க்காத்யம் - ஸ்வர்க்காதுபவம் முதலான, பாரலௌகிகம்-பாலோக ஐசவரியத்தையும், கைவல்யம் - ஆத்மாநுபவார்த்தமான கைவல்யத்தையும், பகவந்தம் ச - (நிரதிச்யாநந்த்ரூபமான) பகவதனுபவத்தையும், அயம் மந்த்ர:-இந்த மந்த்ரம், ஸாத்யிஷ்யதி - ஸாதித்துக்கொடுக்கும்; (எ-று.) 'ச' என்பது - சரம் பர்வத்தைக் காட்டு மென்பதும் உண்டு.

இ. கரு - ஆவது இலக்கத்தைக் காண்க.

நாராயணோபநிஷத்.

இ. க. ஓதிதேகாக்ஷரம் । நசிஜதிதிசகக்ஷரம் । நாராயணாபெதி வஹாக்ஷராணி । உத்யுஷாக்ஷரம் மஹிவா மாயதீயெதி ।

(இ-ள்.) ஒமித்யேகாக்ஷரம் - ஒம் என்று ஓராக்ஷரம், நம் இதி த்வே அகரே - நம் என்று இரண்டு அக்ஷரம், நாராயண இதி பஞ்சாக்ஷராணி.

நாராயணயவென்று ஐந்து அக்ஷரமாய், இதி - இப்படி, அஷ்டாக்ஷரம் - எட்டு எழுத்துக்களாய், சந்தஸா - சந்தஸ்ஸால், காயத்ரீ ச - காயத்ரியாய் மிருக்கும்.

ஷை

ஷை.

ருஉ. ஓதித்யுபெவாஹரௌ | நஜைதிவஸூ | நாராயணாயே
த்யுவாரிஷ்டா |

(இ-ள்.) ஓம் இதி அக்ரே வ்யாஹரேத் - ஓம் என்று முதலிற் சொல்லக் கடவன்; நம இதி பஸ்சாத்(வ்யாஹரேத்) - நம: என்று பிறகுசொல்லக்கடவன்; நாராயணய இதி - நாராயணயவென்று, உபரிஷ்டாத் - அதன்பிறகு, (வ்யாஹரேத்) - சொல்லக்கடவன்; (எ-று.)

ருங். ப்ரணவாஜ்யம்நரோஜ்யம் நாராயணவஜாநிஃ |

ஜை ஜிஷாக்ஷராவிஜ்ய ஸ்வபுலிவிசுராமுணா ||

(இ-ள்.) ப்ரணவ ஆத்யம் - ப்ரணவத்தை முதற்பதமாகவும், நம: மத்யம் - நம:என்னும்பதத்தை மத்யமபதமாகவும், நாராயண பத அந்திமம்-நாராயணபதத்தைக் கடைசிப்பதமாகவுமுடைய, அஷ்டாக்ஷரம் மந்த்ரம் - அஷ்டாக்ஷரமென்னும் மந்த்ரத்தை, ந்ருணம் - சேதனர்களுக்கு, ஸர்வ வித்தி கரம் - எல்லா அபிஷ்டத்தையும் கொடுக்கும்தாக, வித்யாத் - அறியக்கடவன்; (எ-று.) அதர்வவேதம் - கோபத ப்ராஹ்மணம் - பூர்வபாகம்- ப்ரபா - 1. ப்ராஹ்மணம் - 6.

ருச. ஸுருரிதிஸீஸேவாஜாயத | ஸுவஹதியஜுவெபுஷா |

ஸுவாரிதிலாஜிவேஷா | தாநிஸுக்ரானுஜிதவக் |

தெஸுஜாநிதவெஸுஸு பொவணடாகுஜாயத | ஸகார

உகார ஜகாரஹதி | தாமெக்யாஸஜிஹா ஸுஷெத்பொரிதி ||

(இ-ள்.) பூ: இதி ருக்வேதாத் அஜாயத - 'பூ:' என்பது ருக்வேதம் லயித்து உண்டாயிற்று; புவ: இதி யஜுர்வேதாத் - 'புவ:' என்பது யஜுர்வேதம் லயித்து உண்டாயிற்று; ஸுவ: இதி ஸாமவேதாத் - 'ஸுவ:' என்பது ஸாமவேதம் லயித்து உண்டாயிற்று; தாநி - அந்த 'பூ:, புவ:, ஸுவ:' என்கிற வ்யாஹ்ருதிகளாகிற, ஸாக்ரானி - பரிசுத்தமான ஸ்வர்ணங்களை, அப்பதபத் - ஓடவைத்தான், (ப்ராஜாபதி); தேபய: அபிதப்தேபய: அபிதப்தங்ளான அந்தப் பூராத் வ்யாஹ்ருதிகளினின்று [வ்யாஹ்ருதித்ரயங்களும் லயத்தை யடைந்து], அஹ உகார மகார இதி - 'அ உ ம' என்று, த்ரயோவ்ரஹ:—மூன்று எழுத்துக்கள், அஜாயந்த - உண்டாயின; தாந் - அந்த மூன்று வர்ணங்களையும், ஏகதா - ஒன்றாக, ஸமபரத் - சேர்த்தான்; தத் தெத் - அந்த இது தான், ஓம் இதி - ஓம் என்பது; (எ-று.)—லயித்தல் - ஸ்வகாரணாவஸ்தை யையடைதல்.

மதுஸ்ம்ருதி-2, 76.

௧௫. சுகாரம் வாபுசுகாரம் சுகாரம் வாபுஜாவதி: ।

வெடிதுபாநிரவ்யஹுதுமபுமவ: ஸாவரிதிவ ॥

(இ-ள்.) அகாரம் ச அபி - அகாரத்தையும், உகாரம் ச - உகாரத்தையும், மகாரம் ச - மகாரத்தையும், பூ: புவ: ஸாவ: இதி ச - 'பூ: புவ: ஸாவ:' என்கிற வ்யாஹ்ருதிகளையும், ப்ரஜாபதி: - பிரமன், வேத த்ரயாத் - மூன்று வேதங்களினின்றும், நிரப்ருஹத் - எடுத்தான்; (எ-று.)

விஷ்ணுபுராணம் - 1, 5, 63.

௧௬. நாரோவஹமதிதாநாம் சூத்யாநாம் வாபுவஹநம் ।

வெடிஸபெஹுணவாடிள ஷெவாடிநாம்வகாரஸ: ॥

(இ-ள்.) ஸ: - பிரஜாபதி, ஆவதன - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், தேவாதீநாம் - தேவர் முதலாக ஸ்தாவரங்களை நுகவுள்ள, பூதநாம் - பூதங்களுக்கு, நாம் - பெயர்களையும், ரூபம் ச - வடிவங்களையும், க்ருத்பாநாம் ப்ரபஞ்சநம் ச - வியாபாரங்களுடைய விரிவையும், வேதஸப்தேய: ஏவ - வேதத்தினுடைய சப்தங்களிலிருந்தே, சுகார - ஸ்ருஷ்டித்தான்; (எ-று.)

லக்ஷ்நரிஸ்ம்ருதி - 1, 12.

௧௭. ப்ரணவாடிவ்யாபவெடி: ப்ரணவெவரயுவயிதா: ।

வாடிபாப்ரணவஸவபு தஸாதணவஜேவஸ: ॥

(இ-ள்.) வேதா: - வேதங்கள், ப்ரணவ ஆத்யா: - ப்ரணவத்தை முதலாக உடைத்தாயிருக்கின்றன; தநா - அப்படியே, ப்ரணவே - ப்ரணவத்தில், பர்யவஸ்திதா: - லயமடைகின்றன; ஸர்வம் வாந்மயம் - எல்லா ஸப்தங்களும், ப்ரணவ: - ப்ரணவமாயிருக்கும்; தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ப்ரணவம் அப்யவேத் - ப்ரணவத்தைத் தற்கக்கடவன்; (எ-று.)

த்பாநபிந்தூபதிஷத் - 15.

௧௮. ஷோரபுஹவாவெடி: ஷோரபுஹவாஸுரா: ।

ஷோரபுஹவாஸுரம் ஜமதாவாஜஸுரம் ॥

(இ-ள்.) வேதா: - வேதங்கள், ஷங்கார ப்ரபவா: - ஷங்காரத்தைப் பிறம் பிடமாக வுடையன; ஸ்வரா: - ஸ்வரங்களும், ஷங்கார ப்ரபவா: - ஷங்காரத்தினின்று முண்டாகின்றன; ஸ்தாவர ஜங்கமம் - ஸ்தாவர ஜங்கமங்களான, ஸர்வம் ஜகத் - எல்லா ஜகத்தும், ஷங்கார ப்ரபவம் - ஷங்காரத்தினின்றும் உண்டானதே; (எ-று.)

தைத்தரீயகம் - ப்ருகு வல்வி - 1 - 1.

சூஉ. யதொவாஉரோநிமஹிதாநிஜாயகெ | பெநஜாதாநிஜீவணி |

யதபஞ்விஸாவிஸனீதி | தஜிஜிஜாஸஸு தபுஜெஹி ||

(இ-ள்.) யதோவா - எவனி-த்திலிருந்து, இமாநி பூதாநி - இந்தப் பூதங்களெல்லாம், [தேவமதுஷ்பாதி ப்ராணிகள்], ஜாயந்தே - உண்டாகின்றனவோ; யேந - (ஆத்மாவாயிருக்கிற) எதனால், ஜாதாநி - உண்டான பூதங்களெல்லாம், ஜீவந்தி - உயிருடன் இருக்கின்றனவோ; யத் - எந்த வஸ்துவை யுத்தேஸித்து, (உண்டான பொருள்கள் மோக்ஷகாலத்தில்), ப்ரயந்தி - போகின்றனவோ, அபிஸம்விஸந்தி - (உண்டான அப்பொருள்கள்யாவும் லயகாலத்தில் எதனோடு) ஏகிபாவத்தை யடைகின்றனவோ; தத்ப்ருஹம் இதி - அதுவே பரம்பிரமமென்று, தத் - அப்படிப்பட்ட பொருளை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - உணர்வாயாக; (எ-று.) - என்று வருணனைன்னும் ஆசார்யன் ப்ருகு என்னும் சிஷ்யனைக்குறித்துச் சொன்னான்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் - 1, 2, 70.

சூந. ஸவனவஸுஜ்யஸு வஸுகூதஸவனவபாத்யகிவபாயுதெவ | ஸ்ரஹாஜ்யவஸூனி ரஸெஷஸிதி விஷ்ணு வடரிஷோ வரபொவரெணு: ||

(இ-ள்.) வரிஷ்ட:-ஸ்ரேஷ்டனும், வரேண்ய: - வரிக்கத்தகுந்தவனும், வரத:-(ப்ரஹ்மா முதலியோர்க்குப் படைத்தல் முதலிய செயலுக்கு ஏற்ப) வரமளிப்பவனும், விஷ்ணு: - (என்கும்) வியாபித்துள்ளவனும், ப்ருஹ்மஆகி அவஸ்தாபி: அஸேஷ மூர்த்தி: - பிரமன் முதலிய நிலைமகளோடு கூடி ஸமஸ்தமான பொருளின் வடிவமாகவுள்ளவனுமான, ஸ ஏவ - அவனே, ஸ்ருஜ்ய: - ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றான்; ஸர்க்ககர்த்தா ச ஸ:-ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகின்றவனும் அவனே; ஸ ஏவ பாநி - ரக்ஷிக்கிறவனும் அவனே; பால்யதேச - ரக்ஷிக்கப்படுகிறவனும் அவனே; அக்தி - ஸம்ஹரிக்கிறவனும் அவனே; (சுகாரத்தால், ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறவனும் அவனே); (எ-று.)

லக்ஷ்மீதந்தரம் 28, 14.

சூச. ஸக்ஷ்யாஸஹஹுஷீகெஸொஷெவ்யாகாராணுரூபபா | ரக்ஷகஸுஸவடலிபாநெ வெஹாநெ஽விவ தீபதெ ||

(இ-ள்.) காருண்யரூபயா - காருண்யத்தை (அதற்கு ஏற்ற விஷயத்திலே சேர்த்து அந்தக் காருண்யத்தை) வடிவரூபமாக்கும்வளான, லக்ஷ்மயாதேவ்யா ஸஹ - லக்ஷ்மீதேவியோடுகூட, ஹ்ருஜிகேஸ: - விஷ்ணுவானவர், ரக்ஷக:-காப்பாற்றும்பவராக, ஸர்வவிர்த்தாந்தே - (ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரத்திலுள்ளன

வாண மந்த்ரவீத்தாந்தமென்ன* ஆகமவீத்தாந்தமென்ன தந்த்ரவீத்தாந்த
மென்ன தந்த்ராத்ரவீத்தாந்தமென்ன ஆகிய) எல்லா விரித்தாந்தங்களிலும்,
வேதாந்தே அபி ச - புருஷஸூக்தம் முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும் ஸ்ம்ருதி
இதிஹாஸ புராணங்களிலும், கீயதே - சொல்லப்படுகிறது; (எ.று.)

சூரு. ப்ரயத*ஹி ஸ்ரீ:

(இ-ள்.) ஸ்ரயதே - (எம்பெருமானை நித்யஸேவை) பண்ணுகிறான், இதி-
என்கிற காரணத்தாலே, ஸ்ரீ: - ஸ்ரீ: என்று பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திரு
நாமம்; (எ.று.)

சூசு. ஸ்ரீயத ஹி ஸ்ரீ:

(இ-ள்.) ஸ்ரீயதே-(எல்லாச் சேதநராவும் புருஷகாரஞ்செய்யும் பொருட்டு)
ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறான், இதி - என்ற காரணத்தினாலே, ஸ்ரீ: - ஸ்ரீ என்று திரு
நாமம்; (எ.று.)

ஸ்ரீ ராமாயணம் - ஸுந்தர காண்டம் - 21, 16.

சூஎ. சுநந்ரூராவயவெணாஹம் ஹாஸரெணபு ஹாயயா ।

(இ-ள்.) அஹம் - நான், - பாஸ்கரேண - சூரியனோடு, யதா - எப்படி,
ப்ரபா - காந்தி பிரியாதிருக்குமோ (அப்படி), ராகவேண - ராகவனோடு, அந
ந்யா-வேறுபடாதிருப்பவன்; (எ.று.)

ஸ்ரீ ராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - 121, 15.

சூஅ. சுநந்ரூஹிஸியாவீதா ஹாஸரெணபு ஹாயயா ।

(இ-ள்.) பாஸ்கரேண - சூரியனோடு, ப்ரபா யதா - ப்ரஸபையைப் போல்,
வீதா - வீதையானவன், மயா - என்றோடு, அநந்யா ஹி - வேறுபடாதிருப்ப
வளன்றோ! (எ.று.)

ஸ்ரீகுணரத்தங்கோஸம் - 29.

சூசு. தவஸுஸூரீஸம் ஸுஸூகிகரீமெ ஶ்ரீவஷம் தவஷம்
மொவாயெரூபநிவதிதஸ்ரீராவியதஃ । ப்ரஸூநம்
வாஷுஷீஸிவரிஸியிபுஜிமதிஷம் நடுவெவகூ
ஷெவஸூஷத ஹிகஸிதவயதெ ॥

(இ-ள்.) கமலே - லக்ஷ்மியே! தவ - உன்னுடைய, ஸ்பர்ஸாத் - ஸம்பத்
தத்தாலே, ஶஸம்-ஸர்வேஸ்வரனே, மங்கல பதம் - மங்கள மென்ற சொல்லா
னது, ஸ்ப்ருஸதி - ஸம்பந்தித்திருக்கிறது [மங்களமென்று பகவானுக்குப்
பேராயிருக்கிறது]; யத:-எந்தக் காரணத்தினாலே, ஸ்ரீ: அவரி - ஸம்பத்
துக்கு அதிதேவதையாக இருக்கிறபோ, (அந்தக் காரணத்தினாலே,)

தவ - உனக்கோ, இதம் - இந்த மங்களபத்மானது, உ.பாதே: - ஒரு வியாஜத்தினாலே, ந உபநிபதிதம் - வந்ததன்று; ப்ராஸூநம்-புஷ்பத்தை, புஷ்யந்தீம் அபி - புஷ்டிபை [மேன்மையை] அடையச் செய்வதா யிருந்தாலும், பரிமளர்த்திம் - பரிமளத்தின் ஸம்ருத்தியை, ஜிமதிஷூ: - சொல்லவேணுமென்று விரும்புகின்ற, ஃஸ்சித் - ஒருவன், 'ஏவந்த்வாத்-இன்ன தன்மையினாலே, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஸ்வததே - (இந்தப் பரிமளம்) யாவார்க்கும் இனிக்கின்றது', இதி - என்று, ந கவயதே - கவனஞ் செய்வதில்லை; (எ-று.)-பரிமள மென்பது புஷ்பத்துக்கு மேன்மையை யுண்டாக்குவதா யிருந்தாலும், அந்தப் பரிமளத்துக்கு அப்படிப்பட்ட தன்மை இன்ன வழியாகவந்ததென்று எந்தக் கவியினுஞ் சொல்ல முடியாததாவதுபோல, ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாகிய நீ பகவானை மங்களமென்று சொல்லும்படி செய்யவல்ல தன்மையை யடைந்திருக்கின்றாயென்றாலும் உனக்கு அப்படிப்பட்ட தன்மை ஸ்வத: இருப்பதேயன்றி, வந்த காரணம் எவராலுஞ் சொல்ல முடியா தென்றபடி.

எஃ. தாடியெழுத்துதாயிது

(இ-ள்.) நான்காம் வேற்றுமை அதற்காக என்னும் பொருளது; (எ-று.)

மதுஸ்மருத - 4, 160.

எக. ஸவயம் பாவஸம் ஐஃவ்ய ஸவயகிரஹஸம் ஸுஹம் ।

ஐதிவிடி ராதிரோஸெந வக்ஷணம்ஸுவஜுஃவயொஃ ||

(இ-ன்.) பாவஸம் - பிறர்க்கு வசப்பட்டிருத்த லென்பது, ஸர்வம் - எல்லா வகையிலும், துக்கம் - துக்காவஹம்; ஆத்மவஸம் - ஸ்வாதீநமா யிருத்த லென்பது, ஸர்வம் ஸுகம் - எல்லா வகையிலும் ஸுகத்தைத் தருவது: இதி- இவ்வாறு, ஸமாஸேந - சுருக்கமாக, ஸுகது:ஃயோ: - ஸுகதுக்கங்களைத் தரு மவற்றின், லக்ஷணம் - லக்ஷணத்தை, வித்யாத் - அறியக்கடவன்; (எ-று.)

மதுஸ்மந்தி - 4, 6.

எஉ. வெவாஸவ^{சி} ராவ^தராதா தஸாதா⁸ம் வரிவஜ்யெசு ||

(இ-ள்.) ஸேவா-பிறரை அடுத்திருத்தல், ஸ்வவ்ருத்தி: - நாயின் தொழில்
லாக, ஆக்யாதா - சொல்லப்பட்டுள்ளது; தஸ்மாத்-ஆகையால், தாம்-அந்த ஸே-
வையை, பரிவாஜ்யேத் - அடியோடு விடக்கடவன்; (எ-று.)

என. கா - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

எசு. ஸொஜீவநெமாயதிதெ ஸஸதாயாஸுமாயதி ।

சுதிராஸ்யம் ஹரொஸாஸ்யம் வஸுமாவஸு வஸுதிராஸ்யா ||

(இ.ள்.) தே - உனக்கு, ஸ்வ உஜ்ஜீவந இச்சா யதி - தன் [உன்] உஜ்ஜீவநத்தின் விரும்பம் இருக்காமையானால், ஸ்வ ஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி - தன்

[உன்] ஸத்தையில் இஷ்டமிருந்தால், - ஆத்மதாஸ்யம் - ஆத்மாவுக்கு அடிமைத்தன்மையும், ஹரே: ஸ்வாம்யம் ச - ஹரிக்குத் தலைமையுமே, ஸ்வபாவம் - ஸ்வபாவமாக [இயல்பாகவுள்ளதாக], ஸதா-எப்போதும், ஸ்மர-நினை ; (எ-று.)

எரு. கக - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

பாரதம் - ஆதிபர்வம் - 74, 28.

எசு. யொ:ந்யூயா ஸனோஜ்ஜாந சிந்யூயாவ்-திவஷ்யதே ।

கிந்தெந நக்யூதம் வாவம் ஹொரெணா:ஜீவஹாரிணா ॥

(இ-ள்.) ய:எவன், அந்யநாஸந்தம் - வேறுவகையா யிருக்கிற, [பகவச் சேஷமாயிருக்கிற], ஆத்மாநம் - ஆத்மவஸ்துவை, அந்யநா - ஸ்வதந்த்ரமாக, ப்ரதிபத்யதே - நினைக்கிறானே; ஆத்மாபஹாரிண - ஆத்மாவை அபஹரித் தவனான், தேந சோரோண - அந்தத் திருடனால், கிம் பரபம் - எந்தப் பரபத் தான், ந க்ருதம் - செய்யப்படவில்லை? [அதாவது ஆத்மாபஹாரிணு செப்த வன் எல்லாப்பாபங்களும் செப்தவனாகிறான்]; (எ-று.)

எஎ. க - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

தைத்தரீயோபதிஷத் = . நாராயண நுவாகம் - 2.

எஅ. ததெவஹித தனோஹவ்யஜ்ஜஹ்நகக்ஷரெவரெஜெவ்யாஜிந ॥

(இ-ள்.) தத்வ - அந்தப் பரப்பிரமமே, பூதம் - இறந்தபொருள்; தது - அந்தப்பரப்பிரமமே, பவ்யம் - வரப்போகிறபொருள்; இதம் தத் - இந்த அந்த ப்ரம்மமானது, அக்ஷரே - நாசமில்லாத, பரமே - உயர்ந்ததான, வ்யோமந் - ஆகாயத்தில் [பரமபதத்தில்] (இருக்கிறது); (எ-று.) - 'ஆஇதம்' என்ற இடத்திலுள்ள 'ஆ' என்பது, நினைத்தற் பொருளைக் காட்டும் இடைச்சொல்.

ஷை ஷை - 7

எசு. ததெவாமிஸ உயாஸ திரிஸுஹம்-ரூரீ: ।

(இ-ள்.) அக்ரி - அக்கினியும், தத்வ - அந்தப் பரப்ரஹ்மமே; வாயு: - வாயுவும், தத்-அந்தப்பரப்ரஹ்மமே; ஸூர்ய:-சூர்யனும், தத்-அவனே; சந்த்ர மா:-சந்த்ரனும், தத் - அவனே; (எ-று.)

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்தரம்.

அ௦. சுகாரஸிதரூபவஸ்ய விஷொவ்யூவக ஹ்ஷ்யதே ।

உகாரஸிதரூபவாயா: ஸ்ரீபொவாவீ தயாவிஹ: ॥

ககாரஸு தபொஹ்நாஸ-ஹி ப்ரணவகக்ஷணடி ।

(இ-ள்.) அகார:-அகாரமானது, சித்ஸ்வரூபஸ்ய - ஜ்ஞானஸ்வரூபனான, -விஷ்ணு:-விஷ்ணுவுக்கு, வாசக:-வாசகமாக, இஷ்யதே-இச்சிக்கப்படா நின்

றது; ததா - அப்படியே, உகார:-உகாரமானது, சித்ஸ்வரூபாயா:-சித்ஸ்வரூபையான, ஸ்ரிய: வாசீ - ஸ்ரீக்குவாசகமாக, விது:-அறியா நின்றார்கள்; மகாரஸ்து-மகாரமோவென்றால், தயோ:-அவர்களுக்கு, தாஸ:-தாஸபூதனான ஆத்மாவாகச் சொல்லப்படுகிறது, இதி ப்ரணவலக்ஷணம் - இது ப்ரணவத்துக்கு லக்ஷணம்.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்தரம்.

அக. சுகாரொணொயுதெவிஷு^ணஸவ^ஸஹொகெஸு^ஸரொஹரி: |

உஷு^ணதாவிஷு^ணநாவுக்^ண ருகாரொணொயுதெஸு^ணதா ||

சுகாரஸு^ணதயொவிஷு^ணஸு^ணநாராயணயொஸு^ணதா |

சு^ணநஸு^ணஷஸு^ணஹொதஸு^ண வாஹஸு^ணதொவித: ||

(இ-ள்.) விப்ர - ப்ராமணனே! ஸர்வலோக ஈஸ்வர: - ஸர்வலோகத்துக்கும் ஈஸ்வரனும், விஷ்ணு: - வ்யாபகனுமான, ஹரி: - ஹரியானவன், - அகாரேண உச்சயதே - அகாரத்தாலே சொல்லப்படாவின்றான்; விஷ்ணுநா - அந்த விஷ்ணுவாலே, உத்த்ருதா - எப்போதும் திருமார்பிலே தரிக்கப்படுகிற, லக்ஷ்மீ: - லக்ஷ்மியானவன், ஸதா - எப்பொழுதும், உகாரேண உச்சயதே - உகாரத்தாலே சொல்லப்படாவின்றான்; மகாரஸ்து - மகாரமோவென்றால், தயோ: ஸ்ரீநாராயணயோ: - அந்த ஸ்ரீ நாராயணன் இவர்களிருவர்க்கும், ஸதா - எப்போதும், ஸேஷபூதஸ்ப ஆத்மந: - சேஷபூதனான ஆத்மாவுக்கு, வாசக: - வாசகமாக, ஸ்ருதிசோதித: - ஸ்ருதிகளாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; (எ-று.)

பாத்தமோத்தர புராணம் - 226, 25.

அஉ. ஹொதாநிவகவமெ^ண ஹவமெ^ணயு^ணயாணி^ய |

ஹவமெ^ணதவமெ^ண ஜாநமஹா^ணயஸு^ணதா ||

சு^ணவகரொணெவொ^ணஹகாரொணகவ^ணஹு^ணதி: |

வகாரொண ஹகாரொண ஹொநா^ணயு^ணக^ணதிரா^ணயு^ணதெ ||

சு^ணநா^ணதுஸசுகாரொண வஹவி^ணஸ: ப^ணகீதி^ணத: ||

(இ-ள்.) கவர்க்கேண - கவர்க்கத்தாலே, பூதாநி - ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களும், சவர்க்கேண - சவர்க்கத்தாலே, இந்த்ரியாணி - வாகாநி சர்மேந்திரியங்களாகும், ததா - அப்படியே, டவர்க்கேண - டவர்க்கத்தாலும், தவர்க்கேண - தவர்க்கத்தாலும், ஜ்ஞாநகந்தாதய: - ஸ்ரோத்ராதிக்களான பஞ்சஜ்ஞாநேந்திரியங்களும் கந்தம் ரஸம் முதலிய பஞ்ச விஷயங்களும், பகாரேண - பகாரத்தாலே, மந: - மனஸ்ஸும், ஹகாரேண - பகாரத்தாலே, அஹங்க்ருதி: - அஹங்காரமும், உக்தம் - சொல்லப்படுகிறது; வகாரேண ஹகாரேண - வகாரத்தாலும் ஹகாரத்தாலும், மஹான் - மஹத்தத்துவமும், ப்ரக்ருதி: - ப்ரக்ருதியும், உச்சயதே - சொல்லப்படுகின்றன; மகாரேண - மக

ஈத்தாலே, ஸ:ஆத்மா து - அந்த ஆத்மாவோ, பஞ்சவிம்ஸ: - இருபத்தைந்தா மவகை, ப்ரகீர்த்தித: - சொல்லப்பட்டுள்ளான்; (எ-று.)

அந. வஹ்விஸொயம் வுரூஷ: ||

(இ-ள்.) அபம் புருஷ: - ஆத்மாவாகிற இந்தப்புருஷன், பஞ்சவிம்ஸ: - இருபத்தைந்தாம் தத்வமானவன்; (எ-று.)

யஜுர்வேதம் - அஷ்டகம் - 1, 2, 47.

அச. வஹ்விஸ: சூக்ஷ்மவதி ||

(இ-ள்.) ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், பஞ்சவிம்ஸ: பவதி - இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகிருன்; (எ-று.)

ப்ரஸ்நோபநிஷத்து - 4, 9.

அரு. விஜ்ஞாநாதா வுரூஷ: ||

(இ-ள்.) புருஷ: - ஜீவன், விஜ்ஞாநாத்மா - ஜ்ஞாநஸ்வரூபன்; (எ-று.)

ப்ருஹதாரண்யகம் - 6, 5, 15.

அசு. விஜ்ஞாதாரஸிரே கௌ விஜானீயாக் ||

(இ-ள்.) அரே - ஏ சிஷ்யனே! விஜ்ஞாதாரம் - அறியுந்தன்மையான ஆத்மாவை, கௌ - எதனால், விஜானீயாத் - அறியலாம்? (எ-று.) - இந்த வாக்கியம் எம்பெருமானது க்ருபையினால்தான் அவ்நையறியலா மென்ற கருத்தைக் காட்டு மென்பர். இதனால், ஆத்மா ஜ்ஞானகுணகனென்பது, பெறப்படும்.

அஎ. உக்ராயுலிஸதீகார யுக்ராயுராதாவொயநடி ||

தேஹிவிவரணம் ததேஹிவிதாநாம் தேஹிவிணாடி ||

(இ-ள்.) உக்தார்த்த விஸதீகார - சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைத் தெளிவிப்பதென்ன, யக்த அர்த்தாதார போதநம் - (அவ்விடத்திற்குத்) தக்க அர்த்தாதாரபோதநமென்ன (இவை), விவரணம் - விவரணமென்று, தத்ரா - அவ்விடத்தில், மஹிதாநாம் - மேன்மையையுடையவரான, மநீஷிணம் - பெரியோர்களுக்கு, மதம் - கொள்கை; (எ-று.)

அஅ. நாகிஹிஸகூவடத ஸ்ரஷக்யடி ||

(இ-ள்.) அகிஞ்சித்குர்வத: - கைங்கர்யஞ் செய்யாதவனுக்கு, ஸேஷத்வம் - ஸேஷத்வமானது, ந - இல்லை; (எ-று.)

அக. சுகிஹிதூரஸு ஸ்ரஷக்யாநாவவதி ||

(இ-ள்.) அகிஞ்சித்கரஸ்ய - கைங்கர்யஞ் செய்யாதவனுக்கு, ஸேஷத்வ அநுபத்தி: - சேஷத்வயோக்யதை இல்லை; (எ-று.)

[illegible]

அறிப்புத் தந்தியை - 52, 20.

22 ஐத்யக்ஷரங்ஙம் ததா 22 ஸ்வாவாக்யம் ||

(இ-ன்.) சேதநஸ்ய - சேதநனுக்கு, யதா-எப்பொழுது, ஸ்வஸ்யநி - தன்னிடத்திலும், ஸவீயே ச வஸ்துநி - தன்வஸ்துவின்பக்கலிலும், மம்யம் - மமத்வம் (நடையாடுகிறதோ); ததா - அப்பொழுது, மமஇதி - மமஎன்கிற, அக்ஷரத்வந்த்வம் - இரண்கி எழுத்துக்களும், மம்யஸ்ய வாசகம் - அஹங்காரமமகாரம்

† 'தஹிபு' என்றும் பாடம்.

பெருக்கிலே, பரீவாஹதாம் - மடை வெட்டிவிடப்பட்ட பெருக்கின் தன்மையை, நீதா: - அடைவிக்கப்பட்டவரும் [ஹீக்கும் ஹீபதிக்கும் ப்ரோமஸம் மிகவும்விஞ்சும்போது அது அழியாதிருக்கும்படி நீளே பூமி முதலிய தேவியர்களின் மூலமாக அந்தப்ரோமம் வெளிப்படுமென்றபடி], த்வாம்அது - உன்னை அநீஸரித்து [உனக்கு அடங்கி], நீளயா - நீளாதேவியோடு, மஹி - பூதேவியும், ததா - அப்படியே, ஸஹஸ்ரம் தேவ்ய: - வேறு ஆயிரந்தேவிமார்களும், (இருக்கின்றனர்); யாபி: - எவர்களாலே, த்வம் - நீ, ஸ்வாபி: - உன்னுடையனவான், ஸ்தந பாஹுத்ருஷ்டிபி: இவ - ஸ்தநங்களென்ன கைகளென்ன கண்களென்ன இவைகளினாலேபோல, ப்ரியம் - உன்னுடைய பர்த்தாவை, ஸ்லாகஸே - ஸந்தோஷப்படுத்துகிறாயோ; (எ-று.) - ஈற்றடிக்குக்கருத்து - ஸக்தம் தேவி, நீளே பூமி முதலிய தேவிமார்களுடன் சக்களத்துச்சண்டை யில்லாமலிருப்பதோடு, பகவான் அத்தேவிமார்களுடன் ஸம்ஸ்கிலஷிக்கையில் தன்னுடைய ஸ்தநாதிகளில் ஸம்ஸ்கிலேஷித்தாற்போல அப்பரமனுக்குத் தன்னிடத்து பரீதியை மிகுவிக்கின்ற ளென்பது.

விஷ்ணுபுராணம் - 2, 7, 27.

கூஎ. ஸுணாநாஹு ஸஹஸுராணா ஸஹஸுராணு யுதாநிவ
ஶ்ரஹாநாதயாதத்ரு கொடிகொடிஸ்தாநிவ ||

(இ-ள்.) ஸஹஸ்ராணம் அண்டாநாத்து - ஆயிரம் அண்டங்களுடைய, ஸஹஸ்ராணி - ஆயிரங்களும், அயுதாநி ச - பதினாயிரங்களும், தநா - அப்படியே, ஈத்ருஸாநாம் - இப்படிப்பட்ட அண்டங்களின், கோடிகோடிஸ்தாநி ச - கோடிகோடிசதங்களும், தநா - ப்ரதானத்தாலே (இருக்கின்றன); (எ-று.)

பாத்மோத்தரபுராணம் - 226 - 52.

கூஅ. நாராஸிதி ஸவபுஸாஸா ஸசிஹு வரிக்ஷுதெ |
மதிராலுஸநஹஸு தெந நாராயண: ஸுத: ||

(இ-ள்.) நார:ஹ இதி - நார என்கிற ஸப்தத்தாலே, ஸர்வபுஸாம் ஸமுஹ:-ஸம்ஸ்தலிவஸமுஹமும், பரிகத்யதே-சொல்லப்படுகிறது;(இவன்), தஸ்ய-அந்த ஜிவஸமுஹத்துக்கு, கதி: - அடையத்தகுந்த, ஆஸம்பநம் - ஆஸ்ரயம்; தேந - அந்தக் காரணத்தால், நாராயண: - நாராயணனென்று, ஸம்ருத: - சொல்லப்படுகிறான்; (எ-று.)

கூகூ. நாராஸபௌநஜீவாநா ஸசிஹு:ப்ரஹுதெஸுஸ்யெ:
தெஷாஸிபநஹுதகூ நாராயணஹொஹுதெ||

(இ-ள்.) புதை: - புத்திமாண்களாலே, நாரஸப்தேந - நாரஸப்தத்தால், ஜீவாநாம் ஸமுஹ: - ஜீவர்களுடைய ஸமுஹமானது, ப்ரோச்யதே - சொல்லப்படுகிறது; தேஷாம் - அந்த ஜீவர்களுக்கு, அயநபூதத்வாத் - உபாயோபேயமாயிருக்கையாலே, இஹ - இவ்விடத்தில், (எம்பெருமான்), நாராயண: - நாராயணனென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான்; (எ-று.)

ஸ்ரீகை - 9, 29.

கௌ. ஸுலோகம் ஸவபுஷ்பதெஷு நஸேஷேஷ்யா஽ஹிநயியா:
பெயஜனிதாஸாஹசுர ஸியதெதெஷுவாபுஷம் ||

(இ.ள்.) ஸ்வபுதேஷு - (ஜாதி ஆகாரம் ஸ்வபாவம் ஜ்ஞாநம் என்ற இவற்றால் மிகஉயர்ந்தும் தாழ்ந்துமுள்ள தேவ திரயக் மதுஷ்ய ஸ்தாவர ரூபங்களாயிருக்கின்ற) ஸமஸ்தபிராணிகளினிடத்திலும், அஹம் - நான், ஸம்:- (தமது ஜாதிமுதலியவற்றாலான மேன்மைகீழ்மைகளை யெண்ணாமல் ஆசிரயித்தற்கு உரியவனாவதில்) ஒத்தவனே [தமது ஜாதிமுதலியவற்றைக் கருதாமல் எல்லாரும் ஏகீதிராக என்னை ஆசிரயிக்கலா மென்றபடி]; (அப்படிப் பலவகைப்பட்டவர்களில் ஜாதி முதலியவற்றின் தாழ்மையினால்), த்வேஷ்ய:-பகைத்து விடுதற்கு உரியவன், ந - ஒருத்தனுமில்லை; (ஜாதிமுதலியவற்றின் மேன்மையினால்), ப்ரிய:-இஷ்டனாவனும், ந - ஒருத்தனுமில்லை; மாம் - என்னை, பக்ச்யா - பக்தியினாலே, யே - எவர்கள், பஜந்தே - (அந்நயப் ப்ரயோஜனராய்) அடைகின்றார்களோ, தே - (ஜாதிமுதலியவற்றால் மேலானவரானாலும் கீழானவரானாலும்) அவர்கள், (எனக்கு ஏற்ற குணமுடையவர் போல), மயி - என்னிடத்து (இனிதாக இருப்பார்); தேஷுச - அப்படிப்பட்டவர் விஷயத்தில், அஹம் அபி - நானும், (உயர்ந்தவரிவர் தாழ்ந்தவரிவர் என்று பாராமல் ஏகீதிராக இருப்பேன்); (எ.று.)

ஸ்ரீ குணரத்னகோஸம் - 52.

கௌ. விதெவ க்ருத்யாநநநி! வரிவகுணாபவரிஜநெ ஹித
ஸுபாநொவ்யுக்ரா ஹவதிவகஷா விசுஷயீ: | கிநேதனி
ஷேஷாஷு:க ஹஹஜமதீதி க்ர ஸுவிநெத: உவாபெவிபு
ஸாபுஷுஜநயவரிஸாதாநகடிவரிந: ||

(இ.ள்.) ஜநநி - தாயே! த்வத் ப்ரேயாந் - உனது கணவனான ஸ்ரீ ரங்கராஜன், பரிபூர்ண ஆகவி - நிரம்பின குற்றத்தைச்செய்த, ஜநே - சேதநவர்க்கத்தினிடத்தில் (புத்திரனிடத்தில்), பிதாஸூவ - தம்பப்பன்போல, ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா - (பிற்காலத்தில்) நன்மையை விளைக்கின்ற நீர்ப்பெருக்கின் செயல்போன்ற செயலாலே, (அநுகூலமாக இருந்தாலும் பின்விளையும் நன்மையைக்கருதி), கதாசித் - ஒருகால், (பெருங்குற்றத்தைச் சேதநவர்க்கத்தினிடத்திற் காண்பதனால்), கலுஷ தி:-கலங்கின புத்தியையுடையவனாக, பவதிச - ஆகவும் ஆகிறான்; (அந்தச் சமயத்தில்) 'ஏதத் - இந்தக்கோபம், கிம் - என்ன? [இங்ஙனம் மனங்கலங்குவது தருதியன்று என்றபடி]; இஹ ஜகதி - இந்த உலகத்தில், நிர்த்தோஷ: - குற்றமற்றவன், க:-ஆர்?' இதி - என்று சொல்லி, த்வம் - நீ, உசிதை:-ஏற்ற, உபாய:-(குளிரநோக்குதல் இனிமை

வாகப்பேசுதல் முதலிய) உபாயங்களினால், விஸ்மாய - (சேதநவர்க்கங்களின் குற்றத்தை) மறக்கச்செய்து, ஸ்வஜநயனி-பகவானுக்குச் சொந்தமான ஜநமாக்கூகிரும்; தத் - இப்படிச் குற்றத்தை மறக்கும்படி புருஷகாரஞ்செய்வதனால் தான், 'ந:-எங்கட்கு, மாதா - தாயாக - அவி - ஆகிரும்; (எ-று.)— ப்ரியபரையாகை தாயின் செயலாகுமென்று அறிக. ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா என்பதற்கு - ஹிதமாகிற பெருக்கில் இருத்தலாலே [ஹிதைகபரணயிருத்தலாலே] என்று கூறுதலு முண்டு.

ஸ்ரீகீதை - 16, 19.

கக0. தாநஹம் ஜீஷதஃக்ரூபிராஹ்மஸாரெஷுநராயபோது ।

கூபிவாஜீஜஸுபிஸுஹாநாஸுஸ்ரீஷ்வயொநிஷு ॥

(இ-ள்.) அஹம் - நான், ஜீஷதஃ - என்னைப் பகைக்கின்ற, நர அதமான் - மதுஷ்யர்களிற் கடைப்பட்டவராய், அஸுபான் - நல்ல தன்மையற்ற, க்ரூரான் - கொடியவரான, தான் - அவர்களை, ஸம்ஸாரேஷு - ப்ரபஞ்சத்தில், ஆஸுரீஷு யோரிஷு ஏவ - அஸுர ஸம்பந்தமுள்ள பிறப்பிலேயே, அஜஸ்ரம் - எப்போதும், கூபியாமி - தள்ளிவிடுகிறேன்; (எ-று.)

வராஹபுராணம்.

ஜீஷதஃ ஸ்வஹ்வாவி நிராஃகூவடூகியெநராஃ ।

வஜ்ரகொபிஸதெநாவி நகூபிஜீவஸுநரே ॥

(இ-ள்.) ஸ்வபசம் வாபி - நாய்க்குச் சமைத்திடுஞ் சண்டாளனாக இருந்தாலும், மத் பக்தம் - என்னிடத்தில் ஒருவன் பக்தியையுடையவனானால் அவனை, யே - எந்த, நராஃ - மனிதர்கள், நிர்தாம் குர்வந்தி - பழிக்கின்றார்களோ, (அவர்களிடத்து), பத்மகோடி ஸதேந அபி - அநேக காலம் கழிந்தாலும், நகூபியாமி - பொறுமைகொள்ளமாட்டேன்; (எ-று.)—எத்தனை நாள் கழிந்தாலும், தமது பக்தனிடத்து அபசாரப்பட்டவன்மீது எம்பெருமானது கோபம் நீங்காதுதன்றபடி.

ககக. க0க - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் - 1 - 9 - 126.

ககஉ. கூபிவாஹ்மஸாரெஷுநராயபோது ।

கூபியாவிஷுநாஹ்வ ஜமஹ்ராவாஹா ॥

(இ-ள்.) ஸர்வலோகாநாம் - ஸர்வ லோகங்களுக்கும், த்வம் மாதா - நீ தாய், தேவ தேவஃ - தேவாதிதேவனான, ஹரிஃ - ஹரியானவர், பிதா - தகப்பன்; த்வயாச - உன்னாலும், விஷ்ணுநாச - விஷ்ணுவினாலும், அம்ப - தாயே! சராசரம் - சராசர ரூபமான, ஜகத் - லோகம், வ்யாப்தம் - வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது; (எ-று.)

(இ-ள்.) நிகில - ஸமஸ்தமான, ஹேய - இழிந்தவற்றிற்கு, ப்ரத்யநீக - மாறாயுள்ள, கல்யாண - மங்கள குணங்கட்கு, ஏகதாந - முக்கியமான ஆதாரமும், ஸ்வ - தன்னைக் காட்டிலும், இதர - வேறுபட்ட, ஸமஸ்தவஸ்து - ஸமஸ்தமான வஸ்துக்களைவிட, விலக்ஷண - வேறுபட்டுத்தோன்றுபவனும், ஜ்ஞாந - ஞானமென்ன, ஆநந்த - ஆனந்தமென்ன, (இவைகளை), ஏகஸ்வரூப - முக்கியமான ஸ்வரூபமாகவுடையவனுமான, ஸ்ரிய:பதி - திருமால்; (எ-று.)

வைகுண்டஸ்தவம் - 61.

ககஅ. ய ஹி ஹி யுதாநுஹவெவ்யநாஸ்யம் ததிஷிஷம் ஸு
ஜகிஜ்ஞாநிஹக்ஷணாயெபு | வஸவஸஹவாகுஜஸு
லாவராயம் க்ஷாஜிஸ்யுஹொதஹிஸுநீவிராஜிதாசு ||

(இ-ள்.) யத் - எந்தப்பாபமானது, ப்ரஹ்ம கல்ப நியுத அநபவேபி - பிரமனுக்கு ஏற்பட்ட ஆயுஸ்ஸுக்களின் க்ஷம் மடங்கு காலம் அநபவிக் கும்போதும், அநாஸ்யம் - நீங்காதோ, தத் - அப்படிப்பட்ட, கில்பிஷம் - பாவத் தை, இஹ - இந்தலோகத்தில், ஜந்த: - ப்ராணியானது, க்ஷணஅர்த்தே - அரை க்ஷணத்தில், ஸ்ருஜதி - செய்கிறது; ஏவம் - இப்படி, ஸதா-எப்போதும், ஸகல ஜந்மஸு - (தேவ தீர்யக் மநுஷ்ய ஸ்தாவரங்களாகிற) ஸகலமான பிறப்புக்களி லும், ஸாபராதம் - குற்றத்தோடுகூடின ஜந்துவை, தத் அபிஸந்தி விராமமாத் ராத் - இனிப்பாவஞ்செய்யேனென்று அந்தப்பாவத்தில் மனமூன்றுதலைத் தவிர்த்தமாத் திரத்தால், க்ஷாம்உவ்! - பொறுக்கின்றாய்; அஹோ - (உன்னுடைய பொறுமையின் நீதி) ஆச்சர்யப்படத்தக்கதாக இருக்கின்றது! (எ-று.)

ககக. 'கச - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸந்தரகாண்டம் - 38, 35.

கஉ௦ ஸதம்நிவதிதஹுடுஜேள ஸரணஸரணாமதம் |

வயாஹுஜிவிகாகுஸு: க்ஷவயாவயுவாஸு ||

(இ-ள்.) ஸரண்ய: - ஸரணமாக: அடையத்தக்க, ஸ: காகுத்ஸந்த: - அந்த ராமன், ப்ரஜெ - ப்ரம்மயிலே, நிபதிதம் - செயலற்றவீழ்ந்து, ஸரணாகதம் - ஸரணாகதனை, தம் - அந்தக் காகாஸுமனை, வதஅர்ஹம் அபி - கொலைக்கு உரிய வரையருந்தம், க்ஞபயா - தன்னுடைய, க்ருபையினாலே, பர்யபாலயத் - நன்றாகப் புகுத்தான்; (எ-று.)

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - 18, 3.

கஉக. ஜித்வாவொஸுப்ராவஹதஜெயக்யஹந |

ஹொஹொபடிவிதஸ்யஸ்யா த்தாஜெதடிஹிதம்

தைத்தரீய உபநிஷத் - ஆந்தவல்லி - 2, 2.

கஉசு. யொவெஷநிவிதம் முஹாயாம் வரெஷெயாநி ||

ஸொஸுதெஸவபூநாநாஹி வுஹுணாவிவஸிதெதி ||

(இ-ள்.) ய: - எவன், (பரமாத்மாவை), பரமே வ்யோமம் - பரமபதத் திலே (இருப்பவனாகவும்), குஹாயாம் - ஹ்ருதயகுஹையிலே, நிஹிதம் - இருப்பவனாகவும், வேத - அறிகிறானே, ஸ: - அந்த உபாஸகன், விபஸ்சிதா - எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த, ப்ரஹ்மண - பரப்ரஹ்மத்தோடு, ஸர்வார் காமாந் - ஸம்ஸ்தமான கல்யாணகுணங்களையும், அஸ்ததே - அதுபவிக்கிறான்; (எ-று.) - 'ப்ரஹ்மணவிபஸ்சிதா' என்ற இடத்துத் த்ருதீயாவிபக்தி - 'புத்ரானோ தமப்பனுண்கிறான்' என்ற இடத்துப்போலக் கர்த்த்ருஸஹபாவத்தைக் காட்டாமல், 'கறியமுதோடு சோற்றையுண்கின்றான்' என்ற இடத்துப்போலப் போக்யவஸ்துவின் ஸஹபாவத்தைக் குறிக்கும்: இந்த த்ருதீயை அப்ராதாந்யத்தைக் காட்டு மாதலால், ப்ரஹ்மத்தை விட அவனுடையகுணங்கள் உபாஸகனுக்கு மிகுந்தபோக்யமாயிருக்குமென்பது, பெறப்படும், 'விவிதம் பஸ்யதி யஸ்ய சித்' என்பது - விபஸ்சித் சப்தத்துக்கு வ்யுத்பத்தி. 'காமயந்தே இதி காமா:' என்ற வ்யுத்பத்தியால், காமஸப்தம்-பகவானுடைய கல்யாண குணத்தைக் காட்டும்.

கஉஎ. க00 - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீஷ்ணுபுராணம் - 3, 7, 33.

கஉஅ. கஸிலநயநவாஸுதெஷ விஷொயரணியராயுத
ஸாவலக்ருவாணெ | ஸவஸாணநித்ரயகி யெவெஷ
த்யஜ ஹி டிரதரெண தாநவாவாநு ||

(இ-ள்.) யே - எவர்கள், 'கமலநயந - தாமரைக்கண்ணனே! வாஸுதேவ - வஸுதேவபுத்ரனே! விஷ்ணே - ஸர்வவ்யாபியே! தரணிதா - உலகுக்கு ஆதாரமானவனே! அச்யுத - (தன்னை அடைந்தவர்களைக்) கைவிடாதவனே! ஸங்க சக்ர பாணே - சங்குசக்கரத்தைக்கையிலுடையவனே! த்வம் - நீ, ஸரணம் - உபாயமாக, பவ - ஆவாய்,' இதி - என்று, ஈரயந்தி - (அர்த்தஜ்ஞாநமில்லாமலே) 'சொல்லுகிறார்களோ, அபாபாந் - (அப்படிச் சொன்ன மாந்திரத்தாலேயே) பாபமில்லாத, தாந் - அவர்களை, பட - படனே! தூரதரேண - வெகுதூரமாக, த்யஜ - விடக்கடவாய் (என்று யமன் தன் தூதனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்); (எ-று.)—வாயினுற்சொல்லியதை இங்கு எடுத்துச்சொன்னது. ஸ்வனாதிகளும் உபலக்ஷணம்.

காருடபுராணம் - பூர்வார்த்தம் - 11, 26.

கஉசு. கஜுலிஷ்வராரோஹி பூஷெஷவ ஸாஹி ||

(இ-ள்.) பரமா முத்ரா - சிரேஷ்டமான சின்னமாயிருக்கிற, அஞ்சலி: - அஞ்சலியானது, க்ஷபரம் - சீக்கிரமாக, தேவப்ரஸாதிந் - ஈஸ்வரனுடைய க்ருபையை உண்டுபண்ணுகிறது; (எ-று.)

ஸாந்திபர்வம் - 323 : மோக்ஷபர்வம் - 3, 87.

கந. ஜ்ஞாநாநொக்ஷா ஜாயதெராஜலிஹ நாஸு ஜ்ஞாநாநொ
வஜாஹுநுரெநு! ! தஸுநாநொநுதததொநொஷணீயம்
யெநாநொநொக்ஷயெஜநுஜெத்யுரஃ ||

(இ-ள்.) ராஜலிம்ஹ - ராஜஸ்ரேஷ்டனே! மோக்ஷ: - மோக்ஷமானது, ஜ்ஞாநாத் - ஞானத்தினாலே, ஜாயதே - உண்டாகிறது; அஜ்ஞாநாத் - அஜ்ஞாநத்தினாலே, ந அஸ்தி - உண்டாவதில்லை; நரோந்த்ர - அரசனே! ஏவம் - இப்படி, ஆஹு: - (தத்வஜ்ஞாநிகள்) சொல்லுகிறார்கள்; தஸுமாத் - ஆகையினாலே, யேந - எதனால், ஜ்நம் ம்ருத்யோ: - பிறப்பு இறப்புக்களினின்று, ஆத்மநம் - ஆத்மாவை, மோக்ஷயேத் - (ஒருவனால்) விடுவிக்கமுடியுமோ, (அப்படிப்பட்ட), ஜ்ஞாநம் - ஞானமானது, தத்த்வத்: - உண்மையாக, அந்வேஷணீயம் - தேடிதற்கு உரியது; (எ-று.)

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - 17, 90.

கந. க. லக்ஷுஷெவஹி ஸாஸுரயு: க்ருதொநயம் தாரயெநு ||
உவாவாயஸுநொநொ நிஷுயாஹீயதெநயா ||

(இ-ள்.) ஸக்ருத்-ஒருதடவை, க்ருத்:-அதுஷ்டிக்கப்பட்ட, அயம்-இந்த, ஸாஸ்தார்த்தவெஹி - ப்ரபத்தியே, நயம் - அதுஷ்டித்த மதுஷ்யஜை, தாரயேத் - (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தாண்டிவிப்பிக்கும்; உபாய - (க்ருத்யகரணமாகிய) உபாயாதஷ்டானமென்ன, அபாய - (அக்ருத்யகரணமாகிய) விபரீத அதுஷ்டானமென்ன இவற்றினுடைய, ஸம்யோகே - சேர்க்கையுண்டாகும் போது, அநயா நிஷ்டயா - இந்த ப்ரபத்திநிஷ்டை, ஹீயதே - பழுதுபட்டும் போம்; (எ-று.)

கந.உ. கஉஉ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

கந.ந. க0க - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - 17, 91.

கந.ச. சுவாயஸுஸுஷெவஹி: ப்ராயஸிதஸுஸிவரெஷு !
ப்ராயஸிதிரியஸாத் யதுநஸுரணுஷெஷு ||
உவாயாநாஸுவாயகூ விகாரொவெதஷெவஹி ||

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - 31, 25.

(இ-ள்.) பவாம்ஸ்து - தேவரீர், வைதேஹ்யாஸஹ - பிராட்டியோடுகூட, கிரி ஸாநுஷு - பர்வதத்தின் தாழ்வரைகளிலே, ரம்ஸ்யதே - கரீடிக்கப்போகிறீர்; அஹம் - நான், ஜாக்ரத: - விழித்துக்கொண்டும், ஸ்வபதஸ்ச - நித்ரை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, தே - தேவரீருக்கு, ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - ஸர்வ விதகைங்கரியங்களையும் செய்வேன்; (எ-று).—ஸர்வதேஸு ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீவல்லபனுமான மிதுநத்துக்கு அடிமைசெய்கையே ஸேஷபூதனுக்கு ப்ராப்யமென்ற விஷயம் இங்கு வெளியாம்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆயோத்யாகாண்டம் - 34, 2.

கடகா. ஸ்ரீராமபிரசாதாச்சாரியார் மாலை நிவீர்த்தி ரவமநநிதம் :

வீதாஜுவாசியஸா: ராவவவ ஹோவத ||

(இன்.) **அதியாசா:** - (ஆதிகூல்யஸங்கல்ப மென்ன ப்ராதிகூல்ய வர்ஜந மென்ன இவற்றால்) மஹாயஸஸ்சையபுடைய, ஸ: ரகுநந்தந: - (ராமாதுவர்த தநங் கூடுவதற்கு ஏற்ற உபாயாந்தரமில்லாத) அந்த இனையபெருமான், ப்ராது: - தமையனுடைய, சரணௌ - திருவடிகளை, காடம்ரிபீய - கெட்டி யாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு, வீதாம் (உவாச) - பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு, பேசிஞர்; (பின்பு), மஹாவ்ரதம் ராகவம்ச - (ஸரணைதரைக் கை விடாமையைப்) பெரிய விரதமாகக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ ராமனைக்குறித்தும் உவாச - சொன்னர்; (எ-று.)

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - 15, 6.

காடெ., வளவழிகவுலு ராரெணை மகிணவஸ்யதாஜமில்.

வீதாவஸிஷ்டங்காகுத ஶிஷம் வஹநிஷ்வஸி ||

(இ-ள்.) ராமேண - பெருமானால், 'வெம் - இந்தப் ப்ரகாரமாக, உக்த: - சொல்லப்பட்ட, லக்ஷ்மணஸ்து - (பாரதந்தர்யத்தையே தமக்கு லக்ஷ்மணமாக வுடைய) இளையபெருமான், ஸம்யத அஞ்சலி: - அஞ்சலியோடு கூடினவராய்க் கொண்டு, ஸீதாஸமக்ஷம் - (புருஷகாரபூதையான) ஸீதாபிராட்டி முன்னிலையில், காகுத்ஸ்தம் - பெருமானே (நோக்கி), இதம் வசநம் - இந்தவார்த்தையை, அப்ரவீத் - சொல்லலானான்; (எ-று.)

கந அ. ௧௦௦ = ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

கந கூ. ௧௨௬ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

தைத்தரீயோபநிஷத், ஆநந்தவல்லி, 7 - அநுவாகம்.

கச௦. ரஸஸுரஹெவாயம் ஸுபாநநநீஹதி ।
வ

(இ-ள்.) அயம் - இந்தப் புருஷன், ரஸம்ஹிவ - ஸர்வரஸ: என்னும் படியான எம்பெருமானையே, லப்த்வா - அடைந்து, ஆநந்தி பவதி - ஆனந்தத்தை அடைந்தவனாகிறான்; (எ-று.)

கசக. கசஉ. முறையே எக, எஉ - ஆம் இலக்கத்தைப் பார்க்க.

பரமஸம்ஹிதை.

கசந. மாயாவா ஸகூபிநுமஹெஷு ।
ஹ

(இ-ள்.) சாயாவா - நிழலோவென்றால், ஸத்வம் - பிராணியை, அநுகச் சேத் - கூடச்செல்லும்; (எ-று.)

ஹிகேந்த்ர ஸம்ஹிதை - 24, 14; காருடபுராணம் -

பூர்வார்த்தம் - 222, 25.

கசச. வாஸுஹெவதருமாயா நாதிரீதாநவயேஷா ।
ஹ

நரகாநாரஸகீ ஸாகிரீயேஷு நவெவ்யுதே ॥

(இ-ள்.) ந அதிரீதா - அத்யந்தம் சீதளமாய் வவ்வலிடாமலும், ந கர்மதா - மிக்க தாபத்தையுண்டாக்கி வேர்த்தல் செய்யாமலும், நரகஅங்காரஸகீ - ரௌரவாதிரகங்களாகிற பெருநெருப்பை அவிக்கவற்றயுமுள்ள, ஸா - இப்படி ப்ரவித்தமாயிருக்கிற, வாஸுதேவ தருச் சாயா - நாராயணனாகிற மரத்தின் நிழலானது, கிம் அர்த்தம் ந ஸேவ்யதே - ஏன் அடையப்படவில்லை? (எ-று.)

தைத்திரீயம் - ப்ருசுவல்வி - 10 - 5.

கசநு. ஊதகஸூரீமாயனாஸௌ॥

(இ - ள்.) ஏதத் ஸாம - இந்தஸாமத்தை, காயந் - பாடிக்கொண்டும், ஐஸ்ரீதே - இருக்கிறான்; (எ - று.)

பாரதம் - ஸாந்திபர்வம் - 344 - 45—இதுவன்றி, பலவிடங்
களிலும் “நமஇத்யேவவாதிநஃ” என்ற தொடர் வருகிறது.

கூசு. ஸஹிதாஸாஹயாவத ததஸை ரோநவாடிதம் |

சுதாஜீவிபுடா ஹ்ருஷாஃநஜெதெவ்வாஜிநஃ ||

(இ - ள்.) தத் - பின்பு, தே - அந்த ஸ்வேதவீபத்தில் வாழ்கின்ற, மாந வா - மனிதர்கள், க்ருத அஞ்சலிபுடா - கைத்தலங்களை அஞ்சலியாகச் செய்ப வரும், ஹ்ருஷ்டா - மகிழ்ச்சியடைந்தவரும், நம - இதி எவ வாநிந - 'நம' என்றே எப்போதும் சொல்லுபவருமாக, ஸஹிதா - ஒன்றுகூடி, த்ருதம் - விரை வாக, அப்யதாவந்த - ஓடினார்கள் (எ - று.)

பரமஸம் ஹிதை.

கசுஎ. யெநயெநயாதாமஉதிதெநதெநஸஹமஉதி

(இ - ள்.) தாதா - ப்ரபு, யேந யேந - எந்தஎந்தவழியினால், கச்சதி - நடக்கிறானோ, தேநதேந - அந்தந்தவிடத்திற்கு, ஸஹகச்சதி - கூடவே நடக்கிறான்.

கசுஅ—அக - ஆவது இலக்கம் பார்க்க.

ஸ்தோத்ரரத்நம் - 46.

நகரம், ஸ்வகந்தேவா நுயுந்நிரதாரம் ப்ரஸாத நிஸ்ஸேஷ
 சிநோநயாந்தரம் | கஷாஹநெகாந்திகநித்யகிஷ்ணம்
 ப்ரஹ்ம-யிஷ நாரிஸ நாயஜீவிதம் ||

(இ - ன்.) அஹம் - நான், — நிரந்தரம் - எப்போதும், பவந்தம் ஏவ-தேவரீரையே, அநுசர - அநுஸரித்துச் செல்பவனும், ப்ராஸாந்த நிஸ்ஸேஷ மனோரத அந்தர-வேறு மனோரதங்கள் யாவும் மிச்சமில்லாமல் நீங்கப்பெற்று, ஐகாந்திக நித்யகிங்கர-எகரூபமாய் எப்போதும் கைங்கர்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவனாகவும், ஸநாத ஜீவந- (இப்படிப்பட்டதன்மை வந்ததனால்) ஜீவித்ததால் ப்ரயோஜனம் பெற்றவனாகவுமாகி, கதா-எப்போது, ப்ரஹ்மஷயிஷ்யாமி-(தேவரீருக்கு) உகப்பையுண்டாக்கப் போகிறேன்? (எ - று.) — தன்னுடைய அநுவர்த்ததத்தால் எம்பெருமானை ஸந்தோஷிப்பிப்பதே சேதநனுக்குப் பரமப்ராப்யமென்பது, இதில் வெளியாம்.

ஸரணாகதி கத்யம்.

கரு0. மீதக் கிண்குரோ ஹவாநி ।

(இ - ள்.) நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறவனாக ஆக்கட்டவேன்; (எ - று.)

கருக—அடி-ஆவது இலக்கம் பார்க்க.

கருஉ. ஹோகூஹம், லீஹோமொயம் ||

(இ - ள்.) அஹம் - நான், போக்தா - அநுபலிப்பவன்; அயம் - இது, மம - என்னுடைய, போக - அநுபவம்; (எ - று.)

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - 6 - 7 - 11.

கருங. சுநாத் து ந்யாத் ஸுபிய-ஃ சுலெஸுபிதி யாஜிதி |

சுவிஜ்யாதாஸம்ஹதி தீவீஜரேதசுஜியாஸி கப ||

(இ - ள்.) அநாத்மரி - ஆத்மாவல்லாத தேகத்தில், ஆத்மபுத்தி - ஆத்மா என்கிற புத்தியானது, யா - யாதொன்று உண்டோ; அஸ்வே - தன்னதல்லாத வற்றில், ஸ்வம்இதி - தன்னதென்கிற, யா மதி - புத்தி யாதொன்று உண்டோ; அவியாதரு - அஜ்ஞாநமாகிறவருகும், ஸம்பூதி - உண்டாகிறதற்கு, பீஜம் - காரணமானது, எதத் த்வீதா ஸ்திதம் - இப்படி (அஹங்காரமகாரமென்கிற) இரண்டாயிருக்கிறது; (எ - று.)

ஸரணுகதித்யம்.

கருசு. லீநோவாகூயெஃ சுநாஜிகாவ ப்ரவ்யுதாநகாக்யுத) கரணக்யுத லாகரணஹவடிவவார ஹா மவதாவவாரா ஸஹ ஜாவவார ரூபிவ நாநாவியாநகாவவாராநு சூரஹகாய-ஃ நநாரஹகாய-ஃநு க்யுதாநு க்ரியார ணாநு கரீஷி ஜாணாஹ ஸவ-ஃநசெஷதஃ கூபீஸ ||

(இ - ள்.) மனோ வாக் காயை - மனோவாக்காயங்களென்கிற த்ரிகரணங்களினாலும், அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த - அநாதியான காலமாக வந்துள்ள, அநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யஅகரண - பலவான அக்ருத்யத்தைச் செய்தலென்ன க்ருத்யத்தைச் செய்யாமையென்ன, பகவத் அபசார-பகவத்பாபசாரமென்ன, பாகவதபாபசார-பாகவத அபசாரமென்ன, அஸஹ்ய அபசார - அஸஹ்யாபசார மென்ன, ரூப - இவைகளின் வடிவாயுள்ள, நானாவித - இப்படிப் பலவிதமாய், அநந்த அபசாராந் - இப்படியான ஒவ்வொன்றுமே எல்லையில்லாதனவுமாய், ஆர்ப்த கார்யாந் - பயனைத்தர ஆரம்பித்தனவும், அநார்ப்தகார்யாந்-பயனைத்தர இன்னும் ஆரம்பியாதனவுமாயுள்ள, க்ருதாந் க்ரியமாணந் கரிஷ்யமாணந் ச-மூக்காலத்தைச் சேர்ந்தனவுமான, ஸர்வாந் - எல்லாப் பாபங்களையும், அரோஷதஃ - ஸவாஸநமாக, கூமஸ்வ - பொறுக்கக்கடவாய்; (எ - று.)—அக்ருத்யகரணம் - ஸாஸ்த்ர விருத்தமான செயலை அநுஷ்டித்தல். க்ருத்யஅகரணம் - ஸாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளவற்றை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியிருந்தும் அநுஷ்டியாதிருத்தல். பகவத் அபசாரம் - பகவத்சொத்தை அபஹரித்தலும், பகவத் சொத்தை அபஹரிப்பவரிடத்திலிருந்து அப்பொருளைப்பெற்று ஜீவித்தலும், அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான அவதாரங்களை ப்ராக்ருத மென்று நினைக்கையும்;

மேலும்

ஜெமலிஷ்ய ஹ விவரீதவ்ய துநா சொஷவிஷயம் சுஷ்ரா
விவத-கோமம் வதி-கஷ்ராண ஹ ஸவ-கம் சுஷ்ல ||

6029

27

கெந ஸூக்ஷ்மாவெண ஹாவஸ்திதாம் வெஷீம் மூ
ணயீம்பியாம் 'ஹாஸூ'தஃ ஸாணாமதொஷ்டிதவா
ஸிஹாஸஃ' உதிவகூஸம் ராம் தாஸய||

(இ - ள்.) மதீய - என்னுடையனவான, அநாதி - (வந்தநாளை அறியமுடியாதபடி) அநாதியா யிருக்கிற, கர்ம ப்ரவாஹ - கர்ம பரம்பரையாலே, ப்ரவ்ருத்தாம் - உண்டானதும், பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் - எம்பெருமானது உண்மையான ஸ்வரூபத்தை (அறியவொண்ணாதபடி) மறைக்கவல்லதும், விபரீதஜ்ஞாநஜநீம்-விபரீதஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவதும், ஸ்வவிஷயாயா-தன் கார்யமான ஸப்தாதிகளைப்பற்றி யுண்டாகும், போக்யபுத்தே-போக்கியமென்ற அறிவை, ஜநீம் - உண்டாக்குவதும், தேஹஇந்த்ரியத்தேவ - (போகங்களைக் கொள்ளவல்லதான) தேஹரூபத்தாலும் (போகத்தையறுபவித்தற்கு உபகரணமான) இந்த்ரிய ரூபத்தாலும், போக்யத்வேநச - போக்யமாகத்தோன்றுகிற ஸப்தாதி ரூபங்களாலும், அவஸ்திதாம் - இருப்பதும், —தைவீம் - பகவானுக்கு லீலோபகரணமாக இருப்பதும்,—குணமயீம் - (ஸத்வம் ரஜஸ்தமஸ் என்ற மூன்று குணப்ரசரமாயிருப்பதுமான, மாயாம்-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை, 'தாஸபூதஃ' அடிமையிலுலே ஸத்தை யடைந்த நான், ஸாண ஆகதஃ அஸ்மி - (உன்னையே) உபாயமாகப் பற்றியவனாகிறேன்; தவ தாஸஃ அஸ்மி - உனக்கே அடியுனாகிறேன்', இதி வக்தாரம் - என்று சொல்லுகிற, மாம் - என்னை, தாஸய - கடத்து; (எ - று.)—'தாஸபூதம்' என்று பாடமானபோது 'தாஸபூதம்மாம்' என்று சேர்த்துக்கொள்க. இதனால், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை வேண்டுகின்றனர். விசித்திரமான காரியங்களைச் செய்வதாலும், பஞ்சபூதத்ரவ்யங்களும் தனது ஒன்றன் பரிணாமமாக இருக்கவும் பரஸ்பரம் வேறுவேறென்று தோன்றும்படி வெவ்வேறு வடிவாக இருப்பதாலும், போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களாக அமைவதாலும், ப்ரக்ருதியை ஆஸ்சர்யமென்று பொருளுள்ள 'மாயை' என்ற சப்தத்தாலே அருளிச் செய்தது.

கரு௭.—கசுக—ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

கருஅ. ப்ரகூஹ வாகா வாகாஸேஸ ஸாக்ஷா விபிவடிவ-
யெஸ | ஸ்ரிக்ஷா வ-யுஃ ஹாநவெ டிடிஜாஹ ஜாக்ஷாடிவெஸ
ஜவெநநந-||

(இ - ள்.) பாதௌ-கால்களை, ப்ரகூஹ்ய-கழுவிக்கொண்டே, ஆசாமேத்-ஆசமநம் பண்ணக்கடவன்; ஸநாத்வா - ஸநாநம்பண்ணியே, விதிவத் - விதிப்படி, அர்ச்சயேத் - அர்ச்சிக்கக்கடவன்; ஸ்தித்வா - நின்றுகொண்டே, அர்க்யம் - அர்க்யத்தை, பாநவே-சூரியன்பொருட்டு, தத்யாத் - கொடுக்கக்கடவன்; தேவம் - தேவனை - த்யாத்வா - த்யானித்துக்கொண்டே, மதூத் - மந்த்ரத்தை, ஜபேத் - ஜபிக்கக்கடவன்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 3 - 19.

கடுக. தலாடிஸகூஸததக்காய-க்கே-ஸோயா | ஸஸகோ
ஹாஅாநகே-பாஸோஹோதி வ-பாஸாடி || ககே-கெண
வஹி ஸ-ஸிபிஸாஸிதாஜநகாடி ||

(இ - ன்.) தஸ்மாத் - ஸாதநமில்லாமலே ஆத்மாவைக்காணவல்ல மூத்த லுக்கே மஹாயஜ்ஞம் முதலிய வர்ணாச்ரமங்கட்கு ஏற்ற தர்மத்தைச் செய்ய வேண்டியதில்லை யாதலால், அஸத்தஃ - (கர்மத்திலே) பற்றுதல் இல்லாமலே, கார்யம் - (கர்மம்) செய்யத்தக்கது; (இத்தியேவ) - என்று நினைத்தே, ஸததம் - (ஆத்மாவை யடையும் மட்டும்.) எப்போதும், கர்ம - கர்மத்தையே, ஸமாசர - அறுஷ்டிப்பாய்; அஸத்தஃ-பற்று இல்லாமல், கர்ம ஆசரந் - கர்மத்தை அறுஷ்டி டிக்கிற, பூருஷஃ - புருஷன், பரம் - ஆத்மாவை, ஆப்நோதிஹி - அடைகின்ற னன்றோ? ஜக ஆதயஃ - ஜகத்முதலியோர், கர்மணைவ - கர்மத்திலுலேயே, ஸம்வ்வித்திம்-ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை, ஆஸ்திதாஃஹி - அடைந்தார்களன்றோ!

ஸ்ரீ கீதை - 4 - 33.

தக0. ஸ்ரீயாழ்வரீயாழ் ஜோசு ஜாநயஜு: வாந்தவ | ஸ
வ-ம் கலீ-ாவியம் வாய-ஜ் ஜாநெ வரிஸரீாவரீ-தெ ||

(இ - ன்.) பரந்தப - சத்துருக்களைத் தவிர்க்கச்செய்பவனே ! (தர்வ்யம் - ஜ்ஞாநம் என்ற இரண்டு அம்சங்களை யுடைய கர்மத்தில்), தர்வ்யமயாத் யஜ்ஞாத் - தர்வ்யாம்சமாக இருக்கிற யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும், ஜ்ஞாநயஜ்ஞஃ - ஞாநாம்சமாயிருக்கிற யஜ்ஞம், ஸ்ரேயாந் - சிறவுடமானது; பார்த்த - குந்தி புத்திரனே ! ஸர்வம் கர்ம - ஸகலகருமமும், அகிலம் - (அந்தக் கர்மத்திற்குப் புறம்பாக உபாதேயமாக இருக்கின்ற) எல்லாமும் [அந்தக் கர்மத்திற்கு உபயோகமான ஸகலவஸ்துக்களும்], ஜ்ஞாநே - ஞானயோகத்திலே, பரிஸமாப்யதே - முடிக்கப்படுகிறது; (எ - று.)

பூங்கோதை - 4-37 -38.

ககக. யமெய்யாம்பலிஸிபொழி ஹஸஸாதுராதெஜக
நஜாநாழிஸவககிபாணி ஹஸஸாதுராதெதயா||
நஹிஜாநெநஸபுரம் வவிதிரிஹவிதிரெ | கதயம்
யொமஸம்பலிஃ காமெநாதநிவிநதி ||

(இ - ன்.) அர்ஜுன - அர்ஜுனனே! ஸமித்தஃ - கொழுந்துவிட்டுக் கொதித்து, அக்நிஃ - அக்நியானது, யதா - எப்படியானால், ஏதாம்ஸி - விற்குகளை, பஸ்மஸாத் - பஸ்மாநீகமாக, குருதே - செங்கிறத்தோ, ததா - அப்படியே, ஜ்ஞாந அக்நிஃ - ஞானமாகிற அக்நியானது, ஸர்வகர்மாணி - எல்லாக்கர்மங்களை யும், பஸ்மஸாத்குருதே - நீரூக்கிவிடுகிறது; ஜ்ஞானேந - ஞானத்தால், யோகத்தையுடையதாய், பவித்ரம் - சுத்திகரமானது, இஹ - இந்தலோகத்தில் ந வியதேஹி - வேறொன்று இல்லையன்றோ? தத் - அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானத்தை,

யோகஸம்வர்த்தம் - ஜ்ஞாநாகார கர்மயோகத்தினாலே வந்திப்பெற்றவன், கா
லேக - நான்செல்லச்செல்ல, ஸ்வயம்-தானே, ஆத்மநி - தன்னிடத்தில், விந்
ததி - அடைகிறான்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 11-54.

ககூஉ. ஹக்ஷாநந்யாஸகூஜ் ஸஹஸேவம் வியொஜ-ஃந |
ஜாதாஃபுஷ்ட-ஹதக்ஷேந ப்ரவெஷு-ஹவாநவ ||

(இ - ள்.) அர்ஜுனா—! பார்த்தப—! அநய்யா - வேறிடத்திலில்லாது
சிறந்த, பக்த்யா - பக்தியினாலே, —அஹம் - நான், ஏவம்வர்த்தம் - இப்படிப்பட்ட
வனென்று, தத்வேந - உள்ளபடியாக, ஜ்ஞாதம்-உணர்வுதற்கும், த்ரஷ்டிம்-
ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கும், ப்ரவேஷ்டிம் - உள்ளேபுகுந்து ஆராய்வதற்கும்; ஸத்
யம் - ஸாத்யமானவன்; (எ - று.)—இங்கு, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள்
சொல்லப்பட்டுள்ளன வென்பர்.

ஸ்ரீ கீதை - 9 - 34.

ககூங். சேநநாஹவஜீக்ஷோ ஜிஜ்ஜீராம் நஜஸு-ஸா | ஜோஜெவெ
ஷ்ஜஸி யுகெக்ஷவ ஜாதாநம்ஜீவராபணம் ||

(இ - ள்.) மத் பக்தம்- என்னிடத்திற் பக்தி யுடையவனாகவும், மத்யாஜீ -
(நீரிகரணத்தாலும்) என்னைக்குறித்துச் செய்யப்படும் பரிபூர்ணமான சே
ஷ்வருத்தி [அடிமை]யையுடையவனாகவு மிருந்துகொண்டு, மம்நரா- என்
னிடத்திலே (தைலதாரைபோலே இடைவிடாமற்பதிந்த)மனமுடையவனாக,
பவ - (நீ) ஆவாய்; மாம் நமஸ்குரு - என்னை வணங்குவாய்; மத்பராயணம்-
என்னை விட்டுப்பிரிந்திருக்க மாட்டாமையால் என்னையே பற்றின நீ, ஏவம்
ஆத்மாநம் யுக்த்வா - இப்படி பஹாபீர்தியோடு என்னிடத்தில் மனத்தைச்
செலுத்தி, மாம் ஏவ - என்னையே, எஷ்யஸி - அடையப்போகிறாய்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 4 - 9.

ககூச. ஜந்ஜக-ஃ ரெஜிவஜெவம் யோ வெதிதகூதத் ||
தஜகா ஜெஹம் வுநஜ-ஃந ரெநதி ஜோஜெதி
ஸொதஜ-ஃந ||

(இ - ள்.) அர்ஜுனா - அர்ஜுனானே! ஏவம் - இப்படி, திவ்யம் - புண்ய
பாபங்களின் பயனாய் நீவிரமாகிய த்ருணங்களை யுடைய ப்ருக்ருதிஸம்பந்
தத்தினுலுண்டாகாததான, மே - என்னுடைய. ஜந்ம் - அவதாரத்தையும்,
கர்ம - கார்யத்தையும், யம் - எவன், தத்வத் - உண்மையாக, வேத்தி - அறி
கிறானே, ஸம் - அவன், தேஹம் - இந்தத்தேஹத்தை, த்யக்த்வா - விட்டா
னாலு, புஷம் - மறுபடியும், ஜந்ம் - வேறுபிறப்பை, நஷதி - அடைவதில்லை;
மாம் - என்னையே, ஏதி - அடைகிறான்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 15 - 20

ககூந். ஐதி மஹுதம் ஸாஸுஜிஷு ஸுக்ம் ய்யாநய | வந
தஷுயா வுஸிஜாநுஜாதகூதகூதகூதகூதகூத ||

(இ - ன்.) இதி - இப்படி (நூன்தான் புருஷோத்தமனென்பதைப் பிரதிபாதிப்பதான), குஹ்யதமீம் - மிகவும் மறைந்த பொருளுடையவற்றிற் கிறந்ததான, இதம் ஸாஸ்த்ரம் - இந்தப் புருஷோத்தமவீத்யையென்ற ஸாஸ்த்ரமானது, அநக - குற்றமற்றவனே! மயா - என்னாலே, உக்தம் - (குற்றமற்றவனென்ற காரணத்தினால் உனக்குச்) சொல்லப்பட்டது; பாரத - பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனாகிய அர்ஜுனா—! ஏதத் - இந்தப்புருஷோத்தம வீத்யையை, புத்வா - தெரிந்து (கொண்டவன்), புத்திமாந் - நல்லஜ்ஞானத்தை யுடையவனாகவும், க்ருதக்ருத்யஸ - செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்தவனாகவும், ஸ்யாத் - ஆவன்; (எ - று.)

காருடபுராணம் - ஸ்ரீரங்கமாஹாத்மபம் - 11 - 5.

கருக. ஷெஸொதயம் ஸவஸ்காபயமக ||

(இ - ன்.) தேஸ அயம் - இந்தத் திருவரங்கமாகிய திவ்யதேசமானது, ஸர்வகாமதுக் - எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும்; (எ - று.)

பாரதம்-ஆதுஸாஸநிக பர்வம் - 254 - 132.

கருக. வாஸுஷெவாஸுயொதிதெதா வாஸுஷெவவ
ஸாயணம் ஸவஸ்பாபவிஸுஸாது யாதிஸுஹ
ஸநாதநம் ||

(இ - ன்.) வாஸுதேவ ஆஸ்ரயம் - வாஸுதேவனை அடைந்து, வாஸுதேவபராயணம் - அந்தவாஸுதேவனையே முக்கியமான புகலிடமாகக்கொண்ட, மர்த்யம்-மனிதன், ஸர்வபாப - ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும், விசுத்தஆத்மா - விடுபட்ட சுத்த ஸ்வரூபமுடையவனாகி, ஸநாதநம் ப்ரஹ்ம - அநாதியான பரப்பிரமத்தை, யாதி - அடைகிறான்; (எ - று.)

நாரலிம்ஹபுராணம் - 33 - 27.

கருக. வுதெநவாயுதெநெநஜீவயொஜாஅயெணா ||

விஷுவெவியிவடிகுதா தஸுபவணமவஸுணம் ||

விஹாயஸகலம் வாவம் ஸஹஸாதிதஸுதிஹம் ||

ஜெதாதிஷதாவிஜாநெந விஷுதெநெகே 3வீயதெ ||

(இ - ன்.) யநரஃ - எந்த மனிதன், விஷ்ணவே - பகவான் பொருட்டு, பக்த்யா - பிரீதியோடே, விதிவத் - சாஸ்த்ரத்திற் சொன்னபடி, க்ருதேக - நெய்யினாலாவது, அத வா-அல்லது, தைலேக - எண்ணெயினாலாவது, தீபம் - தீபத்தை, ஜ்வாலையேத் - எரியும்படி செய்கிறானே, தஸ்ய - அவனுடைய, புண்யபலம் - புண்ணியத்தின் பலத்தை, ஸ்ருணு - கேள்; (ஸ-அவன்), ஸகலம் பாபம் - எல்லாப்பாபங்களையும், விஹாய - விட்டு, ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்ரிப-ஆயிரம் சூரியனுக்கு ஒப்பானவனாகி, ஜ்யோதிஷமதா - கார்தியோடு கூடின, விமூகேந - விமானத்தாலே, (போய்), விஷ்ணுலோகே - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், மஹீயதே - கௌரவிக்கப்படுகிறான்; (எ - று.)

தகஷஸம்ருதி - 1 - 12.

ககக. ஸம்யுதாஹீநொதபாஸு-ஹிதி-தத 2நஹ-ஹ ஸவ-ஹ
ககி-ஹ-ஹ ||

(இ - ள்.) ஸந்த்யாஹீநஃ- ஸந்த்யாவந்தநம் பண்ணாதவனாகி, (அதனால்),
அஸாஸி- அசத்தனனவன், நித்யம்-எப்போதும், ஸர்வகர்மஸு - எல்லாக்
கர்மங்களிலும், அநர்ஹ-அயோக்யனாகிருன்; (எ - று.)

பூர்வமீமாம்ஸை - 1-1-2.

கக௭. ஹொத-நொதகஷநொதபாஸு-ஹிதி-தத ||

(இ - ள்.) ப்ரேரணையை [விதிவாக்யத்தை] லக்ஷணமாகவுடைய அர்த்
தம் தர்மமென்று சொல்லப்படுகிறது; (எ - று.)

மதுஸ்ம்ருதி - 11 - 54.

கக௭. ஸு-ஹஹ-ததாஸு-ஹொதபாஸு-ஹிதி-தத 2நஹ-ஹ ஸவ-ஹ
ககி-ஹ-ஹ ||

(இ - ள்.) ப்ரஹ்மஹத்யா - பிராமணனைக் கொல்லுதல், ஸு-ராபாநம்-
கன்குடித்தல், ஸதேயம் - பொன்னைத்திருடுதல், குர்வங்கநாகம் - ஆசார்ய
பத்ரியைக்கூடுதல், (என்ற இவைகள்), மஹாந்திபாதகாசி - மஹாபாதகக்க
னென்று, ஆஹ-ஹ-ஹொதபாஸு-ஹிதி-தத 2நஹ-ஹ ஸவ-ஹ
ககி-ஹ-ஹ ||

விஷ்ணுதர்மம் - 66 - 71.

கக௭. ஸு-ஹஹ-ததாஸு-ஹொதபாஸு-ஹிதி-தத 2நஹ-ஹ ஸவ-ஹ
ககி-ஹ-ஹ ||

விஷ்ணுதர்மம் - 66 - 71.

(இ - ள்.) பாரத - பரதவம்சத்திற்பிறந்த தர்மபுத்திரனே! அத - இனி,
தவம்-நீ, பாதகபீத- உபாயாநுஷ்டாநமாகிற பாவத்தைச்செய்ய அஞ்சினு
யானால், ஸர்வஹாவேந-முமுனத்தினால், விமுக்த அந்யஸமாரம்ப- வேறு
முயற்சியைவிட்டு, நாராயணபர- ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில்தானே கருத்
தூன்றியவனாக, பவ - இருப்பாயாக; (எ - று.)

கக௭. ஸு-ஹஹ-ததாஸு-ஹொதபாஸு-ஹிதி-தத 2நஹ-ஹ ஸவ-ஹ
ககி-ஹ-ஹ ||

(இ - ள்.) புத்தவா - (வஸ்திரத்திலும் கல்லிலும் தாமிரபாத்திரத்தி
லும் ஆஸையிலும் அரசிலையிலும்) புசித்திருந்தால், சாந்த்ராயணம் - சாந்த்
ராயணவிரதத்தை, (அதற்குப்பிராயச்சித்தமாக), சரேத் - அநுஷ்டிக்கவேண்
டும்; (எ - று.)

கக௭. ஸு-ஹஹ-ததாஸு-ஹொதபாஸு-ஹிதி-தத 2நஹ-ஹ ஸவ-ஹ
ககி-ஹ-ஹ ||

(இ - ள்.) ஸநாத்வா- ஸநானம்செய்துவிட்டே, புஞ்ஜீத-புசித்தக்கடவன்.

ஸ்ரீராமாயணம்-புத்த -59-140.

கனடு. யொவஜு, வா தாஸநிஸநிவா தாஹு-ஹு-ஹெநாவி
 உவாஅராஜா ! ஸராபெண்ணாஹிஹகொ ஸ்ரஸா-த-ஹு
 உவாஅவாஹு-ஹெநாஹிஸு !

(இ - ள்.) ய் : ராஜா-எந்த ராவணன், வஜ்ரபாத - வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டாலும், அஸுரிஸந்திபாதாத் - இடி மேல்விழுந்தாலும், ந சகசு-பே-மனக் கலக்கமடையவில்லையோ; ந அபி சசால் - சர்நகடுக்கத்தையடி மடையவில்லையோ; ஸ் - அவனே, ராம பாண அபிஹத: ஸந் - ஸ்ரீராமபாணத்தினால் அடிபட்டவரெய்க்கொண்டு, ப்ருஸஆர்த்த: - மிகவும் நலங்கி, சசால் - நடுநடுங்கினான்; வீர: - சூரரெயிருந்தாலும், (தன்கையில் ஆயுதமிருந்தால் ஸ்ரீராமன் போக்வொட்டானென்ற நினைத்து உயிரினிடத்துள்ள ஆசையினாலே), சாபம்-வில்லை. முமோசச - விடவும் விட்டான்; (எ - று.)

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்த - 59-144.

கௌ. மஹாநடாஜாநாதி ரணாஜி-தஸம்ப்ரவிஸ்ய ராஜி ஹர
ராஜி உஹாம் । சூரஸாநிதிய-பாஹி ரய்யயஜ்ஞீதஜாஸ
அஞ்சக்யஸிநெரயஸஃ ॥

(இ. ள்.) ராதிரஞ்சர ராஜ-நிஸாசரரான ராக்ஷஸ்கட்கெல்லார் தலைவனே! த்வம் - நீ, ரண அர்த்தித-புத்தத்திற் பீடிக்கப்பட்டாய்; (ஆகையால்), கச்ச - (இவ்விடத்தினின்று) போ; அதுஜாநாமி - அதுமதி தருகின்றேன்; லங்காம் ப்ரவீர்ய - இலங்கைக்குச்சென்று, ஆஸ்வாஸ்ய - தேற்றிக்கொண்டு, ரதீச - ரதிகளுகவும்; தந்வீ (ச) - வில்லாளியாகவும், நிர்யாஜநி - புறப்பட்டு வருக; ரதஸ்தஃ - தேரிலேறிவருகின்ற நீ, ததா - அப்போது, மே - என்னுடைய, பலம் - பலத்தை, த்ரண்யவநி - காண்பாய்; (எ - று.)

ஸ்ரீ ராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - 37 - 13.

கனவு. ராஜோ விபூஷனா நதே-ஸாப-ஸைத்-வராகுஜே ।
ராஜாஸவ-ஸ-வொகஸ-வ-ஷிவாநா-ஸிவவாநிவ ॥

(இ - ன்) ஸாது-நல்லொழுக்கமுடையவனும், ஸுத்ய பராக்கரம்- ஸுத்யத்தில் பராக்கிரமமுடையவனுமான, ராமு- ஸ்ரீ ராமன், விக்ரஹவாந்- உடம்பெடுத்துவந்த, தர்ம- தர்மமாவான்; (அவன்), தேவாநாம்- தேவர்கட்கு, மகவாந் இவ- இந்திரன்போல, ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய- எல்லா ஜகத்துக்கும், ராஜா- அரசனவன்; (எ - று.)

பாரதம் - ஆரண்யபர்வம், தீர்த்தயாத்ராபர்வம் - 86 - 26.

கௌ. மு. யெலுவெடிவிடொவிபுரம் யெவாபுரத்தவிடொஜநாடி
 தெவடினி சீவாநாதாநம் கருஷ்டபயேம் ஸநாதநம் ||

ஸ்ரீ சிதை - 1 - 22.

லக்ஷ்மீதந்திரம் - 17 - 78.

புதி கதை - 4 - 8.

கடிஉ - க௭அ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

(இ - ள்.) தவ - உன்னுடைய, இமம் மஹிமாநம் - (அந்தராத்மாவாக இருக்கை ஸர்வகாரணமாக இருக்கை முதலிய) இந்த மகிமைகளை, அஜாநதா - அறியாத, மயா - என்னால், —ப்ரமாதாத் - அஜாக்ரதையினாலும் [மோஹத்தினாலும்], ப்ரணயேநவாஅபி - சிரகாலபரிசயத்தினாலும், ஸகா இதி மத்வா - ஸ்நேஹிதனென்று எண்ணி, 'ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ ஹேஸகே—, இதி - என்று, (உன்விஷயத்தில்), ப்ரஸபம் - வணக்கமில்லாமல், உத்தம் - சொல்லப்பட்டது, (இத்யத்-என்பது யாதொன்று உண்டோ: அபஹாஸார்த்தம் - பரிஹாஸநிமித்தமாக, விஹாரஸ்யயாஆஸந போஜநேஷு - த்யூதாதி களான விளையாட்டுஎன்ன படுக்கையென்ன உட்காருகையென்ன உண்பது என்ன இவற்றிலே, ஏகோபி - ஒருவனையிருக்கும்போதும், அத்வா - இல்லா விட்டால், ஸமக்ஷம் - பலபேர் முன்னிலையிலும், அச்யுத - அச்யுதனே! (எல்லாத் தேவர்களாலும் பெருமரியாதை செய்யத்தக்க நீ,) அஸத்த்ருத: அஷி - அவமதிப்புச்செய்யப்பட்டாய், (இதி)-என்பது, யத் - யாதொன்று உண்டோ: தத்தத்-அது எல்லாவற்றையும், அஹம்-நான், அப்ரமேயம் - இன்னபடியாவ நென்று அறியமுடியாத, த்வாம்-உன்னை, க்ஷாமயே - பொறுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை-7 - 14.

க அஎ. லெஷீஹேஷா மூணஸ்யீஜிஜாயாஷு-ஈத்யா |
ஜிஜேவயெ ப்ரவஷுஜெ ஜாயாஜெதாநாநிகெ||

(இ - ள்.) மம - என்னுடைய, ஏஷா - இந்த, குணமயீ - த்ரிகுண ஸ்வரூபமாயிருக்கிற, மாயா - ப்ரக்ருதியானது, தைவீஹி - விளையாட்டில் விருப்புள்ள என்னாலே நிர்மிக்கப்பட்டதன்றோ! (ஆகையால்), தூரத்யயா - எவராலும் கடக்கமுடியாது; மாமேவ - ஸர்வஸரண்யனான என்னையே, யே - எவர்கள், ப்ரபத்யந்தே - ஸரணமாக அடைகிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஏதாம் மாயாம் - இந்தமாயையை, தரந்தி - கடக்கின்றார்கள்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை-15-4.

க அஅ. தஜேவயாஷு ஜெ வ-ஈஷுஷு ப்ரவஷுஜெ யத் ப்ரவ்ர
தித் ப்ரஸஜெதா வ-ஈராணீ||

(இ - ள்.) (அஜ்ஞாநநிலிந்திருத்திக்காக), ஆத்யம் - (எல்லாவற்றுக்கும்) காரணமான, தம் புருஷம் எவ - அந்தப்பரமபுருஷனையே, ப்ரபத்யேத் - சரணமாக அடையக்கடவன்: யத: - எதனால், (எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கின பகவானுடைய), ப்ரவ்ருத்தி: - இந்தப்ரவ்ருத்தியானது, புராணீப்ரஸ்ருதா - அநாதியாக உண்டாயிற்றே! (எ - று.)— “ப்ரபத்யேயத:” என்ற பாடத்தில், தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்ய - அந்தப்பரமபுருஷனையே உபாயமாக அடைந்து, இயத: - (அஜ்ஞாநநிலிந்திருத்திமுதலிய) இந்த எல்லாவற்றிற்கும், (ஸாதநமாக), புராணீ - புராதநரான முமுகுக்ஷக்களித்திலுள்ளதாய், ப்ரவ்ருத்தி: - ப்ரவ்ருத்திரூபமான செய்கை, ப்ரஸ்ருதா - உண்டாயிருக்கிறது.

என்க. தோபரீஷ்யத்தில், இவ்விரண்டு வகைப்பாடல்கொண்டு, இப்படியே பொருள் செய்திருந்தாலும், 'ப்ரபத்யே' என்று உத்தமபுருஷனாகப்பிரிக்க இடங்கொடுத்தலால், அவ்வாறுவ்யாக்யாதா அருளிச்செய்தது.

ககுக—க௦௩-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

கக௦ - ககுக—க௨௪ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸ்ரீஹாஷ்யம்- 1-1-1.

கக௨. குகேஷ்வத் ப்ராபுதாஹியானிகௌஸ்ய வ்ரூஹஸூத்ர ||

(இ - ள்.) ஆகேஷ்வத் ப்ராப்தாத் - ஆகேஷ்வத்தால் [அர்த்தபலத்தாலே] வருவதைக்காட்டிலும், ஆப்தாநிகஸ்யவவ-சாப்தமாக இருக்கிறதற்கே, க்ராஹ்யத்வம்-அங்கீகரிக்கத்தக்கதாகை; (ஏ-று.)-இது-வையாகாரண பரிபாஷை.

கக௩—க௮௩-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

கக௪—க௮௪-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

முண்டகோபநிஷத், 3-1-3.

கக௩. யதாபஸு வஸுதெ ருக்ஷவணம் கதாபஸீஸம்
ப-ர-உஷம் ப்ரஹ்மயானி | ததாவிதாந வுண
வாவெ வியமய கிரஹுந்வொரம் ஸாஸூதெபெதி ||

(இ - ள்.) பஸ்ய-ஜ்ஞாநியானவன், யதா - எப்போது, ருக்மவரணம் - ஸ்வரணஸமமான நிறத்தையுடையவனும், கத்தாரம் - லோகத்துக்குக்கர்த்தாவும், ஈஸம் - ஸர்வலோக நியந்தாவும், ப்ரஹ்மயோநிம் - பிரமனுக்கும் காரணனுமான, புருஷம் - வாஸுதேவனே, பஸ்யதே - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறனோ; ததா - அப்போதே, வித்வான் - பரதத்தவத்தையுணர்ந்த அவன், புண்யபாபே - புண்யபாபரூபங்களிரண்டையும், விதூய - உதறிவிட்டு, கிரஹுந-குற்றமற்றவனாய், பரமம் ஸாம்யம் - (பகவானோடு) மிகவும் ஒத்திருத்தலை, [ஸாஸூத்யத்தை], உபைதி - அடைகிறான்; (ஏ - று.)

அமரகோஸம். 1-200.

கக௬. உதாடிஸித விஸூரீ |

(இ-ள்.) உன்மாத்-உன்மாதமென்பது, சித்தவிப்ரம்-சித்தப்ரம்; (ஏ-று.)

கக௭—க௭௭-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீசீதை, 18-65.

கக௮. திந்நாஹவஜ்ஜெதா திஜாஜீஸாம் நஜஸு-ர-பிஜாஜெஜெவ
ஷுலிஸகஜெதெ ப்ரஹ்மயானி ||

(இ - ள்.) மத்பக்தம்-என்னிடத்திற் பிரீதியுடையவனுங்கொண்டு,—
மந்நா? பவ-என்னிடத்து (தர்ஸநஸமாநாகாரமான) இடைவிடாத தியான
முடையவனாக இருப்பாய்; மத்யாலீ-என்னைப்பூஜிப்பவனாகவும் (இருப்பாய்);
(எனக்கு இஷ்டமாக), மாம் - என்னை, நமஸ்கரு - வணங்குவாய்; (இப்படி
யிருக்கிறீ), மாம்வவ - என்னையே, ஏஷ்யஸி - அடைவாய்; தே - உனக்கு,
ஸத்யம் - உண்மையாக, ப்ரதிஜானே - ப்ரதிஜைபண்ணுகிறேன்; (என
னில்), (அப்படியிருக்கிறீ), மே - எனக்கு, ப்ரியம் அஸி - இஷ்டமாக ஆகிற
யன்றோ! (எ - று.)

பாரதம், ஆரண்யபர்வம்-தீர்த்தயாத்ரபர்வம் - 86-24.

ககக. வஸஷ்நாஸாயணஸீரோநு க்ஷீரோண-வநிகெதந்! |

நா மவய-ஓகஜை-ஹஜை மகொய்ய-பாநா
வ-பரீடி ||

(இ - ள்.) ப்ரீமாம் - பெரியபிராட்டியானுடன் கூடின, க்ஷீரார்ணவநி
கேதநம்-திருப்பாற்கடலை ஸ்தாநமாகவுடையவராயிருக்கிற, ஏஷ் நாராயணம்-
இந்தக்ருஷ்ணன், நாக பர்யங்கம் - ஆதிசேஷரூபமான கட்டிலை, உத்ஸ்ருஜ்ய-
முன்னகவிட்டு [பலராமனாக முந்தி அனுப்பி], மதுராம் புரீம் - மதுரையென்
கிற பட்டணத்துக்கு, ஆகதோ ஹி-எழுந்தருளினாரன்றோ; (எ - று.)

பாரதம் - ஆரண்யபர்வம் - 86-25.

உஓ. வ-ஹஜை-பிராஸவதீயத் தத்ராஸெய்ய-ஸா-ஹிதந்! |

ஸாக்ஷாஷெவ-ப-பா-ஹிதஸௌ ஸஹி யஜை-ஸாநா த
ந் ||

(இ - ள்.) புண்யா-ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமான, த்வாரவதீ - துவாரகா
பட்டணமானது. யத்ரா - எந்தவிடத்தி லிருக்கிறதோ, தத்ரா - அவ்விடத்தில்,
மதுஸூதநம் - மதுவென்கிற அஸுரனைக் கொன்ற நாராயணன், ஆஸ்தே -
இருக்கிறான்; அஸௌ - இவர், ஸாக்ஷாத் தேவ- ஸாக்ஷாத் தேவஸ்வரூபனும்,
புராண- அநாதியானவனுமாகி, ஸஹி-ப்ரவசித்தானான், ஸநாதநம் - நீர்ம-ஸநா
தநதர்மமாயிருக்குமவன்; (எ - று.)

பாரதம் - ஆரண்யபர்வம் - 88, 27.

உஓ. யத்நாஸாயணாஷெவ வஸுரோதரஸமாநதந்! |

தத்ருக்யதம் ஜமக வாய-தீய-பாநாயத்நாநிவ ||

(இ - ள்.) தேஹ பார்த்த-ஓஅர்ஜுனா! யத்ரா-எந்தவிடத்தில், ஸநாதநம் -
அநாதியாயும், பரமாத்மா - ஸர்வாதர்யாமியாய் யிருக்கிற, நாராயண
தேவ- ப்ரீக்ருஷ்ணனிருக்கிறானோ, தத்ரா-அந்தவிடத்தில், க்ருத்ஸநம்ஜகத் -
ஸமஸ்தஜகத்தும், தீர்த்தநி - எல்லாத் தீர்த்தங்களும், ஆபதநாநி - ஸமஸ்த
தேவாலயங்களும், (இருக்கின்றன;) (எ-று.) 'ஜகத் ஸர்வம்' என்றும் பாடம்.

உ௦௨-௧௭௮-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

பாரதம் - ஆரண்யபர்வம் - 86-27.

உ௦௩. வவித்ராணாஹிமொவிந் வவித்ரம் வாஸுமெவ்யுதெ ।
வண்ணாநாஸிவி வண்ணொநாஸஸாஸிஜ்ஜொநாஹி ௨௦
ம௨௩ ॥

(இ - ள்.) அஸௌ கோவிந்தஃ - இந்தக்கோவிந்தன், பவித்ராணம்ஹி - பவித்திரங்களுக்கெல்லாம், பரம் பவித்ரம் - மேலான பாவாமென்று, உச்யதே-சொல்லப்படுகிறான்; புண்யாநாம்அபி புண்ய - புண்யங்களுக்கெல்லாம் புண்யமும், மங்களாநாம் மங்களம் ச - மங்களங்கட்கெல்லாம் மங்களமும், ஆவன்; (எ - று.)—ஹி—ப்ரவித்தியைக் காட்டும்.

பாரதம்-ஸபா - 41,23.

உ௦௪. க்ருஷ்ணவஹி ஸாகாநா ௨-ஹி திரவி வாவய்யம் ।
க்ருஷ்ணவஹி க்ருதெஹுத திரவிஸம்வாநாநா ॥

(இ - ள்.) லோகாநாம்-உலகங்களுக்கெல்லாம், உத்பத்தி-அபிச-படைக்கின்றவனும் ரக்ஷிக்கிறவனும், அப்யய - ஸம்ஹரிக்கின்றவனும், க்ருஷ்ணஃ - க்ருஷ்ணனே; இதம் விஸ்வம் - இந்த ஸமஸ்தமான, சராசரம் - சேதநாசேதநங்களும், க்ருஷ்ணஸ்ய க்ருதே - க்ருஷ்ணனை உக்தேசித்தே, பூதம் - உண்டாயிற்று; ஹி-ப்ரவித்தம்: (எ - று.)

புதி ஈதை-2-7.

உ௦௫. காவண்ணொஷொஷொவஹதஸஹாவஃபுஜாதிதூம்
யஜ-ஸஜ்ஜொஷொதா-யஜெயஸொநிஸிதம்ஷொ
ஹிதஜெநஸிஷொஷொதஹம்ஸாயிஜாந்தூம்வஃபுஜம் ॥

(இ - ள்.) கார்ப்பண்யதோஷ - மனத்தில் விசாலமில்லாமையாகிற குற்றத்தினாலே; உபஹத ஸ்வபாவஃ - நல்லதன்மைகெட்டு, தாம் ஸம்மூட சேதா-தர்மம் இன்னதென்று அறியாமற்கலங்கின மனத்தையுடையவனாய், த்வாம்-உன்னை, ப்ரபங்காமி-கேட்கிறேன்; யத் - எதுவானது, மே-எனக்கு, ஸ்ரேயஃ-ஃ-ஸ்ரேயஸ்ஸாதநமாக, நிச்சிதம் - நிச்சயமாக, ஸ்யாத் - ஆகுமோ, தத் - அதை, ப்ருஹி. சொல்லுக; தே - உனக்கு, அஹம் - நான், ஸிஷ்யஃ - மாணக்கன்; த்வாம் - உன்னை, ப்ரபங்கம் - சரணமாகவடைந்த, மாம் - என்னை, ஸாதி - நல்லுணர்வை யுண்டாக்குவாய்; (எ - று.)

ப்ருஹதாரண்யகம் - 6-4-21.

உ௦௬. தஜெவ்யொ விஜாய புஜாம் காவ-தஸுஹணஃ ।
நாநாயொயாஜஹுதஸுஹாந வாஸொ விஜாவநம்
கிதிக ॥

(இ - ள்.) ப்ராஹ்மண:- வேதத்தை அத்தியயநஞ்செய்தவுன், தீர்-ப்ராஜ்ஞாசாலியாய், தம் எவ- அந்தப் பரமாத்மாவையே, விஜ்ஞாய-ஸ்ரவணமநகங்களினால் அறிந்து, ப்ராஜ்ஞாம் சூர்வீத - நிதித்யாஸநம்பண்ணக்கடவன்; (பரப்ராஹ்மகுணத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதல்லாத), பஹுந் ஸுப்தாந்-அநேக சப்தங்களை, ந அநுத்யாயாத் - மனத்தினாலும் எண்ணவேண்டாம்; தத் - ப்ராஹ்மகுணத்தைப் ப்ரதிபாதிபாத சப்தத்தைச் சொல்லுவது, வாச- விக்லாபநம்ஹி - வாக்குக்களை வீணாக வாட்டுவதாகுமன்றோ! (எ - று.)

முண்டிகாபரிஷத் - 2-2-6.

உ௦௭. சுரூஹவாயநாஹஸம்ஹதாயத் நாயு ஸ வனஷா
ஹுரதெ வஹயாஜாயநாம் | ஒதிதெ வாயயாய
யாதாதம் ஸலிவம் வாராயதஸி வஸூக ||

(இ - ள்.) யத்ர - எந்தஇடத்தில், ரதநாபௌ - வண்டியின் நாபிஸ்தானமான குடத்தில், அரா-இவ - (சக்கரத்தின்) இலைகள் சேர்ந்திருப்பனபோல, நாட்ய:-நாடிகள், ஸம்ஹதா:-சேர்ந்திருக்கின்றனவோ; (அந்தஹருதயபுண்டரீகத்தில்), ஸ:-ப்ரவித்தனாய், பஹுநா ஜாயமாந:- ஸ்வேச்சையால் ராமக்ருஷ்ணதிகளான பல அவதாரங்களைச் செய்கிற, ஏஷ:- அக்ஷரபத்தினுற் சொல்லப்படுகிற இந்தப் ப்ரமாத்மா, அந்த: சரதே - வலிக்கிருன்; தமஸ: பரஸ்தாத் - ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைக் கடந்துள்ள, வி பாராய - உமக்கு அக்கரையாயுள்ள ப்ரமாத்மாவை யடையும்பொருட்டு, ஆத்மாநம்-ப்ரமாத்மாவை, ஒம் இதி - ஒமென்று, த்யாயத - த்யாகம்பண்ணுங்கள்; எவம் - இப்படிச் செய்தால், ஸ்வஸ்தி - உங்கட்கு நன்மையுண்டாம்; (எ - று.)

ப்ருஹதாரண்யகம் - 3-4-15.

உ௦௮. ஸவந ந லிவிதிதொநஹநகி யயாவெஷாவாதநநு
கொநயுசாகுரிக்ஷதம், யலிஹவாவடுநவம் விந்நஹ
ஹுணம் கரிக்ஷராகி தலிஸுநாதகீயத வ
வாதாநஜெவ லொகரிக்வாலீத ஸய சூதாநஜெ
வலொகரிக்வா ஸெ நஹஸு கரிக்ஷயதெ கஸு
ஷெவாதநாயஜெதூஜயதெ ததஸுஜதெ ||

(இ - ள்.) யதா - எப்படியானால், வெஷாவா - (ஸ்ரவருடைய நன்மைக்கும் தான்பொதுக்காரணமாயிருக்கிற) வேதமும், அநதூக்த:- அத்தியயநஞ்செய்யப்படாததாய்க்கொண்டு, (காப்பாற்றாது): (எப்படியானால்), அக்ருதம்-அநுஷ்டிக்கப்படாத, அந்யத்வா கர்ம - (ஜ்யோதிஷ்டோமம்முதலிய) வைதிகமானகர்மமும், (உபகரிக்காதோ): அப்படியே, அவிதித:- உபாவிக்கப்படாத, ஸ:-பரப்ராஹ்மம், ஏநம் - இந்த உபாஸநஞ்செய்யாதவனை, ந புநத்தி-நற்பயனை யநுபலிக்கச்செய்வதில்லை; அநேவம்வித் - ப்ராஹ்மத்தையறியாதவன், மஹத்புண்யம்-பெரும்புண்ணியமான, கர்ம-செயலை, கரோதியதி அபி-செய்தாலும், தத்-அந்தப்புண்ணியச்செயல், அந்தத:-முடிவில், கீயதே எவ-நடுத்தேவிலும்; ஹவா - (இது) ப்ரவித்தம்: ஹா - ஆச்சரியம்; (ஆகையால்), ஆத்மாநம் எவ

உபாயமான பரமாத்மாவையே, லோகம் - உபேயமாக, உபாஸித-உபாஸிக்கக்கடவன்; ஸ்-ஆந்தப்பரப்பிரமத்தையுரிந்த, ய:-எவன், ஆத்மாம் எவ-பரமாத்மாவையே, லோகம் - உபேயமாக, உபாஸ்தே - உபாஸிக்கிறானே, அஸ்ய - இவனுடைய, கர்ம-உபாஸகமானது, ந க்ஷியதே - நசியாமல்பெரும் பயனைத்தரும்; ஹ - ஆச்சாரம்; அஸ்மாத் ஹி எவ - இந்த பரஞ்ஞானத்தினாலேயே, ஆத்மந:- தனக்கு யத் யத் காமயதே - எததை விரும்புகிறானே, தத் தத்ஸ்ருஜித- அததையெல்லாம் எவஸங்கல்பமாத்ரத்தால் உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறான்: (எ - மு.)

உ.க. சுதாவாசுரோஜுவ பிழையாதவொரகவொரகி
பி. வி. தவொரக ||

(இ - ன்) ஆரே - எ ளித்யனே! ஆத்மாவா - ஆத்மாவே, த்ரஷ்டவ்யம் - பார்க்கத்தக்கது; ஸ்ரேஷ்டவ்யம் - (பெரியோர், டத்தது) கேட்கத்தக்கது. மந்த்வி - மந்தம் பண்ணத்தக்கது. நிதித்யாவித்யம் - தர்ஸனமாநாகராமுண்டாம் படிசெய்யத்தக்கது; (எ - று.)

லக்ஷத்ரிஸ்:மிருக-1.

உகடு. இது அந்நிலைக்குரிய ஒரு கருவொலி நயமாகியுள்ளது. நயநயம் கூறும் பொழுது நாம் கூறுவதைப் போன்று உடனடியாகவே வருவதால் இவ்வொலி நயம் வரும்படி இருக்கிறது.

(தி - ஈ.) ஜம்மாந்தரஸுதறஸ்ரோஷா - ஆயிரம் ஜம்மங்களில், தபோ ஜ்ஞாநஸமாதிப - கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளினால், சுஷ்ணபாபாநாம் - நயித்தபாபங்களை யுடைப. நராணம் - சேதநர்களுக்கு. க்ருஷ்ணை - க்ருஷ்ணனிடத்தில், பக்தி: பாஜாயகை - பக்தியானது கர்மநஸமாசாகாரமாக உண்டாகிறது; (ஏ - மு.)

உகக--ககஉ-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

உக௨—உக௧—ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

உகூ--கள்ள-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - 18-35.

உதா. சூ நடுயெ தம் ஊரினெ ஷ டுதுலை ஜாமயாஜியா-
பிதிஷ்டெனாவாஸை உதிது யதிவா ஸாவணையம் ||

• (இ. ஞ்.) ஹரிஸ்ரீரஷ்ட - வாகரஸ்ரீரஷ்டனே! ஸுக்ரீவ - சக்ரீவனே! (ஆபயம் வேண்டுவதவன்), விசீகதனோவா - (இராவணன் தம்பியான) விசீகதனாகவே யிருக்கட்டும்; யதிவா - இவ்வாயிட்டால், ராவணஃ ஸ்வயம் - இராவணன் தானாகவேயிருக்கட்டும்; அஸ்ய - இவனுக்கு. மயா - என்னாலே, அபயம் - அபயமானது, தந்தம் - கொடுக்கப்பட்டது; ஏதம் - இவனை, ஆரய-வரவிழைப்பாம்; (எ. து.)

உகரு--களடி-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றுப்பெற்றது.

பிழைத் திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
7	5	வ்யாக்யரம்	வ்யாக்யரம்
15	14	ஸூசி	ஸூசி
20	23	அதிகரேண	அதிகரேண
32	27	ஸ்வரூபமும்	ஸ்வரூபமும்
36	32	ஸங்க்ரஹ	ஸங்க்ரஹ
43	11	பிரார்ட்டிக்கு	பிரார்ட்டிக்கு
82	14	நிருபித்து	நிருபித்து
85	6	தட்டிவிலை	தட்டிவிலை
86	2	யுடைய	யுடைய
87	14	செய்தேயும்	செய்தேயும்
88	10	உபாதேயகளை	உபாதேயகளை
„	30	தீர்பாத்தபூதியிலே	தீர்பாத்தபூதியிலே
91		கூடுவொ	கூடுவொ
116	29	உபய	உபய
134	2	ஸர்வதர்மாந்	ஸர்வதர்மாந்
„	25	தன்கள ய்ப்பல	தன்களாய்ப்பல
135	21	தடா	தடா
142	8	ப்ரருவத்திகள்	ப்ரருவத்திகள்
„	30	விட்டிதலும்	விட்டிதலும்
„	34	ப்ரதிவாதின்	ப்ரதிவாதின்
151	31	பூர்பாவியான	பூர்பாவியான
153	25	சைதந்யகாரியம்	சைதந்யகாரியம்
155	34	கூகமா	கூகமா
165	30	ஸ்ரவரன்	ஸ்ரவரன்
167	11	தமஸ்ஸுக்காளாலே	தமஸ்ஸுக்காளாலே
172	28	மாஸூசு	மாஸூசு
177	1	பலிசு	பலிசு
„	22	யெடுவய	யெடுவய
180	12	ஹ்	ஹ்
„	13	ஸக்ய	ஸக்ய
184	10	அருஸந்திக்க	அருஸந்திக்க
185	18	பிதாவா	பிதா

